

Florina Bereschi

•

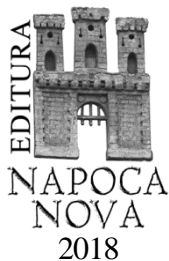
Cu drag, Mafia

FLORINA BERESCHI

CU DRAG, MAFIA

(roman)

© Florina Bereschi, Editura Napoca Nova

Grafica de pe copertă: Ioana Florea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BERESCHI, FLORINA

Cu drag, Mafia: roman / Florina Bereschi

– Cluj-Napoca:

Napoca Nova, 2018

ISBN 978-606-8781-86-0

821.135.1-31

Editura NAPOCA NOVA

Str. București nr. 68, ap. 25

Cluj-Napoca, CP 400148

Tel.: 0745.530.465

e-mail: editura@napocanova.ro; office@napocanova.ro

Director de editură: Voichița Vereș

Iubirea deformează structura unui om. Dacă e o iubire adevărată, va consuma părțile rele din om și îl va înălța. Dacă e o iubire falsă, va consuma părțile bune și îl va lăsa blestemat.

CAPITOLUL 1

Roti cartea să-i poată citi titlul „Principiile Anatomiei în palmă”. Zâmbi amuzat. Șeful avea niște gusturi bizare. A început să o răsfoiască în timp ce, pe fundal, vocea șefului încheia o convorbire. Un sentiment de groază și scârbă l-au cuprins în timp ce citi primele rânduri. Exact asta era și el – o combinație fericită de tendoane, nervuri, oase și epidermă; se înfioră la imaginea scheletică a omului – un obiect. Închise cartea absent și apoi o așeză pe raft.

– Am o treabă pentru tine!

– Pistol? Pumni? Cuțit?

Se întoarse plictisit spre bărbatul trecut de vârstă mijlocie, bine îmbrăcat și bine înfipt încât să conducă unul dintre cele mai mari cartele din Spania. Șeful Barova își înfoie pântecul și râse. Mustața albită, întinsă cu grijă deasupra buzelor, juca veselă pe vorbe:

– Pătimești azi, Crista! Să fie doar vorbe!

Îl chemă lângă el și îi întinse o hârtie.

Crista citea mecanic. Era atât de obișnuit cu micile misiuni încredințate de către Șeful, de parcă pentru asta i-a fost fabricat scheletul ascuns după tendoane și vinișoare pline de sânge tânăr. Totuși, se încruntă. Se uită la Șef și își înclină bărbia oferindu-i hârtia înapoi. Bărbatul zâmbea mulțumit. Aruncă hârtia în focul vivace al micului semineu de birou. Crista își aprinse o țigaretă și păși spre ușă.

– O să te omoare fumatul într-o zi, fiule! glumi Șeful aruncând o privire peste umerii aplecați ai lui Crista. Tânărul se opri în ușă și zâmbi:

– Aș fi la modă.

Șeful îl trimise afară cu un semn blând și se trânti în scaunul de piele. Crista ieși din casă mohorât. Își ridică gulerul de la haină și trase un fum umed, amestecat cu aerul ploios al serii. Străzile erau pustii și știa de ce. La aceste ore târzii, populația se împărțea în două categorii: cei obosiți de muncă și cei nerăbdători să viziteze toate

petrecherile. Din când în când mai treceau două, trei mașini din care se auzeau chicotele damelor împăiate în rochii sclipicioase. El îi știa mai bine pe cei ce munceau din greu la fabrici, treziți dimineață de dimineață de urletul unui trup îndurerat și al unei minți sfărmate. Îi știa și pe cei ce se înecau dimineața în șampanie și noaptea se uscau în mătăsuri fine. Schimbul dintre clasele sociale lăsă străzile să respire pentru câteva secunde.

A decis să meargă pe jos. „Rolls Royce”-ul de un negru lucios al Șefului era ușor de recunoscut. Bicicleta trăgea prea mult vânt iar un taximetru ar fi cerut o discuție; în asemenea cazuri trebuia să evite contactul cu oamenii pe cât posibil. Dacă o lua pe străzile mici și infecte ale Bostonului umezit de o vară aprigă reușea să ajungă la club destul de repede. În jumătate de oră ieși în strada principală.

Automobilele îi tăiau calea și oaspeții din ele creau o zarvă care îl făcea să ducă dorul străzilor retrase. Trecu pe partea cealaltă grăbit. Clubul era semnalizat de panouri excesiv de iluminate, dar nu asta îl făcu pe Crista să evite intrarea, ci rochiile efervescente și accesorii extravagante ale femeilor ce așteptau să intre la dans. Ocoli intrarea și o luă pe aleea laterală. La ușa din spate stăteau doi gentilomi aburiți de fumul trabucurilor. Unul dintre ei se uită la Crista și se ridică imediat de pe scară. Cu o engleză pocită de inflexiunile italienești, îi vorbi aspru:

– Ce cauți aici?

– Un fum. L-am terminat pe al meu acu’ o oră. Crista se apropie de cei doi cu o mină binevoitoare.

Italienii au început să râdă. Cel ce stătea încă jos i-a întins o țigaretă. Crista se aplecă să o ia, însă italianul din picioare i-a tras un pumn în stomac. Crista scuipă pe pantofii celui ce stătea jos din inerție și a întors un pumn în gâtul atacatorului. Italianul se prăbuși în balta de ploaie. Cel rămas se cocoță pe scări, grăbit să intre în club, iar Crista l-a prins de guler și i-a șopti:

– Dacă tot intri, cheamă-l pe Venezzio.

Și cu asta îl împinse pe ușă. Inspiră aerul răcorit ca să-și calmeze sângele și se uită la italianul căzut. Îi luă un trabuc din haină și chibriturile. Pe când își aprindea trabucul, ușa se deschise. Un italian mic de statură și slab, însă aranjat extrem de fin coborî scările. În

spatele lui cinci inși bine clădiți își duseră mâinile pe arme. Venezzio gesticulă spre aer supărat:

– Ce-i asta?!

Crista s-a uitat nedumerit la el, apoi și-a mutat privirea pe cel căzut:

– E numai unul...am fost amabil.

– Ce mă fac cu tine?! Hah?

Venezzio păși pe lângă Crista spre omul lovit. Acest șef italian era jumătate din Crista; statura lui te îndemna să întrebi cum a reușit o esență așa mică să fie respectată de cartele întregi, mai ales în Sicilia. Venezzio împinse cu piciorul corpul celui căzut și bolborosi nervos. De obicei vorbea bine engleza, dar când se enerva limba i se împleticea spre delicii native.

– Cum să duc la spital? *Tonto!*

– Are familie? întrebă Crista plictisit.

– *Neanche per sogno!** rosti Venezzio deranjat, apoi ordonă oamenilor să se descotorosească de rănit la ceva azil pentru săraci, deși exista o posibilitate mare ca acel om să nu mai ajungă nicăieri. Crista urmări demersul liniștit. Mai trase de trei ori din trabuc până a rămas singur cu Venezzio.

– Pachetul?

Venezzio a oftat și a scos din veston un plic. Crista l-a luat deîndată cu un zâmbet mulțumit.

– Nu mai angaja terchea-berchea. Îmi pare rău de mizerie. Îl salută scurt și plecă.

– Ei, îți pare, drăcie!

Venezzio scuipă pe jos și-și aruncă palma în aer ca salut. Se întoarse binedispus în club.

Crista zâmbi leneș. Și-a înfipt plicul în haină și s-a întors spre strada principală fără grabă. În fața clubului era acum și mai multă lume, indiferentă la ceea ce trăise el. Ocoli zarva și se grăbi spre bârlogul Șefului.

Barova moșăia în scaun. Trăia de ceva vreme cu o durere iritantă de picior ce îl obosea mai tare ca încurcăturile mafiate. O

---

* *it. nici vorbă*

servitoare îi luase paharul de sub nas și tocmai acum încerca să îi ia penița dintre degete când Crista a intrat pe ușă. Obișnuită cu liniștea, servitoarea a tresărit.

– Ieși! i-a spus scurt și femeia a sărit ca arsă afară din birou.

La glasul rece al lui Crista, Șeful s-a trezit brusc:

– A! Ai venit?

Își frecă gâtul înțepenit și se uită nedumerit după servitoarea abătută.

– Auzi, Șefu', du-te-n pat dacă ți-i somn! Putea să-ți ia gâtul de trei ori până să te trezești, a mormăit Crista încruntat și a lăsat pachetul pe birou, în fața bărbatului.

– Mă poate omorî și-n dormitor, dacă tot e până acolo, i-a replicat nepăsător Barova și se apucă să verifice marfa.

Crista a lăsat un mormăit indescifrabil și și-a turnat whisky pe pielea zdrobită în gâtlejul italianului.

– Bună treabă, a oftat Șeful.

A mutat conținutul pachetului într-un seif și după aceea s-a întors vesel spre Crista:

– Auzi, mâine sunt invitat la o petrecere; gazdă e un vechi prieten, tare drag mie!

Crista l-a privit peste umăr. S-a întors să închidă sticla.

– Scoate-ți costumul nou, Crista. Vii cu mine! a chicotit Șeful. Tânărul oftă deranjat, însă trebuia să dea ascultare. Așeză sticla la loc și se uită pe furiș spre Barova:

– Trebuie să-l luăm și pe Richardson, dacă o să fie multă lume.

– Nu o să fie!

Șeful își aranjă dosarele pe birou și apoi îi aruncă niște chei.

– Noapte bună! a bolborosit Crista uitându-se după Barova.

Bătrânul mafiot a ieșit din cameră și a trimis servitoarea să îi pregătească patul.

Crista închise ușile de la birou. Așteptă ca bărbatul să urce în dormitor. S-a retras, apoi, într-o cameră apropiată de scări. Lăsă ușa întredeschisă și puse o sticlă goală lângă. Își legă cheile de mână și se dezbracă de haine. Începea să simtă disconfortul răni de la mână și se uită dezgustat la palmă. Intră în duș și stătu inert sub apa caldută până trecu de miezul nopții. Adormi târziu.

În acei ani de desfrânare a spiritului, când mulți se deciseră să trăiască prezentul, oripilați de câte poate șterge un război, Crista putea să treacă prin cercuri mari drept un tânăr bogat și popular. Totuși, mina lui serioasă, ochii adânci parcă mereu căutau probleme și nepăsarea față de oameni îl făceau infam. Poziția lui de om de încredere al unuia dintre cei mai puternici mafioți din Spania îi acorda și o alură romantică, totuși mai mult de chicotit la vederea lui, damele nu îndrăzneau să facă; îl păstrau în vise tainice când se plictiseau de bărbatul de lângă ele. În America, se construi o legendă în jurul tânărului ce îl însoțea pe șeful Barova. Se știa că Barova nu avea niciun copil, însă în lumea aceasta era normal ca un bărbat cu funcție să aibă două, trei femei pe lângă soție. Însă Barova îi rămase loial soției, pe care o iubea și mai tare decât în tinerețe. Cei doi erau cuplul acela excepție care întălesc dragostea și știu să o întrețină. Barova apărură acum vreo 15 ani cu un copilandru nespălat după el, Crista. În afară de hainele jechoase și o limbă străină, Crista avea totuși multe de oferit – era extrem de loial, perspicace și reușea mereu să-și păstreze o vigență ascuțită în suflet.

În momentul în care razele Soarelui intrau inocente pe fe-reastră, Crista deja le privea rece din bucătărie, unde își servea cafeaua cu servitoarele. Precum un câine, urechile i se îndreptau spre tavan să asculte mișcările lui Barova, pregătit să-l întâmpine când Șeful avea să iasă din cameră. Chiar atunci, o mașină opri în fața casei și Crista își mută privirea pe chipul servitoarei. Nu apucă să zică nimic pentru că Nicola, un tânăr italian care nu pricepea nicicum de ce restul lumii nu zâmbeste și Richardson, un american, spălat în multe păcate, intrară în casă salutând vioi. Crista îi aștepta în bucătărie, citind ziarul. Când cei doi apărură în pragul bucătăriei, Crista împături ziarul și îi muștră:

– Așa... , chichotiți ca damele înainte de „big sale”!

– Păi, acolo mergem!

Nicola se aruncă cu brațele spre Crista și îl luă, de fapt, îl forță la un dans prostesc.

– Mergem la cumpărături! Auzi..., crezi că Șefu’ ne ia și nouă ceva?

– Două palme peste cap, pe care ți le dau eu acum, dacă vrei!
Crista îl împinse pe Nicola la distanță de el.

– Capu’ sus! Vine Șefu’! rosti Richardson puternic și ieși în

hol, urmat de cei doi.

Barova coborî scările cu seninătatea specifică omului care a dormit bine. Se lăsa mai mult cu greutatea pe un picior, însă mișcarea legănată făcea parte din umorul lui. Intră direct în camera de birou și cei trei i-au urmat. Fiind consilierul lui Barova, Crista vorbi primul, în timp ce Nicola și Richardson aveau poziții de caraulă, soldați ai mafiei, gata să execute ordinele, oricare ar fi acelea. Crista cunoștea prea bine poziția celor doi, fusese și el acolo și își mânji mâinile destul; chiar și acum, proaspătul consilier executa anumite treburi pe care Barova i le încredința cu dedicație.

– După ce termin cu Venezzio, vin după voi, rosti Crista decisiv.

– Lasă, nu ne strica distrația, râse Barova, deși asta îl făcu pe Crista să se încrunte. Vii la casa lui Manduvio direct!

– Șefu'..., încercă Crista.

– Hai, să nu aud!

Oftă și se uită la ceas.

– Am plecat atunci.

Nicola și Richardson îl salutară zâmbind triumfal, dar nu rămaseră nepedepsiți: Crista îl plesni pe Nicola peste stomac, ușor, ca în joacă și grăbi pasul afară din casă. În timp ce tinerii se prosteau, Barova stătea serios la birou:

– Voi sunteți prea odihniți! se răsti la ei și cei doi luară poziție de drepți.

Lumina naturală a zilei îl lovi pe Crista cu asprime și, deși era un soare plăcut, se strânse în haină și porni mohorât la drum. Exista o discrepanță subtilă între mersul lui Crista și ceilalți trecători – plimbare; în mintea lui, mersul însemna o metodă de transport până la destinația X așa că avea un mers dedicat; pentru restul lumii, plimbarea era o bălângăneală a picioarelor ca să simți că pierzi vremea făcând ceva. Crista trecu repezitor pe lângă plimbăreți și la următoarea stradă o coti la stânga. Așa de hotărât trecu prin alee încât o pisică *imperial-déchets** abia își ridică mustățile să verifice intrusul. Cum ieși din nou la lumină, o mașină modestă opri la stradă. Crista deschise portieră și

---

* fr. déchet – gunoi

se cuibări pe locul din spate. Lângă el, Venezzio tocmai își închidea tabachera. Se uită la Crista cu un zâmbet scurt și apoi vorbește șoferului:

– Pornește!

Mașina se urnește încet; încerca și ea să treacă nevăzută ca alți nenorociți. Crista coborî doar un deget geamul pentru că vara nu era încă trecută și în oraș aerul era sufocant.

– Cine vine la petrecerea aceasta? mustăci întrebarea spre Venezzio.

– Grosul. Mai mulți afaceriști și politicieni; nu ai de ce să-ți faci griji, aruncă vorbele în aer flegmatic Venezzio.

Crista se uită la el fără nicio expresie. Asta însemna pentru Venezzio că tânărul nu crede o iotă din ce îi zice.

– Bine, fie. Vor veni și cubanezii! trânti Venezzio vorba și se uită pe geamul mașinii.

Crista se așeză mai bine pe banchetă și oftă. Își priponi cotul de portieră și își odihni fruntea în palmă pentru câteva secunde, ca apoi să zică:

– Care din ei?

– Sunt câțiva din La Habana. Au de mult comerț cu Manduvio, gazda petrecerii.

– Aaa...

– Hai că ajungem!

Venezzio se aplecă înainte să vadă prin parbrizul mașinii.

– Oprește mașina aici! adăugă repede Crista cu ochii fixați înainte, la dreapta.

– Oprește! repetă Venezzio, să se asigure că oamenii săi l-au ascultat pe Crista.

Șoferul trase mașina la umbra unui copac și cei patru călători stăteau în liniște cu privirile ațintite spre port. Doi polițiști se plimbau pe trotuarul din apropiere. La un moment dat, opriră pe un muncitor și îl cercetară. Venezzio oftă enervat, în timp ce Crista privea atent. Murmură ca și cum nu ar fi cazul să nu audă polițiștii:

– Nu-s de ai tăi?

– Pe ăștia nu-i cunosc. Nu cred...

Venezzio încercă să-i vadă mai bine.

– Să mă duc?

– Nu...

– Hai că mă duc.

Crista deschise portiera și păși indiferent afară din mașină. Își aranjă puțin costumul crem. Porni în direcția portului cu un aer de trecător. Trecu prin spatele polițiștilor, apoi se opri brusc și se uită la muncitor:

– Mi-am pierdut un ceas în zonă. Nu l-ai văzut cumva, prietene?

Polițiștii își mutară privirea de pe muncitor pe tânărul aranjat:

– Să vă ajutăm?

– Ah, nu. Credeam că am noroc, rosti Crista cu un zâmbet blând.

– Dar pe unde l-ați pierdut? întrebă muncitorul interesat.

– Am fost în port să o conduc pe... verișoara mea și cred că acolo, prin mulțime...

– Eu vă duc acolo, să vedem, căutăm împreună...

Muncitorul se uită ca mieluşelul la polițiști. Unul dintre polițiști își umezi creionul de buze și mai notă ceva pe carnet. Celălalt oferi muncitorului actele înapoi:

– Du-te ajută-l pe domnul!

– Mulțumesc! le zâmbi Crista larg.

Cei doi polițiști și-au continuat drumul. Când muncitorul se întoarse spre port, Crista se uită la mașină și făcu semn cu mâna. În următoarea secundă, Venezzio cu cei doi oameni ai săi ieșiră din mașină și veniră după Crista și muncitor. Copoi erau la câțiva metri de ei, cu spatele. Muncitorul îi conduse spre locașurile industriale și intrară împreună într-una din barăci, însă nu înainte ca oamenii lui Venezzio să se asigure că poliția nu se întoarce. Odată intrați, Crista îi vorbi muncitorului:

– Îl știi pe Clarkson?

– Pe șeful de depozit? întrebă muncitorul scărpinându-se în cap.

– Da.

– Da.

– Bun, cheamă-l aici! îi ordonă Venezzio.

Crista îi făcu loc să iasă pe ușă, deși acesta nu intenționează să

facă asta. Se uita nedumerit la cei doi domni.

– Dar ceasul dumitale? îl întrebă pe Crista cu o mină serioasă.

– E în dulap, pus bine. Hai, fuguța!

Muncitorul își trase basca murdară înapoi pe cap și bombăni ieșind din baracă. Oamenii lui Venezzio ieșiră după el să se asigure că merge în direcția potrivită. Crista se uită la lucrurile muncitorilor cu un aer de nostalgie scârbită. Venezzio își scoase tabachera, însă Crista îi tăie pofta:

– Nu fuma aici! Ne arunci pe toți dracului în aer...

Venezzio oftă și ascunse tabachera în haină. Căldura verii îi aduse stropi de apă pe frunte și îl făcu să se sucească supărat că i se lipea cămașa de spate. Crista părea mai rezistent la căldură. În câteva minute ușa barăcii se deschise și intră un om subțire, plin de jeg negru, însă cu o mină învățată. Când îi văzu pe cei doi, trase ușa după el și îi ordonă muncitorului să plece în treaba lui. Crista rămase în picioare cu un zâmbet fugitiv. Venezzio se așeză pe patul jegos indiferent mediului, parcă stătea, de fapt, în jilț de prinț.

– Ce zici, Clarkson? E o zi fericită azi? întrebă italianul de pe pat cu un rânjel glorios.

Clarkson se uită încruntat la Crista, apoi la Venezzio:

– Sunteți nebuni. Asta e ultima dată!

– Crezi?!

Crista își răsuci brațele peste piept amuzat.

– Am o familie! Nu pot continua așa! se zburli Clarkson în disperare și se făcu palid la față.

– Ai o familie, afirmă Crista decisiv.

Clarkson își luă mâinile în cap mai să-și smulgă părul. Venezzio puflă amuzat și se ridică nerăbdător:

– Nu fi isteric! Dacă merge bine transportul, poate... poate te las.

Crista se uită fugitiv la Venezzio. Oftă și îl conduse pe Clarkson spre pat să-l așeze. Se lăsă ușor pe vine să-i privească chipul transfigurat:

– Două vagoane. Nu mai mult. Fii atent! Clarkson! – îi prinse bărbia și o zvâcni spre el. Să dea naiba, eu nu te las, dar dacă te muți în alt oraș, cu tot cu familie, îți iei o muncă cinstită, poate o să te vizitez

din ce în ce mai rar. Pricepi?

Ochii lui Clarkson se umeziră. Dădu din cap și își trase bărbia din pumnul lui Crista. Își lăsă ochii în pământ.

– Fac. Așa fac.

Venezzio zâmbi larg și îl bătu pe Crista pe spate. Acesta se întoarse spre ușă. Italianul scoase din haina subțire de vară un plic gros și îl aruncă lângă Clarkson.

– Nu vă înțeleg. Chiar nu. Vreți mai mulți bani, însă fugiți de muncă. Ptiu, *palloso* *! gesticulă Venezzio vulgar și apoi se întoarse să plece.

Crista deschise ușa și ieși urmat de Venezzio. Italianul își trimise oamenii să aducă mașina; portul era acum liber. Crista aștepta la marginea drumului cu mâinile în buzunar, enervat de senzația de umezeală. Se uita la Venezzio curios, apoi spre mașină.

– Barova are o treabă în Cuba.

– Da, știu, murmură Venezzio, și el iritat de căldură.

– Nu cred că o să dansez la petrecerea asta.

Crista șovăi și se dădu un pic în spate să facă loc mașinii. Venezzio deschise portiera, dar nu urcă. Se uită spre Crista și mormăi:

– Hai că-ți zic în mașină!

Se aruncă în autoturism cu neplăcere și așteptă să se așeze lângă el. Când mașina porni din loc, Venezzio îl bătu pe genunchi și oftă:

– În casă la Manduvio nu mișcă nimeni. Barova e invitat de onoare, fata îl strigă ca pe familie, dacă vreunul din invitați mușcă, Manduvio îi aruncă pe toți în aer. Dar...

Crista se încruntă. Își trase piciorul de sub mâna lui Venezzio și se îndreptă spre italian.

– Zi, că te ascult!

– E o treabă politică. Cubanezii au fost chemați pentru o discuție.

Crista ridică o sprânceană interesat de mai multe detalii. Venezzio suspină nervos și înjură, apoi se uită la el:

---

* *it.* (colocvial) plictisitor

– Cuccia* .

Auzind acel nume, Crista se îndreptă de spate și se întoarce spre geamul mașinii. Stătu tăcut o vreme, apoi bolborosi un „am înțeles” șoptit.

– Unde să te duc? întrebă Venezzio ca să schimbe subiectul conversației.

– Trec pe acasă apoi mă duc la vila lui Manduvio; grăi Crista prins în gândurile sale.

Venezzio încuviință și dădu ordin șoferului, apoi se lăsă și el în tăcere, sprijinit de banchetă. Drumul înapoi nu dură mult. În mai puțin de jumătate de oră, Crista a fost lăsat în apropiere de casă și se înțelese cu Venezzio să se întâlnească la petrecere. Intră în casă și întrebă servitoarea de șef; Barova nu se întoarce încă. Avea timp să se îmbrace.

Se retrase în micuța lui cameră din apartamentele închiriate. Se grăbi să intre sub dușul răcoros. Spera ca până să fie el gata, Barova avea să vină cu restul de oameni așa că își luă tot timpul din lume. Proaspăt spălat deschise dulapul cu haine. Era o petrecere. Instrucțiunile lui Barova erau clare, dar nu și pentru el. Își alese ceva comod. O decizie incorectă în îmbrăcăminte și putea să-ți riște viața. Alese o cămașă din pânză de in în nuanța deschisă de piersică și o potrivă unui costum de bumbac subțire de măslină verde-închis. Înainte să se îmbrace, își șlefui pantofii castanii cu alb, în două tonuri. Era migălos.

În circa o oră era gata de drum. Se uită la ceas și oamenii încă nu apăărură. Cu mare nemulțumire chemă un taximetru și plecă spre vila Manduvio. Îl opri pe taximetru la câteva străzi înainte și merse pe jos până în curtea vilei.

Se opri la intrare și privi în jur. O mulțime de ajutoare se perindau grăbiți. Zâmbi în sinea lui. Barova îl prosti. Avea să fie foarte multă lume. Trecu prin curte determinat să ajungă la oamenii lui Manduvio, însă nimeni nu avea timp să-i vorbească. Ajunse la terasa din spatele casei. Era pustiu. Ușile de sticlă înalte erau larg deschise și

---

* Francesco Cuccia, (1876 – 1957), cunoscut ca Don Ciccio, membru al mafiei siciliene și primar al Piana dei Greci; cunoscut și pentru conflictul cu Benito Mussolini.

voalurile din mătase fină se plimbau în bătaia aerului înăuntru și înapoi afară ca un dans. Fără alte gânduri străbătu terasa și intră. Ca noroc, o servitoare era în holul casei; aranja flori proaspăt tăiate într-o vază superb pictată. Se apropie de ea:

– Vreau să vorbesc cu gărzile. Sunt cu don Barova.

Servitoarea se uită pentru o secundă la el. Nu avea să-i conteste poziția.

– Au treabă toți, dar domnul Sergio este sus, la etaj.

Crista încuviință, însă nu se urni din loc. Din colțul ochiului observă o strălucire de topaz și abia acum realizează că aproape de el și de servitoare se afla o ușă deschisă. Din interiorul camerei deschise, o siluetă feminină fusese atrasă de convorbirea din hol. Cum se apropie de pragul ușii, Crista se întoarse și îi întâlni privirea. Indiferentă în aparență, fata se opri în ușă și vorbi:

– Ah, perfect! Fix de cine aveam nevoie. Haide! Vreau să muți masa aceea.

Restul nu mai auzi. Fata, diamantul perfect cristalizat, îi vorbi ca o melodie și își mișcă mâinile ca cel mai impozant dirijor. Gentilețea ei a fost primită de încruntarea severă a lui Crista și răceala acestuia. După ce Crista se asigură că îi aruncă o privire disprețuitoare, își continuă drumul, în sus pe scări, la etaj.

Fata rămase în ușă consternată. Se uită enervată spre servitoare și răspică:

– Cât de insolent! Ce caută aici?!

– Avea treabă cu domnul Sergio..., se făcu mică servitoarea, dar nu ea era victima nervilor fetei.

Fata știa asta, așa că nu mai insistă. Se întoarse în cameră cu aroganță, decisă să uite incidentul. Se adresează prietenelor ei care o așteptau pe canapele, tolănite în rochiile de petrecere:

– Lăsați, dragelor, masa e tocmai bine unde e!

De cum urcă scările, Crista simțea că îl strânge gulerul cămășii. Auzi, să fie luat drept hamal! Îl zări pe un om de-al lui Manduvio și îi făcu semn. Omul, cel mai probabil Sergio, îl recunoscu numaidecât. Veni grăbit spre el și îi strânse mâna:

– A sosit Don Barova deja?

– Ah, nu. Am venit înainte să văd dacă totul e bine. Vă ajut cu ceva?

Crista încercă un zâmbet relaxat.

– Hai să coborâm! Vreau să văd ce oameni avem afară.

Îi aprobă decizia. Cum coborî scările privirea îi fugi spre ușa ce acum era închisă, dar abia acoperea chicotele feminine. Sergio îl duse prin hol ca să iasă cât mai aproape de locul unde erau oprite mașinile. Acum, când serile de vară se lăsau peste umerii oamenilor, aerul era mai răcoros. Crista îl inhală cu poftă când ieși iarăși din casă. Era un sentiment plăcut. Un echilibru total al vieții – nici prea cald, nici prea rece și o lumină senină, cerul în lung și-n lat albastru. Sergio îl prezentă celorlalți oameni din familia lui Manduvio și discutară de măsurile ce se impuneau în cazul în care oaspeții nu-și respectau gazda.

Musafirii începeau deja să sosească. Reprezentanții cartelelor înfrățite veneau pe rând să salute familia lui Manduvio și pe Crista. Damele din casă se entuziasmară când auziră motoarele mașinilor venind în șir. Tinerele se arătau în ferestre ca florile înnebunite după razele soarelui și una dintre ele privea curioasă cum rând pe rând, bărbații ofereau o importanță ciudată tânărului care a ofensat-o adineauri. Dădeau mâna cu el și îi spuneau:

– *Consigliere**! Ce facem în sectorul trei?

Crista zâmbea plăcut și răspundea în cât mai puține detalii posibile:

– Încă avem grijă de drumuri.

Urma un alt domn și altul și altul. Din când în când mai apărea câte o domniță care se bucura de atenția lui. Era o politețe temporară care se încheie brusc atunci când mașina de lux a lui Don Barova apără pe aleea vilei.

Crista coborî scările și deschise portiera. Don Barova îi zâmbi părintește; se uită iscoditor la îmbrăcămintea lui câteva secunde, mustăci și apoi reveni la atmosfera de petrecere. Sergio îl conduse pe Don Barova și oamenii lui înăuntrul sălii unde se organizau fiestele. Spre surprinderea lui Crista, care se decuplă de la haosul petrecerii,

---

* *it.* a treia poziție din ierarhia unei familii mafioate, mâna dreaptă a unui „capo di tutti capi”, sfătuitorul de nădejde al familiei.

sala era deja plină ochi de oameni care mai de care mai îndrăzneți în ținute. Desigur, femeile deocheate răsăreau din mulțime ca ghiociei timpurii ai unei zăpezi înghețate și scânteietoare.

Barova fuse condus printre invitați cu mare grijă de către Crista, Richardson, Nicola, Jakkinno și Agusti, cei mai fideli oameni ai mafiei spaniole.

Când ajunse aproape de Manduvio, cei cinci însoțitori rupseră rândurile și se așezară ca un evantai în jurul celor doi doni și fiica lui Manduvio. Crista simți cum un nod îi fuge rapid din stomac în gât la vederea fetei. Fata îl primi pentru o secundă cu un zâmbet amenințător. Subtilitățile dintre cei doi erau inexistente pentru cei din jur.

Barova se aruncă în brațele lui Manduvio care îl primi cu aceeași prietenie veche, apoi sărută obrajii fetei cu căldură. Împreună formau punctul central al petrecerii; mai mulți ochi îi cercetau și cu admirație și cu invidie.

– Dacă asta nu e cea mai reușită petrecere a verii, nu știu ce căutăm aici, prietene! îi strânse Barova mâinile lui Manduvio cu drag.

Pe cât era Barova de deschis și glumeț, pe atât era Manduvio de chibzuit, însă aceeași emoție caldă și ușurința de a trata viața îi uni pe cei doi într-o prietenie strânsă. Manduvio râse modest și luă mâna fiicei sale:

– Când ai o bijuterie ca Sophie-Ann, trebuie să o arăți la cele mai mărețe întruniri!

– Papă..., se înroși fata cu o nuanță de sidex și își feri privirile admiratorilor cu o intenție șireată.

Crista își întoarse privirile spre mulțime cu disconfort. Era singurul care prefera să se lipsească de la o astfel de priveliște. Fata, abia în vara celor 19 ani, poseda trăsături magice, creionate probabil de o divinitate înfiorătoare căreia îi plăcea să se joace cu inimile muritorilor. Avea o față rotunjită, doi ochi mari ca să cuprindă întregul univers în culori de ametist, un trup zvelt făcut pentru dans și o voce menită să umple minți cu farmece.

Barova luă mâna fetei și o sărută, apoi vorbi cu amăgire:

– Eu nu am fost atât de binevoitor cu viața să o onorez cu o odraslă numai a mea, însă noroc am!

Manduvio ridică paharul și-l ciocni de-al lui Barova. Crista se

uită fugitiv la Barova, simțindu-i regretul, dar când bănuie că fata îl cuprinsese în ochii ei, se uită iar spre mulțime.

Muzicieni cu instrumentele în spate și sub braț intrară în sală. Musafirii se opriră din vorbă să-i aplaude. Până se așezară la locul pregătit special pentru ei, mulțimea se organizează pentru dans. Printre glasurile voioase și urletele aruncate peste capetele oamenilor ca alarme de avertizare, instrumentele se acordau nestingherite. Zarva ce exista pentru câteva minute îl făcea pe Crista să se încrunte și să caute un punct de liniște. Încearcă să se concentreze pe dialogul lui Barova cu Don Manduvio. Saxofonul urlă lung și apoi începu muzica. Tamburina lovea ritmic și rar ca să invite picioarele musafirilor la dans. În curând, mulțimea era organizată de trupa muzicală.

Glasul feminin al Sophiei-Ann ademeni grupul:

– Unchiule Barova, hai să dansăm!

– Draga mea, soare senin! Barova îi luă mâna într-a lui. Sunt bătrân rău, însă ți-l împrumut cât vrei pe Crista.

Crista făcu abstracție de planul lui. Se lăsă ușor spre el și îi șopti ca să audă și Manduvio:

– Au venit cubanezii.

Apoi își mută privirea pe fată și încercă un zâmbet, însă buzele i-au rămas serioase:

– Îmi cer scuze, domnișoară. Nu aș vrea să vă supun chinului de a suporta un partener nepriceput.

Barova încuviință și Manduvio îi făcu semn lui Sergio. Crista se îndepărtă de grup urmat de băiat. Sophie-Ann își mușcă buzele iritată, dar reveni la zâmbet când atenția bătrânilor se fixă din nou pe ea. Barova râse scurt și îi vorbi:

– Să dansăm atunci!

Sophie-Ann zâmbi voioasă și îl trase spre dansatori. La văzul fiicei lui Don Manduvio, gazda acelei nebunii, muzicanții schimbă ritmul. Instrumentele zburau acum în muzică alertă cu nuanțe latine, un jazz iberic. Sophie-Ann iubea dansul. Pantofii cu toc micuț, dar zdravăn zburau pe ringul de dans și, deși dansa potolit, pentru a nu-l ucide pe Don Barova, îi convenea acest dans cumișel. Avea timp să arunce câte o privire prin mulțime după Crista. Îl văzu dând mâna cu grupul cubanezilor și șoptindu-i ceva lui Sergio. După câteva vorbe își

trase haina costumului puțin la o parte. Sophie-Ann zări un „Colt” bine lustruit, însă gestul rapid al lui Crista scăpă altor ochi, așa că revolverul a rămas tănuțit.

Crista dispăru împreună cu invitații cubanezi pentru o vreme. După aproximativ zece minute, chiar când Barova dădea semne de oboseală, reapăru venind spre el țintă. Mimica nu îi era schimbată deloc. Fără niciun cuvânt, interveni în dansul lor și luă mâna Sophiei-Ann, făcându-i semn lui Barova. Barova îl luă pe Manduvio și, cerându-și scuze de la cei prezenți, au plecat.

Crista o conduse pe Sophie-Ann spre bar, unde recunoscuseră câteva dintre însoțitoarele fetei. Ea încercă să îi prindă privirea, să scoată câteva vorbe de la el, dar pe când să îndrăznească, se trezi lângă prietenele ei. Crista se așeză tacticos mai departe. După un pahar închinat în cinstea unor valori tănuțite, Sophie-Ann se întoarse pe ringul de dans urmată de un grup amestecat de prieteni. Oamenii lui Manduvio erau cu ochii pe ea, așa că alții se puteau relaxa.

Crista ieși pe terasă de unde putea observa și mulțimea și fereastra camerei unde donii își încheiau afacerile. Își scoase tabachera din haină și-și aprinse o țigară. Respira adânc, dependent de amestecul fumului cu aerul dulce al serii de vară. După cinci minute de tihnă se întoarse în sală. Lumina ferestrei dispăru și din celălalt capăt al sălii, donii reveniră prin mulțime, însă nu erau singuri. Venezzio îi însoți menținând voia bună între cubanezi și iberici. Când îl văzu pe Crista în pragul terasei, îi lăsă pe domni și veni la el.

– La a câta suntem? arătă Venezzio spre țigară.

– Prima, răspunse sec.

– Înseamnă că te simți bine. Eu am pulsat trei până am ajuns aici, se confesă Venezzio cu rușine.

– Ai venit cu ei? îl întrebă Crista cu ochii pe cubanezi.

– Cu al doilea grup.

Crista zâmbi liniștit. Muzica ajunsese pe ritmuri latine, clare. Invitații americani erau entuziasmați de ritmurile neobișnuite, iar purtătorii sângei latin se întreceau în spectacole de dans. Rochiile cu paiete și pantofii de jazz se potriveau perfect unduielilor lente ale trupurilor prinse în pasiunea petrecerii. Salsa. Venezzio se mișca prostește pe lângă Crista. Îl privi cu un zâmbet amuzat, mai ales când

pescui o femeie și o învârti nebunește.

Crista se uită după doni, dar un alt eveniment îi atrase privirile. Unii dintre musafiri băură deja prea mult și prea repede. Câte un conflict răzleț care se termina cu plânsul vreunui tânăr după poalele altei femei decât iubita sa era normal și bine primit la orice petrecere. Însă când spiritele se aprindeau prea tare și amenințau distrugerea distracției era neplăcut, mai ales pentru gazdă. Crista era cel mai aproape de scenă așa că porni spre bătauși. Pe când unul dintre ei prinse gâtlejul unei sticle, gata să o spargă de capul altuia, îi prinse mâna și i-o înfășură la spate. În beție, tânărul i se răzvrăti împotriva, însă nu apucă mare lucru. Venezzio veni grăbit și îi făcu semn lui Crista să fie blând: tânărul avea relații. Crista îl conduse aplecat spre terasă de unde îl lansă cu un picior în dos în tufișurile de trandafiri din curte. Îl privea pe tânărul oțelit certându-se cu iarba în neștire și dădu să-și mai aprindă o țigară.

În spatele lui se strânsă mai mulți oameni curioși, prieteni îngrijorați de soarta tânărului. Sophie-Ann ieși din grup, trecu pe lângă el și se aplecă asupra tânărului. Acesta izbucni în plâns când o văzu pe fată lângă el. Încerca să se agațe de gleznele ei și Sophie-Ann, cu blândețe, încerca să-l împace. Crista rămase cu țigara în mână, uitându-se curios la cei doi.

– Haide, Jack! Îți găsim o altă parteneră. Haide sus!

Tânărul bolborosea plâns. Crista oftă și i se adresă fetei plictisit:

– Mai bine să stea jos.

Sophie-Ann ridică privirea supărată asupra lui. De obicei sfaturile oamenilor de ocupația lui Crista sunau a amenințare sau ordin și era extrem de sensibilă la astfel de nuanțe.

– Ce ar fi să mă ajuți să-l duc în cameră?

– E beat. Doarme bine și pe jos, și luă țigara între buze spre indignarea lui Sophie-Ann.

Fata se ridică și îi smulse țigara din gură. O tocăni între degetele ei și o aruncă pe jos.

– Îl duci acum în cameră!

Se apropie de chipul ei înroșit de atâta dans și silabisi:

– O masă, un om, ce urmează? Un ordin să te car în brațe la magazine?!

– Ah!

Sophie-Ann se dădu în spate furioasă și ca norocul, Venezzio interveni înainte ca obrazul lui Crista să fie palmuit.

– Haide, Crista! Te ajut!

Venezzio luă picioarele tânărului și îi făcu semn să preia capătul celălalt.

Crista își puse tacticos tabachera înapoi în haină și mormăi către prietenul său italian:

– Mai numără o țigară!

Venezzio pufni în răs și aproape îl scăpă pe tânăr. Sophie-Ann își trimise prietenii înapoi în sală și apoi îi conduse pe cei doi pe alte holuri, sus pe scări. Venezzio pufăi de efort și Crista vorbi cu nemulțumire:

– De era mort, era mai ușor!

Venezzio priponi fundul tânărului de scară și râse cu poftă. Sophie-Ann îi cicăli supărată:

– Nu fiți răi!

Crista pufni și el cu un zâmbet scurt și-l trase pe tânăr sus. Într-un final, ajunseră teferi într-o cameră și îl azvârliră pe tânărul adormit în pat. Sophie-Ann îi aranjă perna mai bine sub cap. Venezzio își masă spatele și se întoarse la ușă. Crista aștepta cu ușa deschisă ca fata să plece. Când trecu pe lângă el, Crista șopti moralizator:

– Sper că nu e camera ta!

Ea îl împinse în ușă și se grăbi pe scări în jos. Crista simți lemnul tare în coaste și pofta de răs i se amestecă cu iritarea. Venezzio îl prinse de braț și îl trase în jos pe scări:

– Nu! Atâta îți zic, Crista, nu!

Crista mustăci indiferent și se pregăti de întâlnirea cu zgomotul deranjant al petrecerii. Se alipi din nou suitei lui don Barova și spre liniștea lui nu se mai intersectă cu Sophie-Ann.

Curând după miezul nopții, Barova își anunță plecarea și Manduvio îl invită la masa din ziua următoare. După ce se salutară, Crista îl însoți la mașină fericit. Era fericit că scapă de zarvă, era și mai fericit că nimeni nu făcu nicio greșală fatală. În mașină, don Barova ațipi puțin și Crista îi făcu semn lui Nicola să meargă mai încet. Când ajunseră acasă, don Barova era treaz și mai avea atâta energie să bea

un pahar de whisky cu oamenii lui în birou. Crista se așeză istovit în fotoliu.

După ce Barova își turnă obosit paharul de whisky, se uită la Crista și la ceilalți doi. Stăteau toți tăcuți. Nicola revedea figurile dansante ale fetelor, Richardson își reaminti de ceva amănunt uitat într-un ungher al minții, iar Crista încerca să elimine din gând orice scenă în care exista o anumită protagonistă. Barova își învârti conținutul paharului cu o expresie obosită, apoi răspică:

– Arătați ca dracu’!

Crista își ridică privirea domol asupra Șefului și zâmbi șters din marginea buzelor. Richardson își frecă fruntea și bâlbâi:

– Eu nu înțeleg cubanezii ăștia de ce insistă cu acoperirea mărfii.

Crista se întoarse în fotoliu să-l privească pe Richardson. Nicola tresări și se uită la Șef, apoi la Richardson. Barova dădu whiskyul pe gât și apoi așeză paharul pe marginea mesei.

– Au dreptate. Dacă marfa nu e acoperită, explodează tot în fața lor. De abia se pun pe picioare. Un eșec în fața celor din Palermo arată foarte rău.

Barova se mângâie pe pântec ca să încurajeze digestia și se pregăti să anunțe retragerea.

– Mă duc mâine pe la ei, mormăi Crista încă absent.

Nicola îi făcu semn lui Richardson să-l urmeze afară. Barova își strânse aerul în gât și anunță:

– Noapte bună, băieți!

– Noapte bună, Șefu’!

Crista dădu mâna cu băieții din fotoliu. Se întoarse cu spatele la ușă după ce ei plecară. Barova se opri la brațul fotoliului:

– Cum ți s-a părut petrecerea?

Crista ridică o sprânceană, gândindu-se cum să scape de subtilitatea Șefului.

– E bine să ne înțelegem între noi.

– Bine. De azi într-o săptămână ne întoarcem în Spania. Plecăm toți cu vaporul.

– Am înțeles.

– Al naibii de petreceri! Mi se face dor de *mi señora**.

Și cu tragedia asta în inimă, Barova ieși din birou, gata să doarmă mult și bine.

Crista își păstră zâmbetul blând și după ce bătrânul galician plecă. Se uită hipnotizat la palmele lui, zâmbetul împietrit pe față. Se gândea cum niște mâini așa dure puteau să mângâie o piele catifelată fără să o rănească. Simți că va adormi în capul patului strâns ca un ghemotoc și va fi doar o stare de veghe care peste câteva ore îl va lansa în lume cu o oboseală enervantă.

Avuse dreptate. Dormi vreo patru ore și se trezi cu o cruntă durere de cap. Băuse două cafele tari în bucătărie și pe când se trezi Barova, mutra morocănoasă încă nu-i dispăruse. Barova îl lăsă să meargă la cubanezi pentru că avea atitudinea perfectă să îi sperie.

Când intră în localul frecventat de imigranți, dădu cu ochii de Sergio, omul de încredere al lui Barova. Îl salută scurt din privire, apoi îl urmă în spate, după o draperie lungă, de catifea bordo. La o masă, în semiîntineric stăteau cubanezii, prinși într-un joc de cărți. Sergio se așeză pe un scaun, iar Crista rămase în picioare. Unul dintre cubanezi îi așeză un pahar de whisky în față și-l întrebă:

– Cu ce procent rămânem până la urmă?

Crista nu răspunse imediat. Își clăti buzele în lichidul spirtoș și apoi vorbi:

– Nu știu de ce vorbești despre procent când voi nu ați făcut ce era de făcut.

– Fii atent! Îi răspunse supărat cubanezul și îi ridică degetul în față. Noi ne riscăm gâtul aici! Dacă omul vostru nu are majoritatea și mergem înainte cu el, putem să pupăm conducerea graniței.

Sergio își ridică brațele împăciuitor între ei și se lăsă pe spătarul scaunului:

– Noi săptămâna viitoare ne întoarcem în Spania. De acolo vă putem trimite vești mai proaspete. Să fiți siguri..., le zâmbi Sergio larg.

Lui Crista nu-i conveni intervenția lui. Suportul cubanezilor trebuia cedat înainte să se întoarcă ei în Europa. Se uită ușor preocupat spre Sergio, apoi le vorbi iar cubanezilor:

---

* *span.* doamna mea

– Aveți un sfert din procent. Asta ați stabilit și data trecută. Când ajungem în Spania, trebuie să știm cine e cu noi sau împotriva noastră.

– Am auzit că Guvernul deja lucrează împotriva clanurilor; bolborosi un cubanez mai vârstnic.

– Și aștepti pensie de la ei? se răsti Crista sarcastic.

Se făcu liniște. Bătrânul își aplecă privirea în podea. Ceilalți se uitau unul la altul, așteptând decizia altcuiva. Cubanezul ce-l servise pe Crista își petrecu ochii peste Sergio și apoi se uită fix în ochii lui Crista.

– Trebuie să înțelegeți niște lucruri, *Conselleiro**.

Crista se încruntă. Ceva nu-i mirosea bine. Acești cubanezi care la petrecere erau avântați în afacerea asta și-au creat niște scenarii negative de care acum le era frică. Crista nu era sigur dacă ei au gândit pericolele sau le-au fost servite.

– Înțeleg că dați înapoi, murmură plictisit.

– Nu! sări cubanezul numaidecât.

În lumea lor, datul înapoi era de multe ori văzut ca o condamnare la moarte. Cubanezul se grăbi să-l liniștească pe Crista:

– Doar că avem niște griji.

Sergio se ridică de pe scaun și îi zâmbi cubanezului:

– Avem noi leac de grijile tale. Îți băgăm acțiuni, parte cinstită, o colaborare lungă și în cazul în care merg toate dracului...

Aici se opri și se uită la Crista, așteptând să preia cazul. Acela oftă și dădu băutura pe gât. Când trânti paharul de masă, spuse hotărât:

– Pierzi doar șansa asta. Lucrurile rămân la fel. Eu am plecat de aici și sper, sincer, să plec cu un răspuns clar de la voi.

Făcu un pas înapoi și îi făcu un gest lui Sergio să plece cu el. Sergio se uită la cubanez și ridică mâinile cu deznădejde apoi se retrase de lângă masă. Cubanezul își vârî mâinile în cap și rosti cât de hotărât putu:

– Să cadă gâtul tău, de mă nenorocești! Fie, mergem înainte!

Crista îl salută superficial ca pe un marinăr și trase draperia la o parte. Sergio îl urmă afară din local; făcu semn șoferului să aducă

---

* *Galic*.sfătuitor

mașina în fața lor:

– Te ducem undeva? îi zâmbi Sergio.

– Nu. Mă duc după bilete.

Crista îi strânse mâna și porni în josul trotuarului. Sergio se uită o vreme după el, dădu din cap nelămurit și se urcă în mașină.

Crista nu era singurul oaspete al Pământului care nu se putea bucura de această zi. Verile în Boston erau tare capricioase. Nu numai că era o căldură insuportabilă, însă cerul se și umbri cu o umezeală sufocantă. Oricâte băi făceai, tot rămâneai lipicios. Dacă aveai mai multe drumuri de făcut, era imposibil să fii prezentabil. Până și câinii așteptau seara în speranța că golful Massachusetts va aduce o briză răcoroasă.

Pentru masa din casa lui don Manduvio, servitorii deschiseră larg ferestrele lungi și pregătiseră șase litri de limonadă cu frunze proaspete de mentă. Desertul era o tartă cu gelato de fructe ce urma după o salată de fructe de mare. Deși se îmbracă cu cele mai fine și subțiri textile, Barova ajunsese cu hainele lipite de el. Totuși limonada rece deja îl aștepta pe masă alături de prietenul său vechi, așa că uită repede de disconfortul verii bostoniene. Rămase puțin surprins că doar Manduvio era prezent. Oamenii lor erau fie pe terasă, fie prin curte gemând și ei după răcoare.

– Sophie-Ann va coborî imediat; știi cum sunt tinerii...

Manduvio îi strânse mâna și-l pofti la masă.

– Stai așa, prietene... Oricum, discuțiile noastre nu o privesc, oftă Barova discret și se așeză obosit pe scaun.

Era obosit de vreme și gânduri, nu de muncă.

– Totul e gata pentru plecare?

Manduvio îl servi cu băutura răcoritoare și le făcu semn la servitori să se retragă.

– Da..., trebuie să vă aducă Crista biletele... Dacă vremea ține cu noi, vom ajunge liniștiți în Granada.

– Mhm... , rămase Manduvio puțin pe gânduri.

Barova nu avea de gând să rupă liniștea; de când cei doi prieteni au trecut de a doua jumătate a vieții, prețuiau mai mult momentele de repaus social. O ușă închisă plictisit undeva la etaj și niște pași suavi în apropiere de scara interioară îi făcu să vorbească din nou.

– Lași ceva oameni aici? întrebă Manduvio.
– Îl trimit pe Richardson în New York. Avem niște oameni acolo.

– Foarte bine.

În sfârșit pașii ajunseră în capul scărilor și Sophie-Ann se agăță de balustradă ca să coboare leneșă spre sufragerie. Barova se ridică și îi zâmbi:

– Credeam că ești în ceva club.

– Vai, unchiule, mor de cald! Aș sta în piscină noapți și zile, dacă nu mi s-ar zbârci pielea!

Barova îi sărută obraji de la distanță ca să nu fie lipicios. Sophie-Ann se undui cu lene pe scaunul de la masă. Își luă singură carafa de limonadă și-și umplu paharul plin ochi cu gheață. Manduvio bătu din palme și servitorii începură să aducă mâncarea. Nici nu au luat câteva îmbucături din primul fel, că ușa de la intrare se deschise și Sergio intră scuzându-se că deranjează masa. Barova se uită după el, dar își pierdu repede interesul văzând că omul lui lipsește.

– Am adus tichetele de vapor, Șeful.

Manduvio dădu din bărbie liniștit și îi făcu semn să i le dea. Când Sergio îi întinse biletele, Sophie-Ann le luă repede, ca vulturul, lăsându-l pe tatăl ei cu mâna în aer. Bătrânul râse:

– Nu-ți convine ora, Sophie-Ann?

– Nu, tată, vreau doar să văd când și cum călătorim.

– Pe Crista unde l-ai lăsat? întrebă Barova îngândurat.

Sergio se retrase la marginea mesei de lângă el:

– Ne-am întâlnit iar acum vreo oră. Mi-a dat biletele și apoi a plecat.

– Hm...

Barova se întoarse spre masă și-și reluă mâncatul.

Sophie-Ann puțai mulțumită și dădu biletele tatălui ei.

– Mă duc pe terasă. E prea cald și simt că îneebunesc – se ridică de la masă.

– Te însoțesc, dacă vrei – se oferi Sergio imediat.

– Nu. Vreau să fiu singură!

Sophie-Ann păși hotărâtă spre terasa din spatele casei unde era construită și piscina.

Sergio rămase în loc, uitându-se mut după ea și supărat, însă și nebun de drag.

– Du-te și mănâncă și tu ceva! îl eliberă Manduvio pe Sergio de datorie pentru câteva ore.

Mulțumi și se retrase în bucătărie. Rămași iar singuri, Manduvio renunță să mai mănânce și chemă servitorii să schimbe felul. Barova își mai aruncă câteva cuburi de gheață în limonadă.

– Auzi, prietene..., tu ai încredere multă în copilul ăsta, Crista? – îl privi gânditor Manduvio.

Barova zâmbi:

– Nu-l cunoașteți.

– Tocmai. Ce e cu el?

– Nu-i departe de a-mi fi fiu, Manduvio. Tu o ai pe Sophie-Ann, nu te bat gânduri negre ca pe mine. L-am luat de pe străzi când era mic, înfometat, pierdut. Au trecut două decenii de atunci.

– Rar facem noi acte de caritate.

– Nu a fost caritate. Nemernicul mi-a furat portmoneul, râse amintindu-și momentul.

– Zău?! Cum s-a întâmplat, Barova? Nu mi-ai zis nimic, niciodată. Te-am văzut întors din Balcani cu un mucus după tine. Am crezut cu toții că ai acolo o femeie.

– Nu. Nu am trădat-o niciodată pe Valentina!

– Al dracului de treabă! râse Manduvio cu poftă.

Deși aștepta cu sufletul la gură povestea ce voia să o audă de mai mult de zece ani, Barova tăcu nostalgic.

– Zi, bătrâne! îl îndemnă cu patos.

– Da... Am fost în Regatul României să mă întâlnesc cu niște oameni de afaceri. Am ieșit seara la un restaurant și în îmbulzeală nu am băgat în seamă copiii vagabonzi. Erau vreo trei. M-am așezat la masă și oamenii mei vin mai târziu agitați, cu un mizerabil de copil în mâini. Noroc cu amicii ăștia români că mi-au tradus înjurăturile lui.

– Haha! I-auzi, el fură, el dă!

– Oho!... Să vezi ce supărat era! Îmi aduc aminte că mi-a zis supărat, tare supărat: „După ce-ți umfli burta în fiecare zi, te plângi pentru niște monede, nu te satură Dumnezeu!”

– Ce i-ai făcut? se arătă deranjat de spusele copilului.

– I-am dat o palmă zdravă!

– O merita!

– Da... Și-o arătat dinții ca un câine și l-a lovit în picior pe omul meu.

– Sălbaticul!... Așa-s ăștia de pe străzi..., îi știm, oftă Manduvio și bău cu sete.

– Mi-a plăcut de el. Avea o ură ce am crezut că o pot folosi. I-am pus pe prietenii români să aranjeze lucrurile. Nu a plâns copilul deloc. Parcă aștepta să fie dus de acolo. Mă urma îmbufnat peste tot. A prins drag de Valentina și ea de el. Ca mînzul adus la iapă nouă. O vede ca pe mama lui.

– Hm...

Manduvio se lăsă pe spătarul scaunului căzut pe gânduri. Barova nu mai știa ce să povestească, erau prea multe de spus.

– Viață grea, la naiba cu ea! spuse Barova cu gândul la străzi.

– Tocmai de aceea vreau altceva pentru Sophie-Ann. Să fie cât mai departe de lumea asta și fără griji.

Barova încuviință cu sinceritate la spusele lui. Îl înțelegea, dacă ar fi avut un copil, ar fi făcut tot posibilul ca mafia să nu știe de el.

– E bine că o ai! murmură.

Cei doi tăcură iară.

– Vă las două minute și arătați ca la un părăstas! îi trezi brusc Sophie-Ann ținând spre masă.

Se uită la ea întrebând din priviri cât a auzit, dar ea le zâmbi larg, inocentă.

– Nu veniți la piscină? S-a mai răcorit afară!

– Eu trebuie să mă duc – se ridică Barova înviorat.

– Mai stai, prietene. Bem ceva la piscină..., încercă Manduvio să-l tenteze.

– Nu, nu. Vorbim!

Îi strânse mâna, o sărută pe dosul palmei pe Sophie-Ann și ieși în curte să strige după Nicola.

Băiatul fugi după mașină și până o aduse în fața casei, cei doi doni mai schimbară câteva cuvinte. Sophie-Ann urcă în cameră să se pregătească de un înot la lumina lunii. Așa lumea o lăsa în pace să-și

repete cuvintele lui Barova despre Crista, să-l viseze copil, chinuit de viață ca în romanele de aventură. Își zâmbi mulțumită; Crista chiar avea stofă de erou, parcă avea și ea poftă să intre în poveste.

Când ajunse acasă, Barova fuse întâmpinat de Crista, ce ținea o telegramă în mână.

– Bună ziua, Șefu'. Acum a venit din Italia.

Îi înmână telegrama în timp ce el dădu pe gât un pahar zdravăn de apă adus de Nicola. Bătrânul se uită lung la telegramă. O citi de două ori apoi oftă:

– Au început campaniile. Trebuie să te duci cu Venezzio în Sicilia să-i liniștiți pe oamenii noștri.

– Am înțeles.

Barova mototoli telegrama și o aruncă pe birou. Apoi se uită la Crista îngândurat:

– Biletele...?

Scoase din buzunarul de stofă subțire tichetele de vapor și le lăsă pe birou. Barova nu le atinse, continuă să se uite la el:

– Cum te-ai înțeles cu Sergio?

Se încruntă ușor.

– M-a cam strâns de gât la cubanezi.

– Nu-i de încredere?

– O fi având un alt fel de a trata lucrurile.

– Ești finuț, Crista.

Zâmbi cu efort. Barova se foi în scaun și începu să facă ordine în hârtii, apoi îi veni o idee:

– Dă-i un telefon lui Venezzio! Să-i cheme pe cubanezi la un joc de cărți în club. Treci și tu pe acolo, dar... incognito.

– Bine.

Crista ieși pe holul apartamentului unde era telefonul. Ceru legătura prin centrală. Dură ceva timp până îl prinse acasă. Îi comunică pe scurt cerințele lui Barova și deciseră ca la orele zece ale serii să treacă pe la club. Reveni în birou, unde Barova desfăcu ziarul de dimineața.

– Altceva, Șefu'?

– Uită-te peste hârtii, să vedem cum lăsăm treburile în America.

Crista luă un dosar de pe birou și se așeză în fotoliul din fața biroului. Dosarul conținea bilanțurile financiare ale bodegilor din Boston și alte locații împrăștiate în orașele din jur. Niște rapoarte care să scoată pisica cu fundiță din sac când veneau controalele, în rest, pentru ochiul cunoscător, cifrele nu erau decent de legale.

Trecură două ore, în care Crista nu observă mare lucru în jurul lui din cauza socotelilor. Reținu doar că Barova se va plimba prin oraș o vreme și că se vor revedea la noapte. Dacă tot se uita peste finanțe, verifică și celelalte contabilități ale casei. Observă că una dintre servitoare sărise peste câteva hârtii și sumele erau mai mari decât presupuneau obișnuitele cumpărături casnice. Închise biroul și merse în bucătărie.

Ceru o cafea și îi spuse servitoarei în culpă să i-o ducă pe balconul de la etaj. Merse înainte să o aștepte. Se așeză pe scaun și ochii trecură peste cerul puternic de albastru. Se încruntă alert și-și retrase privirea din soarele arzător, apoi rămase odihnit pe parcul plin de oameni, de peste stradă. Parcul era convenabil de departe, atât cât să nu deranjeze la orele de vârf, însă să ofere o priveliște recreativă oricând. Servitoarea aduse cafea când o stare de liniște îl cuprinsese pe Crista. Trebui să treacă secunde ca să redevină autoritar.

– Cine a făcut cumpărăturile săptămâna aceasta?

Servitoarea așeză zaharnița pe masă:

– Eu, domnule.

– Și săptămâna trecută?

– Tot eu, domnule.

– Bine.

Crista sorbi din cafea și decise că azi merge un cub de zahăr.

– Și... de ce lipsesc bani?

Înlemni subtil. Era totuși înzestrată cu un simț de a minți tare ascuțit:

– Nu mi-am dat seama. Poate au luat vânzătorii, sunt două, trei magazine unde ciupesc tot timpul.

Se uită la ea cu un zâmbet senin:

– Trebuie să ciupească tare mult să avem așa diferențe. Mai luam trei servicii!

Servitoarea nu mai știa ce să zică. Începu să-și frământa

degetele.

– Mă întorc la ei, dacă vreți.

– Nu, nu. Crista dădu din cap relaxat: Mă duc eu.

Începea să devină palidă.

– Nu are rost. E treabă murdară, domnule.

Crista tăcu. Se uită peste balcon la toți acei oameni mici ce alergau de colo-ncoace fiecare cu temerile, speranțele și relațiile de care dispunea printr-o simplă ciocnire cosmică.

– Pot să mă retrag? întrebă servitoarea.

Pentru Crista nu conta întrebarea. Era doar un semnal.

– De fiecare dată când ai făcut tu cumpărăturile, s-au pierdut bani. Dacă nu vrei să presupun că îi furi și să-ți iei zborul în secunda aceasta, vorbește-mi sincer!

Nu urlă, nu răspică. Vorbi calm, cu un glas rece și tăios, încât servitoarei începu să-i tremure corpul și să-i curgă lacrimi. Continua să se uite la ea neimpresionat.

– Totul depinde de tine. Fie îmi spui ce faci cu banii aceia, fie poți să-ți strângi catrafusele!

Era destul. Își acoperi fața și începu să plângă. El oftă și se uită din nou afară.

– Ocupă loc!

Servitoarea nu îndrăzni să miște din loc, încă nu-și putea stăpâni plânsul.

– Stai jos! insistă Crista pe ton grav.

Femeia se lăsă pe scaunul liber cu chipul inundat.

– În timp ce plângi, gândește-te bine ce îmi vei spune. Eu aștept.

Luă o înghițitură zdravănă de cafea și încercă să se bucure de aroma amară și totuși parfumată. Femeia încercă să-și stăpânească lacrimile. Se șterse dur cu șorțul ca să-și pună ordine în minte. Avu o scânteie de speranță și vorbi:

– Domnule..., nu îi iau pentru mine. Sora-mea a murit și a rămas un copilăș după ea. Nu are cine să-l grijească. Stă la periferie cu tatăl său, un bețivan. Le duc bani.

El nu zise nimic. Asculta cu o oarecare distanță emoțională întreaga mărturie. Putea să ghicească ce se întâmpla, de fapt. Cunoștea

extraordinar de bine scenariul. Cumva, din rădăcinile sufletului său, u i se născu pofta de a merge acolo. Să vadă cu ochii lui.

– Am înțeles. Mai durează până vine șeful acasă. Hai să mergem acolo!

Ea sări din scaun:

– Domnule! Îi un loc murdar și urât. Cum să vă duc acolo!?

Rânji. O simplă haină, un context potrivit și poți trece împărat, nimeni nu are habar cine ești, de unde ai pornit. Se ridică de la masă, bău și ultimul strop de cafea și făcu semn servitoarei să plece.

– Schimbă-ți hainele! Te aștept jos.

Servitoarea se grăbi în camera ei, la parterul apartamentului cu sute de gânduri de deznădejde și frică. Crista își verifică ceasul. Nu mai erau multe ore până să meargă la club. În zece minute ieși din casă urmat de servitoare. Chemă un taxi și îi spuse servitoarei să dea adresa. După reacția șoferului și tensiunea femeii își dădea seama că era un loc mai urât ca în imaginația lui. Șoferul opri după o jumătate de oră la colțul unei străzi și spuse că el mai departe nu merge. Crista recunoscua locația după împărțeaua cartelelor. Era un loc cunoscut de mafioți, de acolo își culegeau cârțile și alte resurse. Plăți șoferului și coborî, urmat de femeie. Îi făcu semn să-l conducă. Ezitantă și mereu temătoare, femeia îl conduse printre construcții de cartoane, murdărie, oameni căzuți pe stradă din diferite motive. Din cinci în cinci pași apăreau fie bolnavi, fie copii care cerșeau câțiva bănuți.

Femeia îl conduse la o ușă improvizată din cârpe lungi și zdrențoase. Le-a dat la o parte și a intrat. Crista a preluat draperia din cârpă și a ținut-o o vreme deschisă. Năduful de aer pocit și lânzezeală îl opriră în loc. Un copil, nu foarte departe de vârsta la care Crista îl întâlnește pe Barova sări din pat, niște scânduri acoperite de o saltea murdară, și se agăță cu degetele murdare de hainele femeii. Crista se uită în dărăpănătura de cameră. Nici urmă de tată. Scoase din haină portofelul:

– Du-te cumpără un coș de mâncare.

Puse banii în mâinile femeii și îl luă pe băiat de după umeri:

– Noi doi stăm până atunci la o poveste ca între bărbați, nu?

Îi zâmbi copilului sincer și păru că-l câștigă de partea lui. Femeia îl mângâie pe băiat pe creștet și îi spuse să fie cuminte, apoi plecă

cu inima grea. Crista trase un scaun scorojit și se așeză. Băiatul se așeză pe marginea patului. Câteva minute bune, niciunul nu spuse nimic. Crista parcă stătea față în față cu trecutul său și băiatul în fața viitorului lui. Se mai uitau unul la altul întrebându-se de ce se află față în față, deși cu siguranță gândurile băiatului erau mult mai simple. Crista se uită spre draperia ce închidea încăperea și întrebă:

– Unde este tatăl tău?

Dădu din umeri neștiutor și oarecum nepăsător. Crista văzu în ochii lui o licărire ce o știa și el. Se ridică de pe scaun și cercetă prin cameră: coji mucegăite, oale sparte și murdare, zdrențe.

– Când vine acasă? întrebă din nou.

Băiatul dădu iar din umeri și murmură lipsit de viață:

– Nu știu. Nu vine.

Crista se opri din scotocit și se uită la copil. Oftă și păși spre ieșire. Abia atunci copilul își ridică privirea din pământ, dar nu spuse nimic. Crista ieși pe aleea mizerabilă și căută un informator. Puse ochii pe un tânăr mai voinic și îl chemă la el. Scoase câteva hârtii, cât să-l convingă și îi dădu ordin să-l aducă pe tatăl băiatului și împachetat de e să fie. Se întoarse înapoi în casă.

– De când nu ai mai mâncat?

Se opri în picioare în fața băiatului.

– Nu știu. De câteva zile. Am găsit un colț de pâine pe aici – arată absent către adunătura de mizerie din casă.

Lui Crista aproape că i se întoarse stomacul pe dos. Omul se obișnuiește foarte repede cu binele și luxul. Se gândea dacă totul avea să se năruie într-o zi și ar ajunge din nou pe străzi cât de greu i-ar fi să trăiască luni întregi fără o baie și zile lungi fără mâncare. Își făcu repede în minte un plan de supraviețuire și se întoarse în prezent. Începea să-și piardă răbdarea. După câteva minute, auzi pași în apropiere și servitoarea se arătă de după draperie cu un coș bogat de alimente. Băiatului parcă i se lumină fața. Servitoarea se scuză în fața lui Crista și îi puse ceva de mâncare copilului. Mai trecu încă o jumătate de oră și pe alee, venind spre ei cu tărie se auziră niște bombăneli și înjurături. Tânărul plătit de Crista îl împinse pe tată înăuntru. Era proaspăt amețit, încă nu destul de beat. Crista îi dădu restul de bani și îl eliberă pe tânăr din datorie. Bărbatul turmentat începu să înjure văzând-o pe femeie.

Când dădu cu ochii de Crista, râse:

– Un domn fin... Ce cauți aici? Ți-o furat ceva băiatul?

Și păși furios către copil, să-l pocnească. El își ridică brațele să se apere, gest reflex destul de obișnuit, după cum observă Crista. Servitoarea se băgă între ei și răcni:

– Nenorocitul! Lasă băiatul în pace, că-ți sparg țeasta, Dumnezeu mi-e martor!

Crista privi detașat întreaga scenă, deși reacția femeii îl mulțumi. Parcă îi lua lui apărarea. Băiatul își încolăci brațele în jurul femeii și o strânse cu frică. Bărbatul se clătină pregătit să riposteze, însă Crista îi vorbi autoritar:

– Oprește-te, omule! Stai acolo jos pe scaun să vorbim! – și fără să-l aștepte pe bărbat îl prinse de braț și-l trânti pe scaun.

– Ce avem de vorbit noi doi? bolborosi el.

– Dacă îți dau de lucru, te lași de băut? Ți faci viață cinstită pentru tine și pentru copil?

Bărbatul rânji:

– Îmi fac – apoi începu să râdă ca apucatul.

Crista se încruntă. Îi venea să-l zvânture de pe scaun, să-l nimicască acolo de tot. Băiatul încă o strângea pe femeie în brațe, iar ea îl mângâia pe creștet să-l țină departe de ce se întâmpla. După ce bărbatul se mai potoli și începu să tușească, Crista se hotărî:

– Câți bani ceri pe copil?

Pentru câteva secunde, bărbatul fu șocat de întrebare. Instinctul patern poate îi alungă amețeala, dar după scurta luciditate rânji. Făcea socoteli în minte și îi spuse o sumă lui Crista. Prea mică pentru fiul-său, gândi Crista, însă nu avea să-l ajute. Se uită la servitoare:

– Ia băiatul și ieși! Lasă mâncarea la ticălosul ăsta.

Servitoarea îl trase după ea și îi acoperi fața să nu-și vadă tatăl. Băiatul începu să plângă ușor, nici el nu știa de ce. După ce rămase singur cu bărbatul, Crista scoase banii din portofel și îi puse pe masă.

– Dacă îl cauți vreodată, îți iau gâtul jos!

Tatăl vru să-l prindă de mână, iar Crista îl pocni sănătos. El căzu pe pământul tare și înjură fără sens. Crista plecă. Din înjurături, vocea bărbatului se transformă într-un plâns de jale. Când avea să fie treaz, cu siguranța îl va durea sufletul, însă banii lăsați de Crista erau

destui să-i amorțească conștiința până avea să uite de băiat.

Când ajunseră la strada principală, Crista chemă un taxi și îi ordonă servitoarei:

– Duci copilul acasă, îl speli, îi dai haine noi, tot ce-i trebuie și mă aștepți! Poate să doarmă în camera mea până vin.

– Da, domnule. Dacă întreabă senior Barova, ce să-i zic?

– Spune-i că am un plan.

Ea încuviință și se urcă în taxi alături de copil. Crista chemă un alt taxi. Începea să se însereze bine, dar mai avea puțin timp până să meargă în club. Trecu pe la un magazin de costume și-și schimbă hainele, iar pe cele vechi îi puse să le ducă acasă.

Ajunse la club la ora decisă. Înăuntru era deja un puhoi de oameni. Perechi dansau aprinse așa că îi era greu să se strecoare prin club. Se retrase spre margine și privi în ansamblu. Ochi ușa ce ducea spre camera privată și îl chemă pe chelner. Îi șopti câteva vorbe la ureche și el se strecură spre ușă. Crista decise să bea puțin. Barul era destul de departe și chiar dacă îi era groază să treacă prin mulțime nu avea de ales. Începu să-și croiască loc printre petrecăreți. Înainta cu greu și tot drumul acesta începea să devină incomod. Apoi ochii săi prinseră o strălucire de peridot și se trezi atât de aproape de un parfum de Guerlain, mireasma unei orhidee orientale. Simțurile îi erau pierdute în visul unei nopți de vară și mintea abia dacă înțelese că Sophie-Ann trecu atât de aproape de el încât îi simți pielea atinsă de a lui. În nebulia clubului, fata nu-l observă și el încă se uita după ea pierdut. Simți cum i se strânge inima parcă pierdu o clipă importantă din viața lui. Apoi tumultul de muzică vivace și râsete nebunești îl smulseră din visare și îl trântiră de chipul chelnerului. Îi făcu semn chelnerului să se întâlnească la bar. Chelnerul îl anunță că Venezzio îi acompaniase pe cubanezi la un joc de cărți și că va mai dura. Crista îi mulțumi și se retrase de la bar.

Decise să iasă în spatele localului la o țigară ca să mai treacă timpul. Era norocos. Pe aleea întunecată nu mai era nimeni. Încă era prea devreme ca unii să cadă lați de beți sau să se ia la pumni. Când ieși afară încercă să tragă o gură de aer proaspăt, dar lânzezeala verii se prelungi peste noapte și plămâanii i-au tras doar praf. În liniștea aceea, avea răgaz să își readucă în gânduri figura Sophiei-Ann. Era frumoasă,

trebuia să recunoască. Avea însă o aroganță jovială care îl irita. Încă pretindea a fi o fată ce trebuie să-și trăiască viața și la felul luxuriant în care o creștea Manduvio, Crista bănuie că are și impresia că toate i s-or face după plac: soț, copii, casă, masă. Pufăi enervat fumul de țigară și tocmai mucul de scările ușii din spate. Tocmai atunci, ușa se deschise și Venezzio îi zâmbi.

– Dă-mi și mie una! ceru italianul hotărât.

Scoase două țigări. Venezzio luă una.

– Cum merge? întrebă aprinzându-i țigara.

Venezzio trase grăbit câteva fumuri ca să ardă căpătâiul, apoi pufăi cu un oftat:

– Am pierdut un joc.

– Tu?! zâmbi Crista șiret.

Încuviință plictisit.

– Nu prea îi duce capul. Sper să nu ne facă probleme cu schema din Italia.

– Hm... – Crista oftă și el. Sufală fumul și urmări cu privirea cum plutește în spirale translucide. Se întoarse brusc spre Venezzio: În ce relații sunt cu Sergio?

– Ah..., ai simțit tu ceva...

– Venezzio..., o fi Manduvio prieten bun cu don Barova, însă eu nu am încredere în oameni. Mai ales într-unul care râde cu dușmanul cu poftă.

– E unul dintre cei mai vechi oameni ai lui Manduvio.

Venezzio se uită îngândurat la Crista.

– Mda... Crista nu mai zise nimic. Se uita intens la zidul de piatră din fața lui, încercând să lege niște ițe periculoase. E aici?

Încuviință fără energie și mai trase un fum de țigară. Crista se încruntă:

– La fel și fiica lui Manduvio, murmură cu suspiciune.

Celălalt se uită grăbit la el:

– Nu e firesc până la urmă? O protejează.

Crista aproape că pufni în râs și spuse ironic:

– Cred că o protejează. Întrebarea se pune altfel: cu ce scop?

– Hai, dă-o naibii! Manduvio i-ar tăia gâtul! sări Venezzio ușor amuzat.

– Oare?

Crista aruncă mucul de țigară pe jos și-l călcă cu piciorul.

– Crista... Venezzio se îndepărtă ușor de el și-l privi de sus în jos. Ai pus ochii pe ea?

Își ridică privirea din pământ, săgetându-l pe Venezzio:

– Vrei să te împachetez aici?

– Bine, Crista, bine. Știu eu mai multe ca tine în iubire. Dar bine, fie cum zici tu!

Îi strânse mâna râzând și Crista arătă și el un zâmbet chinuit:

– Trec mâine pe la tine!

– Te aștept.

Venezzio se întoarse în club și Crista își luă tălpășița. Ajunse peste miezul nopții și se gândi că toată casa doarme. Însă de cum deschise ușa de la intrare, auzi râsete și zgomot venind din biroul lui Barova. Se încruntă cu un aer autoritar, deși bănuia ce se întâmpla. Deschise brusc ușa de la birou. Barova se juca cu băiatul adus de servitoare. Îl lua în mâini și-l făcea avion, apoi îl trântea în fotoliu. Barova se opri brusc când îl văzu pe Crista. Băiatul îngheță la loc, ursuz. Femeia veni din bucătărie să le aducă câte un ceai de tei și se opri și ea temătoare în spatele lui Crista. Acesta se dădu la o parte să o lase să intre, apoi spuse:

– Toate sunt bune, Șefu’.

– Bun. Haideți la somn, că mâine avem treabă – îl împinse pe băiat gentil, în brațele servitoarei și îi îndemnă să plece.

– Noapte bună!

Băiatul îi făcu cu mâna bucuros. Barova îi zâmbi cald. Servitoarea se opri lângă Crista:

– Îl culc cu noi în cameră. Mulțumesc din tot sufletul, domnule.

Îi luă mâna și i-o sărută cu umilință. Crista îi burzului copilului părul și lăsă un zâmbet obosit să-i apară pe buze:

– Noapte bună!

Băiatul se uită pe furiș la Crista, dar zâmbi. Ieși de mână cu mătușa lui convins că era cea mai bună zi din viața lui. Crista închise ușa după ei și se întoarse spre Barova:

– Cred că trebuie să vă explic...

– Nu, nu. Mi-a povestit Martha. E un gest nobil ce ai făcut,

însă știu că nu l-ai făcut nici pentru Martha, nici pentru copil. Barova se trânti în fotoliu obosit de la joacă: îți spun drept, mi-a înseninat un pic ziua.

Nu zise nimic. Se uita melancolic la bătrânul mafiot, însă își ascunse privirea și sentimentele. Știa că el nu fuse genul acesta de copil, fericit, gata să primească alături, joacă și bunăvoință. Barova știa și el ce a luat de pe străzi. Crista trase aer în piept, discret și vorbi:

– Avem nevoie de un om loial, aici, în America.

– Asta era! spuse Barova victorios.

– Șefu', nu pot pune pe altcineva. E mic, se poate strecura ușor.

Nu-l bagă nimeni în seamă, că e copil. Pe lângă asta, el avea nevoie de o viață bună.

– Bravo!

Crista se încruntă și-și lăsă privirea în jos.

– Ești foarte precaut, Crista. Nu mi-o lua în nume rău. Nici nu te-au trădat simțurile.

– Șefu', e drept, am niște bănuieli. Încă nu pot zice exact. Vreau să las niște legături aici. După ce plecăm, e mai greu să controlăm.

– Bine. Aranjează lucrurile. Peste două zile ne întâlnim cu Manduvio și apoi e plecarea.

– Am înțeles.

– Noapte bună, Crista!

– Noapte bună, Șefu'!

Barova ieși din birou și Crista rămase să închidă ziua. Se uită în jur și oftă lung. Era obosit. Era nervos. Când îi venea figura lui Sophie-Ann în minte, era și puțin gelos. Și asta îl enerva și mai tare. Închise biroul și merse în camera lui. Se vedea că a dormit un copil în așternuturile lui, deși Martha strânse lucrurile și aranjă camera. Se trânti pe marginea patului și-și luă capul în mâini. Rămase acolo până somnul îl cuprinse și se întinse în așternuturi.

CAPITOLUL 2

Plecarea din Massachusetts însemna pentru donii spanioli construirea unui sistem de protecție a afacerilor lăsate în urmă. Indisciplina subalternilor și celor ce se bucurau de protecția mafiei galiciene era tentantă în lipsa motoarelor de persecuție. Cele două zile până la reuniunea donilor Barova și Manduvio erau umplute de vizite prin cartierele dominate de conglomeratul mafiei galiciene, siciliene și cubaneze. Pe lângă aceasta, trebuiau să așeze piloni americani de susținere a influenței latinești în comerțul negru al continentului nou.

În după-masa celei de-a treia zi, Barova se prezentă la invitația lui Manduvio în grădina de vară, decorată cu jilțuri răcoroase. Oamenii lui Manduvio primiră subalternii lui Barova ca pe prieteni, îi serviră cu băuturi cu gheață și apoi se împărțiră pe perechi pentru supravegherea celor doi doni. Crista își luă puțină pauză și se îndepărtă de pavilionul unde stăteau donii. În ciuda căldurii de afară, simțea nevoia să-și ardă buzele cu o țigară. Unde văzu mai mult verde și mai puțină suflare omenească, acolo își îndreptă pașii. Stătea aplecat spre verdele aprins al ierbii și se uita cum pantofii lui îl zdrobesc până se scurge seva și îl colorează și mai verde. Nu trase două fumuri că pașii lui se întoarseră. Auzea în apropiere râsete și bănuia că un grup de tineri se afla pe terasă. Așa că își întoarse pașii spre pavilion și tot străbătea acea distanță cu un du-te – vino relaxat. Deși el se arăta nepăsător lumii din jur, nu trecu neobservat. Unul dintre tinerii de pe terasă îl observă. Se apropie de ferestrele larg deschise și păși pe terasă:

– Ia uite! Jack, nu e omul care te-a scuturat la petrecere?

Jack se ridică de pe canapea și sări lângă cel ce vorbea. Se uita încruntat spre Crista, curios. Sophie-Ann, care stătuse plictisită până atunci, întinsă pe canapea se ridică brusc. Încerca să-și stăpânească emoția, însă palma îi zvântura evantaiul mai cu putere. Jack îl lovi smecherește peste piept pe prietenul lui:

– Hai să povestim cu el!

Cei doi râseră puși pe zarvă.

Sophie-Ann sări în picioare și se apropie de terasă. Se prinse cu mâna de stâlpul terasei și se uita la Crista. Inima îi bătea cu putere și obrajii îi prinseră culoare. Prietenii ei coborâră scările terasei și Sophie-Ann își reveni:

– Fiți cumiți! Veniți înapoi!

Lângă ea veniră curioase două domnișoare. În grup mai era încă un tânăr, dar el prefera să rămână lângă domnișoare și să privească spectacolul.

Crista auzi vocile ridicate și se uită înspre ei. Se încruntă. Rămase pe loc și trase un fum. Ochii i se mutară de pe bărbații fragezi pe domnișoare. Sophie-Ann i-a furat privirea și și-a dat seama că fata e agitată și nemulțumită. Întreaga scena îl anunța ce avea să se întâmple. Buzele i s-au crăpat cu un zâmbet fin, amuzat în orgoliul puternic întretinut. Cum cei doi se apropiau de el, Sophie-Ann coborî de pe terasă și îi urmă nervoasă:

– Jack, Prince! Vă rog, opriți-vă! Mă supăr!

Dar cei doi tineri râdeau și veneau cu mai mult chef de scandal spre Crista. Jack ajunsese la câțiva pași de el:

– Ce cauți aici, amice? Ai venit să-mi iau revanșa?

Crista își lăasă mâna cu țigara pe lângă corp și se uită neimpresionat la pricopsitul american. Sophie-Ann ajunsese în spatele lor și Crista o ținti cu privirea. Ea îl prinse de umeri pe Prince și se rugă:

– Te rog, du-te și ia-l pe Jack înainte să facă o prostie!

Prince râse. Crista mai trase un fum. Apoi răspunse văzând că pe Jack îl enerva calmul lui:

– Ce revanșă? Iar ești amețit, băiete?

Jack își strânse dinți aprins și-și ridică mânecile:

– Da, da, numai atunci ești pișicher, nu? Lasă că vezi tu acum când sunt treaz; Jack zâmbi triumfător și se apropie de Crista.

Crista rămase pe loc. Și-a stins țigara cu regret și a așezat-o înapoi în pachet. Sophie-Ann trecu de Prince nervoasă și se răsti către Jack:

– Jack, încetează!

Crista zâmbi:

– Ascult-o, Jack. Ești musafirul ei.

Vorbi cu atâta calm și superioritate încât asta îl porni și mai tare pe Jack. Sophie-Ann îl prinse de braț pe prietenul ei:

– Jack, potolește-te!

– Nu te băga! rosti Jack, umflându-se în pene și împingându-o pe Sophie-Ann deoparte. Acel gest aprinse un foc în ochii lui Crista.

Când Jack ajunse la distanța potrivită, Crista își lansă pumnul în fața lui fără avertisment. Jack ameți și căzu adormit pe iarbă. Sophie-Ann își duse mâinile peste gură și lăsă un strigăt, speriată. Crista își așeză mâinile în buzunar răbdător. Prince veni grăbit spre el, pregătit să apere onoarea prietenul lui, însă Crista îl opri cu vorbele:

– Dacă vrei să o speriem și mai tare pe domnișoară, apropie-te.

Prince se opri și o trase pe Sophie-Ann de lângă Jack. Se uită cu ură spre Crista; apoi îl ridică de umeri pe prietenul lui:

– Se vede că ești de speță joasă..., comentă arogant Prince.

Crista nu spuse nimic. Se uită la trupul amețit al lui Jack până când Sophie-Ann se apropie de el înfuriată. Își trânti palmele mici de pieptul lui întărit:

– Ești un sălbatic! Cum să faci așa ceva?!

Crista zâmbi cu poftă. O prinse de brațe mai hotărât și o îndepărtă de el:

– Încă iei apărarea la toți nătărăii ăștia!

– Sunt prietenii mei! ripostă Sophie-Ann și se trase din mâinile lui, iar el nu-i dădu drumul. Fata se înroși dându-și seama cât de puternic e. Din spatele lui veniră grăbiți Nicola, Sergio și Richardson, atrași de zarvă. Sergio se grăbi să-i ajute pe cei doi musafiri, însă nu înainte să intervină între Crista și Sophie-Ann. Sergio îl prinse de braț pe Crista și îi vorbi prietenește:

– Dă-i drumul, căpitane!

Crista își trase mâinile de pe brațele subțiri ale fetei și se uită la Nicola și Richardson. Nicola râse scurt văzându-l pe Jack lovit. Richardson oftă:

– Nu știu, domnule, care îți este soarta. Ori tu te duci după belele, ori ele vin după tine.

Crista se uită serios la Richardson și vorbi cu răceală:

– E doar plin de gogomani pe lumea asta.

– Corect! strigă Nicola și îl băt看 pe umăr pe Crista încă răsând.
Sergio o luă cu gentilețe pe Sophie-Ann de umeri și îi vorbi curtenitor:

– Ești bine?

Ea încuviință mieroasă. Ochii lui Crista îi fixă. Simți cum sângele i se aprinde pentru că Sergio vorbea prea familiar cu fiica șefului său. Sergio îi zâmbi cald fetei și apoi se duse să-i ajute pe prietenii ei. Crista nu se putu abține. Merse lângă Sophie-Ann și îi vorbi aproape șoptit, dar nu se uită la ea, ci după Sergio:

– Îmi cer iertare! Văd că îți deranjez și prietenii și pretenđenții.

Ea se uită surprinsă la chipul lui.

– Cum îți permiți atâtea? întrebă mai aspru, însă tot timidă.

Crista se uită în ochii ei. Îi zâmbi trufaș din colțul gurii și șopti apropiindu-se în treacăt de ea:

– Eu?

Apoi se îndepărtă să plece cu Nicola și Richardson și o anunță:

– Ne vedem în port, domnișoară.

Sophie-Ann rămase îmbufnată pe loc. Nicola și Richardson o salutară politicos și plecară după Crista. Cei trei reveniră la pavilion. Când îi văzu, Barova se încrunță:

– Ce s-a întâmplat acolo?

Nicola și Richardson se uitară panicați spre Crista, dar acesta se prefăcu destul de bine:

– O mică neplăcere, șeful. Nimic care să vă îngrijoreze.

Barova se uită suspect la Crista și la cei doi, apoi oftă și reveni la discuția cu Manduio.

De cum au ajuns acasă, au început să se pregătească de plecarea în Spania. Venezzio îi vizită cu o zi înainte de plecare și le aduse ultimele noutăți din Sicilia. Oamenii erau pregătiți să conducă electoratul după legile mafiei, cel puțin local. Barova decisese ca Venezzio să fie acompaniat până în Italia de Crista.

În ziua plecării Crista lăsă apartamentul din Boston în grija servitoarei Martha, spunându-i că poate să stea acolo cu băiatul și să-și caute de muncă în altă parte. Avea să plătească o chirie de formă și băiatul va fi trecut în serviciul domnului Barova. Pentru cei doi, Martha și nepotul ei era o bucurie imensă.

Se strânseseră cu toții în port cu o oră înainte să fie îmbarcarea. Venezzio își luă doi oameni de nădejde și stătea mai retras de parcă nu îi cunoștea pe galicieni. Crista se îndepărtă alături de Richardson pentru a-și lua la revedere și pentru a-i lăsa ultimele instrucțiuni. Richardson avea să vegheze asupra băiatului și să-l instruiască. Se îmbrățișară, veni și Nicola să-l salute pe camarad și apoi Crista și Nicola se retraseră lângă Barova. De partea lui Manduvio erau doar Sergio și încă un băiat ce mai mult stăteau în preajma lui Sophie-Ann, nu a donului.

Abia după ce își încheiară toate socotelile, aveau un moment de respiro. Nicola deschise o umbrelă de soare deasupra lui Barova. Crista se întoarse spre ocean și veghea asupra vaporului. Sophie-Ann își zvântura grăbită evantaiul. Avea puțină răbdare în momente de așteptare. Își lăsa prietenii de o vară în urmă și asta o făcea ușor emoțională. Sergio se oferă să-i cumpere o limonadă, însă îl refuză cu vehemență. Decise să meargă lângă Crista și să privească și ea spre vapor. Era singurul om care o trata cu indiferență și deci o lăsa în pace cu gândurile ei. Crista se uită la ea doar atât cât să-i recunoască prezența și apoi urmări forfota celorlalți călători și a poliției, în special. Văzu cum un grup mic de polițiști se uită spre ei și discută mai aprinși. Se uită la oamenii lui și își dădea seama că săreau în privirile necunoscătorilor, deși erau împărțiți să nu atragă atenția. Polițiștii se îndreptară spre ei. Crista o luă brusc de mână pe Sophie-Ann și îi zâmbi larg:

– Fă-mi jocul, te rog.

Ea se uită uimită la mâinile lor, apoi în ochii lui. Cum văzu mișcare în jurul lor, se uită spre polițiști și înțelese. Se agăță de brațele lui Crista ca o amorezată și îi zâmbi. Polițiștii ajunseră lângă ei:

– Bună ziua!

– Bună ziua! le răspunse Crista strângând-o mai tare pe Sophie-Ann lângă el.

Manduvio îl dădu la o parte pe băiatul ce îi ținea umbrela, însă Barova îi făcu semn să stea liniștit. Venezzio oftă și-și aprinse o țigară. Polițiștii îi măsurau din priviri.

– Aveți acte, domnule?

– Da, desigur.

Crista le prezintă în primul rând biletele de vapor și apoi o hârtie de turist. Un polițist luă actele și se uită suspect peste ele:

– Cu ce ocazie prin Boston?

Crista se uită către Sophie-Ann cu o privire de îndrăgostit îmbătat și după ce suspină, răspunse cu un zâmbet larg:

– O mică vacanță împreună cu logodnica mea.

Ea i se agăță iar de braț și-și lăsă obrazul pe umărul lui.

– Numai voi doi? Polițiștii se uitau în spate la restul grupului.

– Ah, nu..., aș vrea eu. Crista se apropie puțin de polițiști să le șoptească ultimele cuvinte, apoi se îndreptă de spate și prezintă grupul: Am venit cu nașul nostru de cununie – arată spre Barova. Și cu un verișor – îi făcu semn lui Nicola, care zâmbi amiabil.

Crista se întoarse iar spre polițist:

– Ei sunt din partea mea. Iar pentru iubita mea... și o strânse pe Sophie-Ann cu drag în brațe, a venit tata-socru.

Manduvio făcu un semn de salut scurt și doi verișori. Trecu repede peste Sergio și celălalt om al lui Manduvio. Polițiștii se uitau la fiecare din grup încruntați. Crista își primi actele înapoi și polițistul rânji ca și cum i-a prins cu mâța în sac:

– O vacanță de îndrăgostiți cu atâta lume?

Crista se uită în pământ, puțin jenat.

– Știți..., se descătușă din îmbrățișarea fetei și se apropie iar de polițiști ca și cum le-ar zice un secret. La noi, nu se permite ca fata să fie singură cu logodnicul înainte de nuntă...

– Aaah..., polițistul dădu din cap parcă înțelegea. Și de ce domnișoara e singura femeie dintre voi?

Crista reveni lângă Sophie-Ann și o luă de jurul taliei. Ea se lipi de pieptul lui mai mult din inerție. I se părea că e mai cald decât înainte. Se înroși toată. Crista simți timorarea fetei și își dădea seama ce periculos joacă. Manduvio era cât pe ce să-l arunce în apă și Sergio să-i înfigă un cuțit în spate. Le zâmbi larg polițiștilor:

– Doamnele pregătesc nunta. Mai sunt trei zile. Și la noi o nuntă ține... trei zile! Haha!

Începu și el și Sophie-Ann să râdă, iar restul grupului să forțeze un zâmbet. Polițistul își ridică bărbia dezamăgit și mormăi:

– Bine. Să fiți fericiți! Drum bun!

– Mulțumim!

Crista făcu o reverență și o luă cu totul pe Sophie-Ann în brațe și o sărută pe frunte. Sophie-Ann îl plesni în joacă peste umăr, chicotind gingaș. Polițiștii se gândiră să-l controleze și pe Venezzio, însă joaca de-a iubirea dintre cei doi și fața plictisită a lui Venezzio îi descurajă. Se întoarseră în cealaltă parte și pășiră în inspecție.

Crista o puse pe Sophie-Ann jos și se îndepărtă de ea:

– Îmi cer scuze pentru...

– Nu...nu e nimic...

Sophie-Ann se înroși mai tare și îi ceru lui Nicola o limonadă. Nicola merse grăbit după băutura de frică să nu leșine domnișoara. Manduvio o chemă pe Sophie-Ann să stea jos, pe bancă lângă el și fata parcă pluti până acolo. Crista se apropie puțin de ei și își ceru scuze în față la Manduvio. Donul îi făcu semn cu mâna să plece. Crista reveni lângă Barova. Barova începu să râdă, amuzat de presiunea socială ce se lăsă peste grupul lor:

– Dacă nu se gândea Crista la asta, ajungeam să facem nunta la pârnaie, ha-ha!

Crista încercă să râdă, dar încă simțea privirea blestemândă a lui Sergio. Sophie-Ann se uită cât mai departe de el, făcându-și vânt agitată. Nicola apărui imediat cu limonada și fata se simți salvată. O bău aproape dintr-o înghițitură.

Venezzio veni să ceară o țigară de la Crista și îl luă deoparte. Chiar atunci goarna vaporului anunță călătorii de îmbarcare. Venezzio îl ținu pe Crista lângă el așa că donii urmați de restul merseră primii spre podețul vaporului. Sergio insistă să o conducă el pe Sophie-Ann.

– Lasă-i să meargă! Mai avem vreme de o țigară, spuse Venezzio uitându-se la grupul ce se îndepărta de ei.

Crista își aprinse și el o țigară și oftă. Abia acum reuși să se calmeze. Venezzio îl urmări cu privirea și apoi râse scurt:

– Încă puțin și-ți pierdeai naibii capul!

Crista se uită la el parcă enervat, însă răsuflă ușurat:

– Noroc că domnișoara e un companion bun.

Trase lung din țigară și se uită cum Sergio o conduce sus pe podeț. Venezzio îi urmări privirea. Se încruntă și-l plesni peste umăr bărbătesc. Crista se uită la el mirat, însă îi spuse hotărât:

– Ce bine că vii în Italia!

Crista începu să râdă alături de el, amândoi având același gând – era mai sănătos să fii departe de anumite persoane.

Se îmbarcă printre ultimii călători. Cortegiul de primire a pasagerilor îi conduse la restaurantul vaporului unde îi aștepta întregul grup. Barova și Manduvio comandară whisky cu gheață și escortele se așezară la două mese din preajma donilor. Sophie-Ann era singura care stătea în picioare, agățată de ferestrele restaurantului; privea întreaga forfotă de pe puntea principală. Crista și Venezzio se așezară la masă cu cei doi doni.

– Bine, băieți, cum stăm? întrebă Manduvio după ce se asigură că alți pasageri nu au împânzit mesele din apropiere.

– Suntem bine. Trebuie să ajung în Sicilia ca să pot spune mai multe; mormăi Venezzio cu dor de casă.

– Și cubanezii? întrebă tot el.

– Îi conduce mâine Richardson la tren, vorbi Crista.

În timp ce ei își discutau afacerile, câțiva pasageri, mai mulți americani ce plănuiau vizite exotice în Europa intrară în restaurant să se răcorească. După ce comandară de băut, câțiva se așezară la mese, alții se plimbau prin restaurant discutând despre compania de croazieră. Cum Sophie-Ann stătea singură în fereastră, atrăgea atenția băieților mai curajoși. Un american mai glumeț se apropie de ea. De data aceasta, atât Sergio cât și Manduvio erau atenți la discuțiile de afaceri. Nimeni nu avea să o salveze de flirtul insistent al tânărului. Totuși după câteva minute în care Sophie-Ann încerca să fie salvată, ea se înfurie crunt. Nu se enervă atât de tare pe neobrăzarea americanului cât pe ignoranța grupului ei. Își trânti tocul mic de podeaua vaporului și se răsti la tânăr:

– Pleacă în momentul acesta, astfel îi spun logodnicului meu să te scuture bine! Sophie-Ann arătă cu degetul spre masa celor doi doni.

Strigătul ei atrase privirile tuturor din restaurant, în special ale donilor și escortelor. Venezzio zâmbi scenei și se uită spre Crista. La fel făcu și Barova, Nicola și celălalt băiat al lui Manduvio. Doar Manduvio și Sergio îl priveau încruntați pe Crista. Tânărul american începu să râdă; credea că Sophie-Ann vrea să-l păcălească. Crista oftă deranjat când văzu că toți ochii sunt pe el. Se ridică brusc de la masă și

se uită aspru către băiatul american. Acesta se îndepărtă brusc de Sophie-Ann și făcu semn că își cere scuze. Crista se așează pe scaun jenat. Manduvio răzni către fată:

– Sofia! Vino aici și stai jos!

Fata își umflă obrajii supărată și veni către tatăl ei. Se aruncă în scaunul de lângă el și-și încolăci brațele peste piept afectată. Venezzio îi zâmbi și chemă chelnerul. Comandă o înghețată înfructată pentru Sophie-Ann ca să îi readucă voia bună. Crista dădu din cap discret, reafirmându-și că fata era prea răsfățată. Începea să tânjească după liniștea cabinei sale. Cu toate simțămintele de nemulțumire, nu putea să lase secunde să treacă fără să o privească. Își concentra ochii asupra donilor, însă cumva, simțurile îi erau îndreptate spre pufăielile ei. O vedea cum caută un obiect de joacă prin sala de restaurant și apoi se hotăra ca până în Spania să moară de plictis. Când discuțiile serioase încetară, Crista se scuză de la masă și ieși pe pontonul vaporului. Ambarcațiunea se mișcă agale peste valurile sălbatice; Crista avea impresia că stă pe loc. Își aprinse o țigară și se aplecă peste bară. Se uita cum linia vaporului taie apa și o aruncă spre țărături. Se uita printre valurile înspumate parcă încerca să vadă în întunericul oceanului. Avea senzația că apa e mică; că pământul e aproape și dacă va cădea, nu s-ar prăbuși într-o prăpastie de necunoscut, ci avea să pășească în siguranță. Zâmbi. Își aminti de spiritele din povești care te atrăgeau în mreje pentru a te omorî. Asta făcea și oceanul. O mișcare suavă îl atrase din blestemul oceanului. Sophie-Ann își agăță degetele fine de bară:

– Te uiți după peștișorul auriu?

El zâmbi rece și se îndepărtă de bară:

– Nu cred că se arată oricui.

Sophie-Ann zâmbi copilărește și se agăță mai bine de bară. Se aplecă puțin peste, să vadă mai mult din ocean. Crista o privi atent pentru câteva secunde, apoi se sprijini cu spatele de bară și se uita la oamenii de pe vapor. Sophie-Ann se uită la el brusc:

– Te rog nu mă plictisi și tu... Spune-mi ce dorințe i-ai cere?

Râse scurt și trase din țigară. Lăsă fumul să se arunce în aer, imitând dansuri senzuale.

– Pace în lume, bogăție tuturor și o soție cuminte, nu? râse ironic la cererea de pe piața dorințelor.

Ea râse gingaș:

– Ți-am spus să nu mă plictisești...

– Fie! Crista își păstră un zâmbet șters și se uită în podeaua vaporului. I-aș cere... Stătu bine pe gânduri, apoi decise: Nimic. Nu are ce să-mi dea.

– Of! Sophie-Ann se întoarse spre ocean și își întinse brațele să cuprindă tot orizontul. Eu i-aș cere să îmi dea lumea întregă mie, să fie mereu vară și...

Crista interveni imediat. Prinse șansa să atace modul de viață, fără griji, trăit de Sophie și deja aștepta să sfarme niște speranțe:

– Ai avea mult de lucru să conduci o lume întregă. Fiecare nefericit ți-ar vrea capul, ai avea numai dușmani, fățarnici și nicio greșală iertată. Să fie mereu vară..., se ard toate florile, pământul se face deșert și orice fabrică de materiale de iarnă ar da faliment. Sărăcie toridă.

– Lumea mea ar fi diferită! Nu ar fi nefericiți!

Sophie se înroși enervată de imaginația redusă a tânărului.

– Și a mea.

Crista se uită la ea cu un zâmbet larg.

– Nu ar exista boemi febrili.

Începu să râdă cu poftă văzând cum Sophie-Ann se înfurie, însă, cum soarta nu lasă nicio glumă nepedepsită, scrumul țigării îi atinse vârful degetelor și își înghiți zâmbetul uitându-se alert la mână. Oftă și stinse țigara apoi își frecă vârful degetelor ca să scape de senzația neplăcută.

– Cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc în lumea ta când eram copil. O lume fără nefericiți...

Crista își așază coatele pe balustradă și se uită peste ape, către țărm. Sophie-Ann avu răgaz să-i privească pe îndelete chipul. Era fin, deși rătăcit. Avea o alură întunecată, dar romantică. Ar putea să se îndrăgostească de un așa profil. Auzi vocile lui Barova, Manduvio și Sergio în depărtare, ieșiți și ei la aer și se grăbi să mai profite de aceste momente.

– Te gândești vreodată la părinții tăi?

Se uită la ea cu asprime. Își dădu seama că Barova le-a povestit despre el și se simțea trădat, dar își răsese în sine, totuși, văzând ce atenție i se acordă. Îi zâmbi și-și ascunse privirea:

– Nu... Cu ce rost? Să aflu că au fost niște prăpădiți care și-au aruncat copilul?! Nu...

– Eu nu mi-aș fi părăsit niciodată copilul! rosti Sophie-Ann cu o putere ce putea să încalcece oceanul.

Crista își îndreptă spatele și se uită hotărât la ea. Nu mai zâmbea.

– Uite..., aici mă lasă și pe mine rațiunea. Arată apoi înspre doni și adăugă pe un ton mai rece: Ar fi bine să nu ne vadă mult împreună...

Manduvio îi căuta precaut. Sophie-Ann îi făcuse cu mâna și îi zâmbi larg, cu bucurie. Apoi se întoarse spre el. Vru să îi spună ceva, însă o durea sufletul. Își coborî privirea și plecă. Crista se întoarse spre ocean. Deși încerca să revină la sentimentele mizere de dinainte, mintea sa răscolea trăsăturile Sophiei și îi așternea un zâmbet ridicol pe buze. Se rușină de fragilitatea sa și mai tare când palma lui Venezzio îi îndreptă umerii.

– Oare trebuie să-ți caut o domniță acasă la mine?

Tonul lui Venezzio era pe jumătate în glumă, pe jumătate îngrijorat. Crista se uită în lung unde Sophie-Ann se bucura de călătoria cu vaporul în paza tatălui ei și pufăi enervat:

– Nu știu ce îți faci atâtea griji, amice. Dacă nu mă plictisesc eu de ele, se plictisesc ele de mine.

Venezzio oftă și se lăsă pe balustradă, dar se uită la Crista:

– Cum îmi spune mie *la signora*, când te ia, te ia cu tot cu picioare, Crista.

Venezzio își legă brațele peste piept și privi nostalgic lemnul podelei. Crista îl examinează încruntat. Sâsâi iritat și se uită în larg:

– Mi-ar plăcea când vă îndrăgostiți să nu deveniți așa tâmpi.

Venezzio își reveni din amor, răsese cu toată pofta și-și bătu companionul pe umăr:

– Ai noroc că-mi placi, Crista!

Zâmbi onest. Știa asta. După ce le tihniră râsul, se întoarseră serioși unul spre altul:

- Rămânem doar noi doi pentru Italia? întrebă tănuitor Crista.
- Uf, da. Manduvio a vrut să-l trimită și pe Sergio, dar...
- Nu. Nicidecum. Ne-ar încurca.
- Pe tine, sigur.

Crista își frânse degetele în pumn și se uită după Sergio, apoi se întoarse la polul opus:

- Jur că ceva e în neregulă cu omul ăsta.
- Venezio așteptă să treacă câțiva voiajori, apoi vorbe așezat:
- E printre primii oameni ai lui Manduvio.
- Mi-ai mai zis asta...
- Și văd că tot trebuie să-ți repet.
- Venezio, tu ascultă-mă, numai. Dacă eu greșesc, nu se

întâmplă nimic.

Crista se îndepărtă de balustradă. Venezio îl urmări cu băgare de seamă:

- Asta e, că tu nu prea greșești.
- Îl luă de după umăr încurajator și-l trase după el:
- Hai să dăm cu achiul*.

Mesele de biliard erau așezate într-un salon de la primul etaj al vaporului, în zona de relaxare. Verdele proaspăt era susținut de un postav acaju, iar deasupra erau agățate candelabre luminoase pentru a asigura buna dispoziție a jucătorilor. Baruri tendențios echipate cu cele mai râvnite băuturi erau instalate în fiecare colț al salonului și domniile puteau să se lase pradă desfrâului pe de-a-ntregul. La ora după-amiezii, salonul încă era gol, ceea ce îi mulțumi pe Crista și Venezio. Ceilalți subalterni se așezară la baruri sau închiriară alte mese de biliard, nu înainte de a-i conduce pe doni în camerele lor. Pentru câteva ore, până la cină, băieții uitară cine sunt și cu ce scop. Erau bărbați tineri, într-o mică croazieră, cu chef de glume și voie bună. Aveau de petrecut aproape zece zile pe acel vapor.

---

* băț de biliard, tac; cf. L. Șăineanu, *Dicționarul Universal al Limbei Române* (ed. a VIII-a)

CAPITOLUL 3

Plânsul saxofonului era stins în noapte de bătaia valurilor. Pentru oțelul umezit al vaporului, efortul apei de-al mistui trecea cu indiferență, deși în rareori ocazii, reacționa cu cicatrici de rugină; chimia dintre natură și construcția umană nu era diferită de ceea ce se întâmpla în ambarcațiune cu sufletele unor oameni – așa cum se frângeau unul de altul, așa se lovea apa de vapor. Muzica era singura care încerca să salveze toate acele suflete, la fel și Universul. Stând parcă ancorată de bar, Sophie-Ann își tremura fin genunchii pe ritmul instrumentelor. Sergio era aproape de ea, îi oferea cel mai bun cocktail de care era capabil barmanul, însă ea primea indiferentă combinația alcoolică visând la altceva. Se uita în jur, cu ciudă la cuplurile ce dansau sub artificiiile diamantelor și voia să danseze, și nu oricum. Sergio o invită la dans. Ea îl refuză zâmbind gingaș; încă nu.

Într-un colț al camerei, Crista supraveghea jocul de pocher al donilor. Ochii nu îi stăteau pe cărți și gesturi masculine cum ar fi trebuit. Îi fugeau, atrași ca de magnet, printre figurile dansante, mângâiau genunchii acoperiți de franjuri dantelați și apoi vegheau asupra unui chip perfect. Nu mai rezistă. Își ceru permisia de la don Barova. Îi făcu semn lui Venezzio să stea cu ochii în patru și porni spre bar. Aproape că se lovi de un chelner, însă îl ocoli flămând să ajungă la destinație. Își făcu loc printre tinerii ce agitau spiritele la marginea ringului de dans și se apropie de flacăra ce aștepta să-l ardă. Sophie-Ann îl ținti cu privirea ei de un ametist febril c-apoi să o stingă cu tihnă în ochii de apă întunecată ai lui Crista. Crista îi zâmbi. Își întinse palma și nimeri un unghi pe care doar Afrodita îl putu plănui, chiar sub degetele subțiri ale Sophiei-Ann. Ce coincidentă face ca un suflet să știe exact când celălalt suflet vrea compania lui rămâne un mister, dar ea era deja în picioare, emoționată. Rânduiala cere, ca în orice epocă, chiar și în cea modernă, bărbatul să își priceapă sentimentele, însă să nu le afișeze; tocmai Crista, marele judecător al neprihăniților, simți cum își pierde controlul asupra minții. O conduse printre figuri necunoscute și apoi o aduse la

piept. Fiorii ce se împreună sub notele ludice ale jazz-ului dădeau un sens serii. Egoismul fiecărui om din acea sală îi salvă de ochi iscoditori. Ei doi prinși într-o lume fără acces și restul în alte sute de mii de lumi fără uși. Din când în când deveneau lucizii și își dădeau seama de regulile pe care le-ar putea încălca și asta îi amuza. Dansul deveni o joacă de copii, un tratat de nebunie între doi prieteni buni, un cod secret. Doar muzica le putea ordona ce să facă așa că visul se rupse când orchestra domoli lovitura corzilor. Crista se uită în jur și văzându-l pe Sergio venind spre ei, îi spuse Sophiei:

– Te conduc la masă?

Se uită înspre masa donilor și mustăci plictisită:

– Prefer să mă duc în cabină.

Sergio reuși să prindă cuvintele dintre ei și intră în discuție:

– Te însoțesc?

O vibrație de nemulțumire îi petrecu spatele și Sophie-Ann se trezi spunând furioasă:

– Mă descurc și singură!

Se întoarse pe tocurile mici și plecă. După doar câteva secunde își dădu seama că palma ei părăsi palma rece și alinătoare a lui Crista. Își strânse pumnul mic să nu-i mai furnice de dor și ieși din sala de dans.

Crista îl admonestă din priviri pe Sergio, dar își schimbă trăsăturile în indiferență și plecă. Se întoarse la masa donilor nepăsător. Venezzio îi întinse un trabuc. Îl primi recunoscător. După câteva minute reapăru și Sergio. Crista evită să se uite la el. Bănuie unde fuse. I-ar zdrobi pe cei ca Sergio, acei oameni lingușitori, aparent blajini, care se cațără pe sub piele și acapareză întregul om ca să-l consume bucată cu bucată. Își aminti schița anatomică a viermelui și i se făcu greață. Spera, chiar se ruga ca Sophie-Ann să fie puternică și să nu cadă în plasa unui astfel de om. După aceea se lovi de vorbele lui don Barova și se certă în sine pentru că oferă atâta considerație fetei.

– Oamenii lui Ciccio o să vă aștepte în Palermo, rosti Barova odihnit, uitându-se la Venezzio și Crista.

– Stăm la mine două zile și apoi mergem, adăugă Venezzio. Sigur până ajung acasă o să primesc o telegramă de la ei.

Crista ascultă. Își chinui mințile să lege două vorbe serioase:

– Am înțeles că mai sunt grupări socialiste.

– Mergeți la intimidare, îi răspunse Manduvio. Vi-l trimit și pe Sergio, dacă e necesar.

Crista se uită la Sergio și văzându-i zâmbetul șiret nu știa ce să aleagă: să îl ducă cu ei în Italia și să riște misiunea sau să-l lase în preajma Sophiei? Spuse hotărât:

– E mai bine ca Sergio să rămână cu voi, pentru cubanezi.

Acela încuviință. Zâmbi vioi:

– Am eu grijă de lucruri la noi.

Pentru câteva secunde se uită provocator în ochii lui Crista și el îi făgădui plata cu sânge. Donii deciseră că vremea trecu de mult pentru vârstnici și însoțiți de gardă se retraseră în camerele lor. Crista mai rămase cu Venezzio la un trabuc și un whisky. Câteva momente lungi niciunul nu spuse nimic. Amândoi își jucau rolul într-un film mut cu prognostic ascuns. Venezzio lăsă fumul să-i scapere printre buze și se uită prin vapori la Crista.

– Spune drept! Trebuie să te acopăr, prietene?

Crista își rupse privirea pierdută de pe masă pe Venezzio. Zâmbi șters.

– Știi...stă un drac în spinare și-mi zice să mă las. Și al naibii de treabă, o să mă las, Venezzio.

Venezzio lăsă un oftat scurt, mai că nu-și luă mâinile în cap, apoi se liniști și vorbi iar:

– Prost ți-ai ales.

Crista se încruntă:

– Faci gălăgie degeaba. Uită-te la ea. Se îndrăgostește azi și mâine îi trece.

Venezzio dădu din cap parcă în acord cu el, însă acesta îi simți ironia. Decise să-l lase pe Venezzio cu romanțele lui și schimbă subiectul:

– Nu vreau să ne încurcăm cu socialiștii. Ne înțelegem cu don Ciccio să îi asigurăm casa la noi. Cubanezii preiau un sfert din comerț și vedem ce trupe are el în Sicilia.

– Da..., dacă e susținut nu avem de ales decât să ne izbim și de socialiști, rosti Venezzio îngrijorat.

– Ori nu. Am lăsat oameni în Boston. Aruncăm atacul peste ocean. Crista se lăsă pe spătarul scaunului și tăcu.

Venezzio auzi gălăgie pe holul salonului. Știa că e timpul să

se retragă în camere. Chemă chelnerul să-i dea indicații despre plată și îl invită pe Crista să plece. Se despărțiră pe holul ce ducea la cabine. Crista așteptă să plece Venezzio. După ce companionul îi ieși din vizor, se uită în jurul lui. Păru că toată suflarea se odihnește, însă nu și sufletul lui. Un gând îl posedă și știa că nu va adormi dacă nu-și satisface curiozitatea. Pășe pe hol cu sângele rece al unui vânător ce își urma prada până departe în pădure. Abia când se apropie de ușa cabinei lui Sophie-Ann, inima începu să-i zvâcnească atât de tare încât, deși se străduia să audă interiorul cabinei, auzea doar pulsul nebunesc. Atinse ușa încet, se rezemă de ea și zâmbi. Stătu acolo câteva secunde, amuzându-se de slăbiciunea lui. Își luă mâna de pe ușă și plecă.

Sophie-Ann stătea ascunsă în cearșafuri, încercând să adoarmă. Pe când reușea să-și odihnească genele pe pielea încălzită, senzația atingerii lui Crista o trezea din nou. Tot fremătându-se așa, ațipi. Se trezi iar brusc și asculta atentă. Avea impresia că cineva e la ușa ei. Un sentiment de frică și atracție îi cuprinse trupul și o ținu ca pe o căprioară în bătaia puștii. Se certă ca pe o fată prostuță și își aruncă cearșaful peste cap, gata să adoarmă.

În dimineața zilei următoare, Sophie-Ann coborî mai repede ca de obicei la micul dejun. Avea un zâmbet entuziasmat așternut pe obrajii vioi și o așteptare fermecată în ochi. Manduvio o aștepta la ușile salonului pentru dejunat. Fata îi sărută obrajii binedispusă și îl grăbi înăuntru. La masă îi așteptau Barova, Venezzio și Sergio. Voia bună îi pieri puțin. Se uită la masa de alături, dar erau doar Nicola și celălalt băiat din suita lui Manduvio. Sergio se ridică să-i ofere scaunul. Se așeză fără vlagă și parcă nu mai avea chef de nimic. Manduvio îl chemă pe chelner, apoi îi zâmbi fetei:

– Draga mea, vom opri în portul Hamilton, în curând.

– Mhm...

Sophie-Ann își roti ochii plictisită prin sală.

– Te însoțește Sergio, dacă vrei să te plimbi puțin. Bermuda este plină de călători acum.

Fata își rezemă un cot de masă și se uită gânditoare la tatăl ei:

– Voi vedea. Poate că mă plimb puțin.

Chelnerul îi aduse o cafea scurtă și un croissant, însă Sophie nu mai avea poftă de nimic, deloc. În curând micul dejun se termină și nu-i convenea asta. Se ridică de la masă și zâmbi:

– Ies puțin pe punte. Venezzio, mă însoțești?

Acela tresări surprins, dar se ridică imediat:

– Cum să nu!

Îi oferi brațul și o conduse afară din sală. Ea se rezemă prietenos de el și îi șopti:

– Lipsește unul dintre voi..., sper că totul e în ordine.

– Da...da...

Venezzio se uită în jur sceptic. Sophie-Ann îl lovi ușor peste braț:

– Haide, Venezzio, vorbește!

– Sophie, știi că țin la tine, țin și la el... Nu-i bine ce se întâmplă.

– Ești paranoic! Nu-mi mai place de tine!

Dădu să se descătușeze de la brațul lui, dar o potoli repede.

– Ce vrei, Sophie? Ce vrei? – o certă părintește.

Sophie-Ann îl privi supărată, apoi zâmbi gingaș. Se lipi iar de el și îl purtă spre punte:

– Vreau să ne plimbăm puțin prin Hamilton. Noi trei. Crezi că se poate, prietene?

El mai că nu-și puse mâinile iar în cap. Se agită în sinea lui, își umflă obrajii, în timp ce Sophie râdea de efortul lui.

– Bine, Sophie, bine.

Îi sărută obrajii cu foc și apoi fugi să se pregătească. Venezzio o privi de la câțiva pași și-și aprinse o țigară. Socotea în gândul lui dacă era bine să încurajeze o asemenea aventură. Poate era de ocazie, așa cum iubeau mulți tineri în zilele acelea. Decise să nu-l pună pe Crista încă în temă cu planul fetei.

Pe când erau aproape de portul Hamilton, Venezzio se scuză însoțitorilor și îi făgădui Sophiei că o așteaptă la scări. Îl găsi pe Crista printre oamenii ce serveau la bucătărie. Era într-o mică inspecție.

– Crista!

Venezzio îl zări prin aburii de la bucătărie și îi făcu semn să vină spre el. Acela îi șopti bucătarului să-l aștepte și veni.

– Coborâm puțin în port. Hai și tu!

– Mergeți voi. Eu stau pe aici; căldura de la cuptoare și du-te vino al chelnerilor îl încruntau.

Venezzio se uită descumpănit la el. Îl luă de braț și-l trase ușor afară.

– Insist. Nu o să îți pară rău. Îl lași pe Nicola în serviciu.

Crista începea să se îndoiască de normalitatea invitației lui Venezzio.

– Mă duc să vorbesc cu Barova.

– Grăbește-te. Te așteptăm la scări! zâmbi Venezzio și dădu să plece.

– Tu și cu cine, Venezzio?

Crista rămase în loc și mai încruntat. Celălalt îi zâmbi cu subînțeles:

– Ai să vezi. Hai!

Crista se întoarse în bucătărie pentru a lămuri alegerile gurmande ale grupului său și apoi urcă la etaj în căutarea lui Barova. De cum îl văzu Barova îl chemă la el cu un aer relaxat:

– Nu am apucat să îi iau ceva Valentinei. Crista, tu cunoști gusturile soției mele mai bine. Du-te și ia ceva din port, te rog.

– Mă duc, Șefu’.

Nici nu apucase bine să se apropie de Barova, că se și întoarse și se grăbi spre zona de coborâre. La scări, îl așteptau Venezzio și Sophie-Ann îmbrăcată într-o rochie din bumbac subțire, ce cădea finuț pe lângă trupul ei, cât să fie dragă priviri. Când îl văzu, Sophie-Ann se grăbi să se agațe de brațul lui:

– Sper că ai poftă de plimbare, domnule!

– Am de ales? întrebă Crista, uitându-se amuzat la Venezzio.

Italianul râse scurt ca orice complice mulțumit de plan și îi urmă. Abia când pășiră pe alea portului, Crista și Sophie-Ann își dădură seama de apropierea dintre ei, însă ea se încăpățână și se ținu de el. Încet, lui i se părea normal ca ea să fie atât de aproape de el. De multe ori uitau de prezența lui Venezzio.

S-au îndreptat spre piața publică. Crista își plimba ochii peste tarabe în speranța că va găsi ceva special pentru Valentina pe care o iubea ca pe o mamă. Se uită la obrații roși ai lui Sophie-Ann și zâmbi:

– Ce aș putea cumpăra unei femei ca să se simtă iubită?

Sophie-Ann se uită cu ochi jucăuși spre el, dar văzându-i privirea bănuie că nu despre ea e vorba. Rănită, deși încerca din greu să uite amăgirea din suflet pentru o așa prostie, spuse plictisită:

– Dacă o iubești, nu ar trebui să se simtă deja?

Se îndepărtă puțin de el. Crista zâmbi provocat și se opri la o

tarabă cu mătasuri.

– Îmi e ca o mamă, știe că țin la ea, dar vreau să o răsfaț.

Emoția fetei se schimbă imediat. Veni înapoi lângă el rușinată și începu să testeze mătasurile.

– Poate ceva comod, dar extraordinar! Sophie-Ann luă un material subțire, cu broderie complexă și o înfășură în juru-i jucându-se de-a probatul.

Crista se opri. Cu un surâs cald, își așeză ochii pe figura ei copilăroasă și decise să oprească timpul acolo. Sophie-Ann se înroși sub privirea sa tăcută și-și pierdu din elan. Crista se apropie de ea și prinse de un capăt de material. Învârti materialul și Sophie-Ann îi dădu drumul îmblânzită. Erau atâtea motive ce-l făcură să cumpere materialul însă prea puține legate de Valentina. Sophie-Ann trecu mai departe la o tarabă cu podoabe făcute de mâinile locuitorilor. Venezzio era deja acolo cântărind frumusețea unor cercei și brățări pentru logodnica sa. Sophie-Ann îi arătă cu degetul pe care să le aleagă și apoi merse mai departe. Crista rămase în spate cu Venezzio.

– Cât timp avem de stat aici? Crista îl întrebă șoptit, cu ochii pe fată.

– Jumătate de ceas..., dar, Crista...Venezzio îl preveni discret.

Ochii lui Crista se aprinseră cu neplăcere. Îi făcu semn că înțelege și apoi spuse scurt:

– Ne vedem la stâlpul acela. Îi arătă o zonă la intrarea în piață și apoi plecă.

Venezzio oftă și plecă în partea opusă. Își aprinse o țigară să își calmeze neliniștea.

Crista ajunse în urma fetei. O urmări o vreme tăcut. Sophie-Ann îi simți prezența așa că păși cu mai multă grijă, însă niciodată prea departe de el. Odată ce ieșiră din piață, Crista îi luă mâna și merseră o vreme tăcuți, unul lângă altul. Erau în apropiere de Par-la-Ville și parcă amândoi nutreau dorința de a sta singuri. Au trecut, mână în mână pe sub bolta porților rotunde. O bancă așezată la umbră îi aștepta. Sophie-Ann se așeză pe bancă trasă mai mult jos de greutatea emoțiilor. Se uită în sus la Crista care cutreieră grădina cu privirea goală. Lăsă un oftat delicat și se așeză lângă ea.

– Știu că tata nu se ocupă de afaceri așa cum minte de când eram copil, spuse încet Sophie-Ann.

Crista o privi lung. Nu zise nimic.

– Știi că tu faci mult mai multe rele decât aș putea accepta vreodată – continuă să spună ca promisiune.

El își trase privirea. Tăcu iar. Ea se uită la el cu dojană și vorbe hotărâtă:

– Vreau să fie ceva frumos!

Îi zâmbi. O cuprinse după umeri și o trase spre el cu putere. Sophie-Ann își rezemă obrazul de umărul lui, sfioasă.

– Va fi, dar nu va ști nimeni asta, îi șopti Crista și o sărută pe frunte.

Soarta îi feri de alți oameni pentru câteva minute. Venezzio văzu timpul scurgându-se încet și cu teamă, ei trăiau timpul repede, însă soarta nu avea să cruțe pe nimeni după asemenea dar. După cum promise, Crista se întoarse cu Sophie-Ann. Când îi văzu și Venezzio se întristă. Își aminti de logodnica de acasă, care îl aștepta și știa că el e liber să fie îndrăgostit. Nu le spuse nimic, doar le zâmbi frățește și îi îndrumă spre vapor.

Ajunși pe vapor, Crista simțea cum lumea se așază între ei și o stare de boală îl cuprinde. Se uita după ea, îndepărtându-se un pas, doi pași, o eternitate. Sophie-Ann încă visa la ceea ce se întâmplase și nu își dădea seama de distanța dintre ei. Ea încă trăia alături de el. Abia când s-a întors să-i prindă mâna a văzut că el e departe. Scurta oglindire a fricii din ochii ei îl obligă pe Crista să revină alături de ea. O cuprinse repede de mână și îi spuse:

– Ne vedem mai târziu.

Sophie-Ann se liniști. Îl salută pe Venezzio veselă și merse spre cabina ei. Crista și Venezzio se întoarseră la don Barova. Bătrânul mafiot se delecta cu un joc de mini-golf. Cei doi așteptară la marginea terenului artificial. După ce își încheie tura, Barova mulțumi celuilalt participant și veni lângă băieți.

– Ei, ce ai rezolvat?

Crista îi arătă sacoșele. Dezveli puțin materialul cumpărat pentru soția donului. Barova se uită mulțumit.

– Bun, haideți să ne înțelegem!

Venezzio și Crista îl urmară pe Barova într-o sală mai mică. Se așezară toți trei la masă și Barova ceru niște răcoritoare. După ce au fost lăsați singuri, Barova și-a aprins un trabuc și-l inhală cu poftă.

– Nu anunțați pe nimeni când ajungeți în Sicilia.

Crista își lăasă privirea în jos simțind un val de pericol deasupra lor. Venezziro servi un trabuc, dar nu-l aprinse încă. Îl învârtea între degete în așteptare. Barova se uită prin sală cu privirea unui plictisit, apoi se întoarce către băieți:

– Voi doi mergeți singuri. Nu vă afiliați nimănu. Am primit o notă de la un cunoscut în legătură cu situația de acolo. E războiul prea mare dacă izbucnește și noi trebuie să ne apărăm casa.

Crista îl ochi. Gândul lui parcă i se transmise lui Barova și bătrânul încuviință din bărbie scurt. Venezziro oftă, indiferent la dialogul dintre cei doi.

– Mai trecem pe la voi? întrebă după ce își aprinse, în sfârșit trabucul.

– Nu; îi răspunse Barova. Mergeți degrabă în Sicilia. Am impresia că o să vă întoarceți tot fugind.

– Suntem în compania greșită?! mormăi Crista îngândurat.

– Nu..., nu încă. Barova le făcu semn să se ridice și să plece.

Crista execută ordinul imediat. Venezziro mulțumi pentru trabuc și-l urmă pe Crista afară din salon. Au schimbat o privire scurtă. Sentimentul de neliniște trăit de Crista se intensifică și acum îl făcea și pe italianul părtașul lui. Venezziro se apropie de el:

– Mă duc să trimit o telegramă acasă.

Îl prinse de braț și spuse hotărât:

– Cu grijă, Venezziro!

Italianul făcu semn din mână, liniștit și plecă. Crista se întoarce spre geamurile ușii de la salon și se uită la Barova. Bătrânul lider stătea pe gânduri, cu trabucul uitat între degete. Părea trădat. Sau cel puțin așa credea Crista care se îndoia la rândul lui. Geamul începu să-i oglindească chipul și asta îl făcu să-și amintească de chipul altcuiva. Un chip fin și drăgălaș. Cumpănea. Nu știa dacă să se lase purtat de gânduri spre iubirea ce încet își făcea loc printre simțurile sale sau să rămână în grija treburilor lumești. Știa că în ambele cazuri va avea de suferit. Decise să nu se gândească la nimic.

Vremea ce înconjură vaporul făcea neplăcerile și mai grele de suportat. Cel mai bun mod de a petrece supărarea era să lăncezești în cabină, calculând traiectoria stelelor. Umezeala valurilor se ridica în aburi peste călători. Unii tușeau înecați, alții umpleau piscinele. Cățiva,

cu sânge prea tânăr se alergau pe punți indiferenți la sugrumarea textilelor în jurul trupurilor lor.

Departa de toți, Sophie-Ann stătea cocoțată pe o bancă și păzită de o umbrelă. Purta o rochie de bumbac subțire, de un galben puternic, văratic. Ca o pictură aprinsă stătea inertă. Ochii ei păreau și mai violeți așa cum străbăteau înlăcrimați oceanul. Nu plângea de durere, ci de dor. Nu înțelegea de ce întreaga voioșie i se răsfrângea acum ca o nebunie în căutarea prezenței lui. Când stătea în preajma lui, nu mai existau valuri, doar brize calde. Când era departe de el, începea furtuna. Îi regăsea toate neajunsurile, se certa pentru părțile din ea pe care i le arătă și iar ducea dorul apropierei lui. Ceea ce o speria îngrozitor era zvonul din ultimele zile. Ea avea să meargă acasă, înapoi la viața domestică din Granada sub paza părinților și a pretendenților neinteresanți, iar el avea să rămână pe vapor. Oare de ce? Pe cine avea în Sicilia? Dacă ar fi iubit-o, ar fi coborât cu ea. Dacă ar fi ținut la ea, măcar să o simpatizeze, ar fi făcut ceva mai mult. S-ar fi sacrificat, ar fi renunțat la muncă, ar fi fost la picioarele ei. Nu, nu s-ar duce cu Venezzio. Se supăra și mai tare când era egoistă și cerea să fie îndrăgită așa cum doar în cărți se putea, dar până la urmă, de ce să nu poată fi iubită așa? Totul depindea doar de voința celuiilalt. Se îmbufna și parcă îl ruga pe Soare să îi ardă pielea, să nu mai fie frumoasă și el să sufere din cauza asta.

Încet, vaporul își croi drumul spre peninsula iberică. Puteai să simți în aer apropierea de pământurile exotice. Soarele era mai puternic, casele mai primitoare și muzica latină suna din zori-n zori. Cu apropierea de portul Malaga, donii deveneau mai voioși, probabil pentru că acolo îi așteptau atât familia cât și stăpânirile lor. Sophie-Ann era din ce în ce mai posomorâtă. Se uita în lung înspre țarm și apoi îl căuta pe Crista. Când ajungeau unul lângă altul blestemau clipele ce aveau să-i despartă și parcă preferau să nu-și consume iubirea ca, măcar ea, să îi lege peste granițe și mări. Totuși, căutau o mângâiere aruncată în treacăt, un surâs, același cod al iubirii, tradus prin tăcere, însă intens pe care și l-au stabilit în Bermuda.

Vaporul trase în port. Crista împreună cu Venezzio îi conduse până la coborâre. Barova îi lăsă ultimele ordini lui Crista și se retrase. După ce toți bărbații s-au salutat și și-au lăsat cuvânt de onoare, Sophie-Ann a mai rămas puțin în urma lor. S-a ridicat pe vârfuri să

ajungă cu brațele în jurul lui Crista și l-a sărutat pe obraz. El i-a cuprins talia cu dor și apoi a lăsat-o. Apoi, Sophie sărută obrazii lui Venezzio și fugi după tatăl ei. Era așteptată de Sergio să fie condusă la mașina ce îi ducea la gara din Malaga și apoi acasă.

Pe vapor, Crista decise ca ultima bucată de drum să o petreacă alături de o sticlă de whisky, pierdut în planuri cu Venezzio. Cei doi se întoarseră în salon și-și rezervară o masă într-un colț. Cu toate că Venezzio îi aștepta gândurile, Crista întârzia să vorbească. Se uita pierdut în lungul salonului. Venezzio îi oferi o țigară. Absent o prinse cu vârfurile degetelor și se holbă la ea.

– Știi? Parcă o iubesc și mai mult acum, se confesă italianului cu inima grea.

Venezzio îi aprinse țigara și se uită la el cu milă:

– Ai spus că trece, Crista.

– Nu vreau să treacă. E prea liniște și frumos așa.

Venezzio oftă lung și apoi își umplu plămânii cu fum. Nu știa ce să-i zică. O femeie îl aștepta și pe el acasă și știa ce bine e, însă și câte probleme are. Crista avea deja mult prea multe probleme. După ce trase lung din țigară, Crista încetă să se mai amăgească. Îi reapăru o lumină sălbatică în ochi și spuse:

– De dimineață ai primit o telegramă...

– Da... Atacurile au început deja. Scot oamenii din cartele, confiscă marfa, pe șefii grupărilor îi arestează. Nu stau mult pe condamnare.

Venezzio își trase degetul peste gât arătând soarta confrăților săi.

– Cum de le-a scăpat mâna așa? se încruntă Crista. Încearcă să găsească în istoria ultimilor ani o clipă declanșatoare. Războiul a oferit șansa lașilor să le domine pământurile. Soldații care au supraviețuit coșmarului erau împărșiți peste tot, mulți fără casă sau muncă, dar toți cu mintea sfărâmată de vuietul gloanțelor și dorința de a fi răz-bunați.

– Asta se întâmplă, dacă pui un fost socialist la guvernare, Crista. Vrea să fure numai el, nu și alții. Partea mai proastă e că noi, mafia avem mai multă onoare ca ei. Venezzio se înfurie spunând acestea; ridică degetul amenințător parcă avea un dușman în față. Ce au făcut cu oamenii? Cu familiile lor? Măcar noi le dăm de lucru,

ocazia să-și pună niște pâine în fața copiilor!

– A fost și el în război, Venezzio.

– A fost... Venezzio trase adânc din țigară să-și calmeze nervii.

Ochii lui fugeau în orbite căutând un sens la tot ce se întâmpla. Vorbi iar: Știi și tu că noi ucidem ca să dăm o lecție, ca să facem ordine. Fasciștii întorc frate împotriva la tată.

– Ai terminat lecția de istorie? mustăci Crista plictisit.

– Naiba să te ia și pe tine! scuipe Venezzio.

Crista zâmbi nepăsător.

– Au două organizații de partea lor – vorbi Venezzio mai așezat de data aceasta.

– Care? deveni atent Crista.

– Emiliani și Bernadinos.

– Hm... Se lăsă pe spătarul scaunului și pufăi fumul de țigară spre tavan. Au oameni în Sicilia?

– Au transferat două sindicate.

Venezzio rămase cu privirile pe masă, supărat. Crista își stinse țigara de scrumieră enervat. Au rămas amândoi în liniște o vreme. Noi călători au început să împânzească salonul așa că cei doi au fost nevoiți să plece. Crista îi făgădui lui Venezzio că se va gândi la un plan, însă avea nevoie de liniște, așa că se retrase în cabina lui. Acolo, într-adevăr găsi liniște, dar nu și pace. Sophie-Ann îi apărea ca un dulce aperitiv și apoi o temere îngrozitoare îl apuca gândindu-se la scopul lui în lumea asta. Ațipi. A crezut că a dormit două zile când de fapt după nici o oră cineva îi bătea cu disperare în ușă. Sări din pat direct cu mâna pe clanță. Venezzio stătea în prag cu sânge pe obraz și cămașă.

– Ești bine? întrebă Crista îngrijorat și-l trase în cabină.

Celălalt căzu pe pat și-și scoase batista de la haină.

– Eu da.

Crista turnă apă în vasul de ras barba și îl aduse lângă italian.

Acesta începu să-și spele obrazul.

– M-am dus în camerele de jos. Aștepta unul în întuneric.

Crista! A fost prea precisă lovitura...

Venezzio se uita suspicios printre urmele de sânge.

– Suntem ținte, mormăi Crista și se așeză lângă Venezzio.

– De ce noi? Barova și Manduvio sunt demult plecați de pe vapor.

– Chiar... de ce noi, Venezzio?

Spatele lui Crista se tensionă ușor și asculta atent. Îi făcu semn lui Venezzio să continue vorba.

– Pentru că noi mergem în Sicilia.

Crista se ridică încet și se propti de ușă. Venezzio continua să vorbească. Crista zvâcni ușa la o parte și o siluetă începu să fugă pe coridor. Fugi după el.

– Al dracului de treabă!

Venezzio închise cabina și îi urmă. Crista reuși să-l prindă pe spion pe când să urce scările spre o altă secțiune. Îl trânti de pereți și Venezzio îl prinse de cealaltă mână. Bărbatul opunea rezistență așa că pentru câteva minute au continuat să se răfuiască. Crista îi prinse gâtul și Venezzio îi ștrangulă brațele la spate. Îl traseră împreună în cabina lui Crista. Omul era roșu și învinețit ca un animal prădat. Venezzio îl pironi pe pat și îi lansă o lovitură aspră peste cap să-i amețească simțurile. Crista îi prinse bărbia și se uită în ochii sângerii.

– Țsta miroase a american!

Venezzio lansă o înjurătură. Bărbatul încercă iar să scape, dar degetele lui Crista se strânsură ca o menghină în obrajii lui și Venezzio îi lovi pântecul.

– Are rost să te întreb de unde ai ordinele? îl întrebă Crista amuzat pe om.

Acesta dădu din cap că are de gând să tacă. Crista îi dădu drumul și-și îndreptă spatele.

– Îl împachetăm, îi spuse lui Venezzio.

Italianul își dădu haina jos și scoase un fir subțire. Se pregăti să-l înfășoare de gâtul bărbatului, însă acesta începu să se zbată. Crista îi îndesă o batistă în gură și îl invită pe camaradul său să continue ritualul. Bărbatul îl prinse de mâini pe Venezzio și încercă să scape. Bâgui ceva de neînțeles și Crista se uită adânc în ochii lui. Când frica de moarte îi cuprinsură pupilele și disperarea îi prelinse câteva lacrimi, Venezzio se opri. Crista se așeză pe pat lângă bărbat și își aprinse o țigară. Venezzio rămase în picioare învârtind nepăsător funia subțire. Crista pufăi fumul înspre tavanul cabinei și aștepta. Bărbatul își freca gâtul încercând să regăsească aerul pierdut. Încerca să vorbească:

– Lucrez jos, la cărbune. Am primit niște bani și ordini. Atât.

Venezzio se încruntă:

– Și cel dinainte?
– Companion de-al meu... E mort – și își plecă privirea.
– Nu te amăgi. Acolo mergi și tu, îl anunță Crista cu o voce stinsă.

– Păi, cum!?! V-am spus tot!
Bărbatul încercă să se lege de Crista, iar acesta îi plesni un pumn sănătos și apoi reveni la țigară.

– Nu ne-ai spus de la cine.
– Nu am văzut pe nimeni. Erau deja la noi în cabină.
Bărbatul plângea. Crista se uită la Venezzio. Se gândea cine mai era pe vapor în afară de ei. Venezzio știa că nu mai fusese nimeni în afară de grupul lor.

– Bun. Ți-e mai bine mort.
Crista se ridică brusc și îi plesni omului capul cu patul pistolului. Acesta își pierdu conștiința. Crista îl întinse în patul lui și trase cearșaful.

– Cu celălalt ce ai făcut? îl întrebă pe Venezzio.
Italianul oftă:
– E la mine în cabină.
– La noapte îi aruncăm peste bord.

Italianul încuviință. Au ieșit amândoi din cabină. Crista a rămas să o încuie și Venezzio s-a dus în bucătărie să-și anunțe ajutoarele.

Noaptea, când ofițerii de pe vapor erau împrăștiați în cazinouri, ajutoarele lui Venezzio împreună cu cei doi mafioți au cărat corpurile ascunse în cearșafuri de schimb într-un căruț de rufe. Crista se sprijini de balustradă să vadă cum cele două corpuri alunecă în obscuritatea apei. Spumele făcute de trecerea vaporului le înghiți imediat și acolo se terminară zilele lor. Venezzio îi plăti pe cărauși și îi trimise de acolo. Crista încă se uita pierdut la valuri. Venezzio veni lângă el și îi oferii o țigară, însă acesta o refuză.

– Cine știe că mergem noi doi în Italia? mormăi Crista îngândurat.

– Oamenii mei, pufăi morocănos Venezzio.
– Ai trădători?
Venezzio oftă adânc întrebându-se și el același lucru. Crista se uită scurt la el, apoi înapoi la marele întuneric.

– O să aflăm când ajungem. Cerem să ne mute în cabina donilor.

Venezio încuviință. Au rămas amândoi tăcuți vreme îndelungată. Apoi, Venezzio îi făcu semn lui Crista să se întoarcă la ale lor. Și-au petrecut restul nopții la masa de joc și spre dimineață s-au retras în noile cabine. Crista începu să se uite prin cabina ce îi aparținu lui Barova până de curând. Nu găsi niciun indiciu care să-l ajute. Se așeză în fotoliu și-și luă capul în mâini. A ales strategic, dar... ce ar fi fost dacă ar fi cerut să fie cazat în fosta cabină a Sophiei? Oare parfumul ei mai dăinuia acolo? Oare i-ar fi simțit căldura trupului? Nu. I-ar fi fost mai rău. Număra în câte zile avea să-i treacă dorul de ea. Spera că în curând.

Ghinionul lui se întepi. În zilele rămase pe vapor nu se mai petrecu nimic care să-i țină mintea ocupată. Oricât încerca să găsească un dram de scandal în planurile donilor sau în comportarea lui Venezzio gândurile sale tot la ea se întorceau. Ea era ca un vâl de boală ce uneori îi înfierbânta trupul și alteori îi adormea sufletul într-o răcoare dulce. Reuși să se dezmeticească abia când ofițerii de bord au anunțat oprirea în portul Marsala. Venezzio îl anunță că sunt așteptați de oamenii lui în port. Aveau să ajungă la apartamentul lui Venezzio în dimineața următoare.

La coborârea de pe vapor, într-un punct mai îndepărtat de mulțimea din port se aflau două mașini negre și cinci oameni. Cei instruiți în artele vieții i-ar fi recunoscut imediat; nu neapărat după îmbrăcăminte care era de înaltă clasă, ci după expresiile fețelor serioase, arogante, gândite, precaute. Totuși, la văzul lui Venezzio și al companionului lui acele fețe rău intenționate s-au luminat și chiar au chiuuit. Au urmat îmbrățișări și săruturi, bagaje aruncate în spatele mașinilor și liniștea de după închiderea portierelor.

CAPITOLUL 4

Nici nu ajunseră bine în ușa apartamentului că aceasta zbură deschisă și două brațe subțiri se încolăciră în jurul lui Venezzio și un obraz cald, fin se lipi de-al lui. Nu dură decât două-trei secunde:

– Îți ajunge. Sunt supărată oricum!

O femeie puțin înaltă și bizar de subțire se desprinse de Venezzio, îl sărută pe Crista pe obraji și îi pofti în salon.

Venezzio își verifică tablourile și cutiile cu bijuterii din salon, în timp ce madam stătea tolănită pe divan cu portțigaretul ridicat ca într-o piesă de teatru, privindu-l cu un dispreț afectuos. Își mută genele-i lungi deasupra lui Crista care își umezi buzele în paharul de „Negroni” oferit la intrare:

– Spune-mi, câte femei au trecut prin patul logodnicului meu în Americi?

Crista zâmbi și-și așeză paharul pe marginea mesei:

– E curat ca lacrima.

Femeia se uită la Venezzio care stătea cu mâinile în buzunare jucând pe inocentul.

– Încă ești loial lui, am înțeles. Îi scot eu petele, una câte una.

Crista râse cu părere de rău pentru Venezzio iar acesta se năpusti asupra femeii, îi cuprinse obraji în palme și o sărută cu foc. Îi dădu apoi drumul cu o împunsătură de parcă ai alunga o problemă. Femeia își umflă obraji prefăcut afectată și mieună:

– Nerodule!...

Crista trase aer în piept și interveni în fumul pastel ce se ridica între cei doi logodnici:

– Ți l-am adus acasă, acum e timpul să plec și eu.

– Dar dormi la noi! sugeră insistentă Jolie.

– Vin înapoi dimineața. Avem multe treburi de rezolvat.

Crista îi sărută mâna și se pregăti să plece. Jolie, logodnica lui Venezzio își pufăi buzele plictisită și se întoarse la revista ce stătea mototolită pe canapea.

Venezio îl conduse pe Crista afară. Dădu ordin unui om să-l conducă pe Crista la hotelul ce era sub protecția lor și își luă la revedere. Cei doi se despărțiră cu aerul unor oameni împovărați.

Singur, în camera de hotel, Crista parcă își reveni. Însoțit de paharul cu whisky, se gândi. Avea speranță. Poate că ea visa la el și făcea jurăminte Lunii să-i fie credincioasă. Poate că, în sfârșit, minunea divină se va săvârși pentru el așa cum alți hoți și tâlhari au fost binecuvântați. Va fi fericit și bun iubind? Asta să fie cheia vieții ce duce la împlinire? Sau isprăvire? Acolo ți se încheie viața sau acolo începe? Și-a aruncat licoarea înțepătoare pe gât în jos. S-a ridicat de pe fotoliu și a tras perdeaua discret. Strada părea pustie. Ochii ageri i-au fugit din colț în colț. Era prea liniște. Sigur grupările de fasciști știau de venirea lor în Italia. Oare Venezio era în siguranță? Cineva a bătut la ușă. Cu pistolul în mână, s-a apropiat de ușă.

– Da?

– Signore, vă așteaptă un telefon.

Ascunse pistolul și deschise ușa. Băiatul de serviciu îl conduse în camera aprodului. După ce îi dădu bacșișul, băiatul dispăru. Crista luă receptorul și se mai uită o dată în jur înainte să vorbească:

– Da?

– E bine că ați ajuns. Trebuie scos iepurele din vizuină fără stricăciuni.

Vocea lui Barova era distorsionată în telefon. Crista asculta gândit. Își scoase din haină tabachera și-și aprinse o țigară.

– Am avut o surpriză pe vapor.

Cum își deschise buzele, fumul învălui receptorul. La celălalt capăt se făcu liniște pentru câteva secunde.

– Cine a trimis-o?

– Nu am aflat. Nu din partea asta.

– Crista, ce vrei să spui?

– Șefu', mai bine îi trimiteai pe Nicola și Sergio.

– Nicola e prea tânăr. Sergio se ocupă de cubanezi.

– Sunt sigur de asta.

– Nu vreau scandal cu un prieten vechi, băiete.

Crista înghiți în sec. Mai trase un fum și-și drese vocea.

– Voi sunteți bine?

– Da.

– Toți? Și Manduvio...și familia sa?

Bătrânul oftă. Îl anunță că totul e bine acasă și așteaptă rezultate. Închise telefonul. Crista rămase cu receptorul în mână într-o liniște enervantă. Trânti emițătorul în furcă și înjură. Urcă înapoi în cameră. Adormi destul de repede.

Dimineța următoare îl trezi același băiat de serviciu cu bătaii rapide în ușă. Crista sări din pat și întredeschise ușa.

– S-au cazat acum doi bărbați. Aveau o secure în piept!

Crista închise ușa și-și strânse repede hainele. Ieși din cameră și fugi condus de băiat pe uși ascunse. Reuși să se îmbrace și să-și așeze pistolul pe când să iasă în stradă. Plăti băiatului și se ascunse după un colț. Pe strada principală era o mașină. Se întoarse și-și continuă drumul pe străduțe alăturate. Ca să ajungă la apartamentele lui Venezzio, trebuia să iasă în strada principală până la urmă. Își aranjă părul și se arătă lumii ca un locuitor calm. De dimineță bună erau deja grupări fanatice care intrau peste chelneri și spărgeau geamurile birturilor vizate. Crista recunoscuse câțiva băieți de-ai lui Venezzio mergând spre grupul de fasciști. Grăbi pasul și apoi fugi spre apartamentele prietenului său. Jolie plecase de dimineță bună la țară. Venezzio își strânse o trupă în salon. Crista nici nu intră bine că îi vorbi:

– Îți atacă ție străzile?

Venezzio își luă mâinile în cap și înjură:

– Înseamnă că ne știi pe toți.

– În primul rând trebuie să plece Jolie în Granada. Noi trebuie să-l vedem pe Cuccia.

– Nu se ajunge așa ușor la el. Intervenii unul dintre susținătorii lui Venezzio, Alberto. Mie m-au dat foc la restaurant săptămâna trecută. Niciun cartel nu a spus nimic.

Crista își mută privirea de la Alberto la Venezzio. Se încruntă și-și ridică o notă tonul:

– Adică oamenii pe care eu trebuie să-i duc în Spania, fug ca lașii?!

– Mergeți în Piana. Venim și noi. Venezzio trimise doi oameni, apoi îl luă deoparte pe Crista. Știu că Barova a spus să nu ne amestecăm, dar...

– Suntem hăituiți deja. Au venit și la hotel. Și cred că au fost și pe vapor.

Venezzio ridică un deget supărat:

– Nu de la mine, Crista!

El încuviință. Venezzio își duse restul oamenilor la seiful de arme, unde îl pofti pe Crista să se servească. După ce își înarmară buzunarele s-au urcat în mașini. Au coborât în fața hotelului unde se cazase Crista. Doi oameni au intrat în hotel cu Crista, iar Venezzio urmat de majoritate au trimis civilii în casele lor, apoi au luat urma fasciștilor ca și coioții.

Băiatul de serviciu veni în întâmpinarea lui Crista și-l anunță că cei doi domni sunt în restaurant.

– V-ați luat micul dejun, băieți? murmură Crista și porni spre restaurant.

Însoțitorii lui își dezveliră dinții cu poftă. Un chelner îi aștepta în ușa restaurantului. Le arătă prin fereastra ușii masa cu pricina și Crista îi ceru să-i primească prin spate. Cei doi bărbați erau vigilenți. Au simțit prezența mafiei de cum au fost poftiți în sala de mese. S-au ridicat brusc și au dat să plece, iar Crista deja îi amenința cu pistolul de la câțiva pași. Chelnerii au dat alarmă și împreună cu mesenii au fugit din sală. Companionii lui Crista s-au așezat în fața ușilor.

– Pe cine supăr dacă vă omor? îi întrebă Crista serios.

– Suntem mai mulți ca voi! răcni unul dintre bărbați.

Ultimul lui strigăt. Glonțul lui Crista îi zbură creierii pe masă. Își îndreptă pistolul spre celălalt.

– Sunt consilier. Dacă mă omori, hotelul ăsta zboară în aer; ultimul rămas în viață își juca șansa.

Crista se uită la oamenii lui Venezzio și înapoi la consilier.

– Bine. Tu vii cu noi.

Crista îl prinse de braț și sub paza pistolului îl trecu în custodia celor doi italieni. Îl chemă pe băiatul de serviciu și îi ceru să afle cine din hotel are relații cu primăria. L-au urcat pe consilier în mașină și au plecat împreună după Venezzio.

Strada principală începea să semene iar cu o stradă năpăstuită în războiul mondial. Barurile aveau scaunele rupte și vitrinele în flăcări iar roțile mașinii nu strângeau pietre, ci sânge. La un moment dat,

Înaintea mașinii se vedea un grup de oameni înarmați. Erau strânși în jurul unor trupuri căzute. Nu era morți. Doar captivi. Mașina opri. Crista îl trase afară pe consilier cu forța și îl duse până la scena violentă. Venezzio îi primi cu zâmbetul larg pe buze. Îl prinse pe consilier de gât și-l aplecă asupra oamenilor răniți.

– Îi cunoști?

Consilierul își feri ochii. Venezzio îl aplecă și mai tare și repetă întrebarea. Crista își aprinse o țigară. Consilierul începea să transpire.

– Câți dintre ei au familie? îl întrebă Venezzio din nou pe consilier care își mușca buzele de suferință. Hai, că îți spun eu: la asta de aici i-a născut nevasta săptămâna trecută. Asta de la picioarele tale, domnule consilier, are trei copii.

Venezzio îi plesni la omul căzut un picior în stomac. Consilierul începu să geamă. Venezzio îl ridică de deasupra răniților. Crista îl luă mai departe. Îi oferii o țigară, însă bărbatul era prea speriat să miște. Venezzio se întoarse către răniți:

– La ordinele consiliului local v-ați semnat moartea, dar noi suntem buni. Vă lăsăm să alegeți pe care dintre voi să-i omorâm.

– Nu eu, vă rog! Nu eu! se auziră mai multe voci din cei trântiți pe jos. Vizorul pistoalelor mafiei stătea către inimile lor.

Venezzio își ridică brațele deznădăjduit.

– Domnule consilier! Pe cine să omorâm?! Noi am pierdut patru oameni. Suflet pentru suflet!

Consilierul se uita la oamenii cu chipul distorsionat. O parte din el își realiza energia de călău și buzele îi erau gata să numească. Dar, o altă parte era sub paza lui Dumnezeu. Transpirația începu să-i curgă pe frunte. Gâtul îi era uscat. Măinile îi tremurau.

– Lasă trei, Venezzio. Pe unul l-am terminat eu, mormăi Crista plictisit cu țigara între buze.

Se uită la consilier și rânji. Consilierul se schimonosi și scuipă pe pantofii lui Crista. El scuipă țigara și-l plesni în stomac. Bărbatul căzu în genunchi. Crista îi ridică bărbia spre ceilalți.

– Oameni! Vreți să-l omorâm pe consilier? Vă lăsăm pe voi în viață?

– Da! Da! se auzi un cor de disperare.

Ochii funcționarului se umflară a teroare și începu să se zbată

împotriva lui Crista. Venezzio își scoase pistolul și-l îndreptă spre oameni.

– Alege unul, consiliere! Sau mergi tu în locul lor?

Printre dinții scrâșniți, omul alege. Marco. Dură doar câteva secunde. Marco își lipi obrazul de stradă și viața i se scurse pe gură.

– Următorul! strigă Venezzio.

Urletele oamenilor se întetiră. Crista se uită la ei. Așa trebuia să arate Iadul. Scoase pistolul brusc și sparse țeasta consilierului. Îi zbură creierii peste tot. Îl împinse în stradă cu scârbă. Venezzio se uită surprins către Crista, însă nu avea să-i conteste decizia. Își puse pistolul înapoi în haină.

– Luați-i pe ai noștri să-i îngropăm cu onoare! ordonă oamenilor săi și apoi veni lângă Crista. Mergem în Piana.

Crista încuviință și se întoarse la mașină. Venezzio îl urmă împreună cu doi soldați. Crista conduse cât de repede ducea autovehiculul. La intrarea în comună, oamenii lui Cuccia îi așteptau deja. Piana dei Greci părea mai liniștită decât credea lumea. Se vedeau frâiele din mâinile lui Cuccia și mai puțin din ura lui Mussolini. Au fost conduși într-un restaurant gol. La masă îi aștepta Don Ciccio. Le făcu semn să se așeze.

– Prietenii mei! Ce atâta scandal?

Venezzio se uită în jurul lui mai liniștit. Se lipi de spătarul scaunului și oftă cu plăcere:

– E plăcut aici la tine, Don Ciccio!

Crista împinse paharul cu gin la o parte.

– În Palermo sparg tot. Ce să iau cu mine în Spania? Scandalul?! Câțiva oameni?!

Venezzio îi puse mâna pe picior să-l liniștească. Don Ciccio se rezemă de scaun și rânji.

– Tu ești al lui Barova, nu? Mi-a spus că trimite ceva mai special.

Crista tăcu. Se uită la bărbat și-și coborî barba în semn de respect.

– Am schimbat termenii înțelegerii. Rămân aici să am grijă de casa mea. Am mai multe gloanțe decât fasciștii. Le am și pe ale lor, dar vreau un joc interesant.

Ciccio rânji uitându-se la cei doi tineri mafioți încruntați.

– Care sunt termenii noi? rosti Crista preventiv.

– Clanul Greco au ceva în custodie ce nu pot controla. Hai să zicem... o cantitate mare de substanțe. Foarte scumpe. Nu le pot ține aici. Dacă ajung pe mâna cui nu trebuie suntem terminați.

Crista oftă și-și mută privirea pe fereastră. Venezzio își scutură piciorul a nerăbdare.

– Cine știe de înțelegerea asta? întrebă Crista încă absent.

– Numai voi doi nu știți. Butoaiele astea trebuie să ajungă la cubanezi și după câte am înțeles în trei săptămâni vor fi prezenți la o logodnă în casa lui Manduvio.

Crista încremeni. Schimbă priviri cu Venezzio și italianul înțelese că trebuie să preia discuția.

– Da, știm de logodnă.

Crista aruncă paharul de gin pe gât și mai ceru unul. Venezzio se lăsă peste masă, mai aproape de Ciccio.

– Pot să dau un telefon?

– Nu. E ascultat.

– Telegramă?

– Va fi interceptată.

Crista bău și al doilea pahar de gin repede și apoi vorbi:

– Am înțeles. Transportul?

– Îl aranjăm noi. Trebuie să fiți în Trapani peste zece zile de azi. Vă ajutăm până în Mallorca. De acolo vă ocupați voi.

Crista se ridică de la masă, mulțumi lui Ciccio și ieși din restaurant. O stare de sufocare simți că-l cuprinde și până la mașină spera să nu se atingă nimeni de el. La mașină se rezemă de portieră și-și aprinse o țigară. Venezzio îl ajunsese.

– De când face Manduvio pe curierul pentru noi? întrebă nervos italianul.

– Ceva îmi spune că Barova nu știe toată povestea, mormăi Crista suspicios.

Un sentiment neplăcut îi zăpăci simțurile și agravă durerea din suflet provocată de vestea logodnei. Jolie trebuie să plece numaidecât în Granada.

– Crista! ridică Venezzio degetul amenințător. Nu-mi trimit

iubita să facă pe spionul pentru noi.

Crista își luă țigara dintre buze și se uită nervos.

– Mergi tu! Mergeți împreună!

– La naiba! Își ridică Venezzio mâinile în aer. Îl trimite pe Alberto.

– Bun. Să ne trimită o scrisoare de amor.

Crista aruncă țigara pe jos și se urcă împreună cu Venezzio în mașină. Începea să înțeleagă de ce Barova îl amenință să nu fie împotriva grupărilor civile. Se gândea cum ar fi putut să evite când parcă le-a fost servită. Dint-rodată se trezi întrebându-l:

– Manduvio mai are copii?

Venezzio se uită întristat la el. Crista înțelese. Își mușcă limba și pironii ochii pe geamul mașinii.

Spre mulțumirea lui Jolie, Crista avea să locuiască acum în apartamentele lui Venezzio. Alberto primi ordinul să plece în Granada și peste două zile era imbarcat. În primele zile, Crista nu ieși mai deloc din casă. Atacul de pe vapor și prezența celor doi bărbați la hotel îi lăsau senzația că era țintit. Un mesaj pe numele lui Venezzio s-ar fi cunoscut imediat deci nu el era în pericol. Cel puțin nu din partea mafiei. Se decise să scrie totuși o telegramă. O trimise în Boston.

Richardson primi telegrama la micul dejun peste câteva zile. Martha așeză hârtia pe masă și se retrase. El se uită fugitiv peste hârtie. Voia să-și termine prima dată dejunul, însă o energie perturbătoare îl făcea să rămână cu ochii asupra telegramei. O trase cu degetele mai aproape și o desfăcu.

– Drace!

Sări ca ars de pe scaun și o chemă înapoi pe Martha. Scrijeli imediat o altă telegramă și o trimise pe femeie cu poșta. Din acel moment nu mai avu pace. Ieși pe străzile Boston-ului să mai ciupească vreo informație de ici, colo.

Aceeași stare îl cuprinse și pe Nicola când îi primi telegrama. Băiatul se apropia de casa lui Barova. Era o dimineață frumoasă care te invita la o plimbare. Mereu jucăuș cum îi era felul, Nicola pășea cu un zâmbet proaspăt, deși era aproape singur pe stradă. Poștașul comunei aproape se izbi de el cu bicicleta.

– Ce faci, omule?! se rățoi Nicola.

– Taci, Nicola, taci! Ia asta, frate și fugi!

Îi înmână telegrama și se balansă iar pe bicicletă să o taie de acolo. Nicola despături hârtia și citi.

– No, no, no! urlă tot mai tare și se puse pe fugă.

Intră ca nebunul în casa lui Barova și se aruncă spre biroul donului. Nici nu bătu la ușă ceea ce îl făcu pe Barova să-l primească cu o încruntare violentă.

– Șefu', iartă-mă!

Îi întinse telegrama și se trânti pe fotoliu, gâfâind. Barova luă telegrama liniștit și o citi. Stătu câteva secunde gândit, apoi oftă îngrijorat.

– Crista nu poate lua legătura cu noi.

Se așază la birou și începu să scrie. Pentru câteva minute lungi, Nicola stătu cuminte în fotoliu, fără să scoată un mâc. Barova scria cu atâta patos, încât nici Cerul nu ar fi îndrăznit să-l deranjeze. Aruncă scrisoarea într-un plic, îl sigilă bine și îl dădu lui Nicola.

– Fugi! Eu mă duc la Manduvio.

Nicola trase aer adânc în piept și o luă la fugă. Barova se ridică din scaun și rămase în picioare o vreme. Părăsi atât de liniștit vaporul. Se duse la soția lui. O sărută lung pe frunte. Doamna Valentina lăsă broderia la care lucra jos și îi luă mâinile într-ale ei.

– Ce se întâmplă, Miguel?

Bătrânul își pironi fruntea de mâinile lor împreunate.

– Să te rogi pentru Crista, iubirea mea.

– Pentru copilul ăsta trebuie să mă rog tot timpul.

Barova zâmbi și o sărută din nou.

– Trebuie să plec.

Valentina îi zâmbi cald și-l conduse la ieșire. Cum mașina se îndepărta de casă, femeia s-a întors întristată. Credea că sufletul ei e obișnuit după atâția ani să vadă bărbații plecând cu grija de a nu se mai întoarce. Scoase din dulap lucrurile cumpărate de Crista și le strânse la piept. Începu să se roage cu voce șoptită, ochii închiși ca să-i poată revedea chipul.

Barova îl găsi pe Manduvio în grădină. În spatele casei, avea o întindere verde de 40 de arii pe care îi împodobi cu portocali și lămâi.

Mergea acolo și povestea cu pomii ca să își liniștească gândurile. Barova îl strigă de cum intră în livadă:

– Manduvio!

– Oho! Hai!

Barova păși precaut printre pomi, dar și alert. Când ajunsese lângă el, spuse:

– Nu am timp de politețuri, *amigo*!

– Ce ai, Barova?

– De ce mi-s oamenii în pericol în Italia?

– Hai să ne plimbăm!

Manduvio îl luă de braț și-l conduse pe aleile livezii. Barova își scoase batista din haină și se șterse pe frunte. În jurul lor stăteau oameni de-ai lui Manduvio. Mai mulți ca de obicei.

– Ascultă-mă, Barova. Puterea noastră începe să se frângă pentru că nu avem roade noi în familii. În New York, italienii deja încep să ne ia în derădere. Cubanezii azi ne vor, mâine nu mai. Am decis să dau mâna fiicei mele unui om de încredere. Așa familia mea are un viitor.

Barova se opri. Își aminti de avertismentele lui Crista, însă nu, încă sunau ciudat. Sau era ciudat ce îi spunea acum Manduvio? Începu să-l asculte din nou:

– Ce ai spus, Manduvio?

– Sergio e demult în breaslă. După afacerea asta o duce pe Sophie-Ann departe. Pot să am încredere în el.

– E familia ta. Să fie într-un ceas bun! Ea ce zice?

– Încă nu a aflat. O să o curteze Sergio câteva zile și apoi...

Barova suspină. Ar fi vrut ca toți tinerii să se căsătorească din dragoste pentru că la un moment dat, în orice viață, doar iubirea îi va ajuta pe doi oameni să treacă peste demonii lor. Se întoarse către Manduvio și-l strânse cu drag de mână:

– Îmi vreau omul întors întreg. Să-i spui asta lui Sergio!

– Stai liniștit!

Manduvio îl îmbrățișă și-l conduse înapoi la mașină.

Nicola era deja întors pe când Barova ajunsese acasă. Băiatul se ridică de pe scaun și rămase lângă ușă. Barova scoase o sticlă de whisky și puse două pahare pe birou.

– Azi bei cu mine, Nicola.

– Beau, Șefu'. Pentru ce bem?

Veni lângă birou și luă paharul în mână. Barova nu era în stare să spună. O tristețe i se așternu peste ochi. Nicola se uită în pahar și încuviință. Bău din pahar deodată cu bătrânul. Barova a așezat paharul gol încet pe birou:

– Până când Crista nu ajunge aproape de Spania, nu putem face nimic. Tu să fii mereu în legătură cu America.

I-a făcut semn lui Nicola să se retragă. Se gândea să mai trimită oameni în Italia, dar ziarele vorbeau din ce în ce mai aprins de politica fasciștilor. Trebuia cumva să-l retragă pe Crista din Palermo. Avea dreptate.

Spre surprinderea lui Venezzio, ceilalți mafioți nu erau la fel de convingși să lupte împotriva fasciștilor. Teritoriul lui din Palermo era constant sub amenințările civililor îmbătați de promisiuni politice. Nu avea de gând să umple băile romane cu sânge. La presiunile lui Crista fu de acord să o trimită pe Jolie în Mallorca. Ar fi ca o vacanță pentru ea și nicidecum nu era în pericol. Peste două săptămâni aveau să fie iar împreună în Granada. Jolie fu condusă de întreaga suită în port. Crista îi sărută obrații și o rugă să-i scrie lui Sophie-Ann. Să îi spună. Ce? Nici el nu știa. Doar să știe de el. Venezzio trimise doi dintre cei mai iscusiți oameni cu ea. Eliberați de prezența feminină, Crista și Venezzio erau liberi să plănuiască eliberarea teritoriului de sub presiunile fasciste. Oamenii lui Venezzio le vorbeau de fapte îngrijorătoare. Mai mult de jumătate din *polizia* locală era deja sub patronajul fascist. Miliția căuta imigranți și îi arunca în închisori. Se aflase repede de proveniența lui Crista. Familia lui Venezzio era privită cu suspiciune pentru că fraterniza cu străinii. Crista stătea în fotoliu ascultând toate astea. Se uită la Venezzio care își pierdu de mult timp răbdarea. Gesticula, scuipa nervos și apoi își făcea cruce. Crista își lăsă bărbia în jos obosit. Primirea lor în Italia nu așa trebuia să fie. Căuta o legătură între atacul de pe vapor și situația de aici. Era ca și cum cineva le alimenta din exterior furia contra lui Venezzio.

– Amice! ridică mâna Crista să-i atragă atenția lui Venezzio. Hai să gândim împreună!

Celălalt își trase un scaun și se aruncă pe el nemulțumit.

– Tu trebuie să-ți refaci puterea asupra comunelor. Eu mă descurc prin canale. Mai avem câteva zile și trebuie să ajungem teferi în Trapani.

– Trimit doi oameni acolo.

– Nu. Ține-i aici. Nu e așa rău acolo... încă.

Nu termină bine cuvintele, că servitoarea lui Venezzio bătu la ușă să anunțe primirea unei scrisori. Venezzio sări de pe scaun și desfăcu scrisoarea:

– E de la Richardson. Nu o citi, i-o întinse lui Crista.

I se strânse inima înainte să înceapă să citească. Barova îi spunea să se păzească. Era de acord cu planul italienilor și îi aștepta în Spania. Nu zicea nimic de nicio nuntă. Crista oferi scrisoarea înapoi lui Venezzio să o citească și el. După ce termină, Venezzio îi atinse umărul frățește:

– O să ne spună Jolie dacă e ceva.

Crista refuză să întrețină subiectul. Se ridică:

– Trebuie să plec din Palermo.

– Nu ai cum. O să te prindă.

Venezzio îi turnă gin. Crista gustă băutura absent.

– Îi spun lui Richardson să ia legătura cu New Yorkul și să ne scoată de aici, rosti Crista fără încredere.

– O să dureze prea mult. Stai, o să trag niște sfori. Mergem pe alte rute în Trapani.

Aprobă. Bău tot ginul și apoi se apropie de fereastră. Cu grijă verifică strada, apoi se retrase în cameră. Venezzio puse la pază patru oameni. Oricum știa că nici el, nici Crista nu vor dormi noaptea. Avea de gând să meargă de dimineață bună la marginea capitalei.

Familia Greco era una dintre cele mai influente clanuri mafioate din Italia rurală. Simțeau asta de cum intrai în comuna lor. Exista ordine și muncă, însă un iz de suspiciune plutea deasupra. Venezzio ceru ca mașina să fie parcată în loc ferit. Își luă doi oameni, armele bine ascunse, dar nu departe de degetele mâinilor și curajul unui mafiot cu experiență.

În întâmpinarea lor veniră un grup de oameni. Venezzio se prezentă scurt. A fost controlat de pistoale, însă nu le luă nimeni. Îl conduseră la o casă binișor aranjată. Servitoarea îl conduse pe terasă

și-l așează la paza umbrei. Șeful familiei se alătură jumătate de oră mai târziu cu un coș plin de mandarine proaspete. Venezzio servi. Decoji tacticos mandarina și o gustă. Avea un gust răcoros, dulce-acrișor. Complimentă munca șefului și primi acordul să vorbească afaceri. Luă un șervețel și-și șterse mâinile de suc lipicios al fructului. Se uită peste masă la Greco.

– Credeți că o să ajungă butoaiele alea în Spania cu atacurile astea civile?

Greco zâmbi pe sub mustață.

– De asta ai un om de acolo, nu?

Era rândul lui Venezzio să își miște buzele leneș într-un zâmbet.

– Am, dar nu am siguranța transportului.

– Îți putem oferi noi. Greco ridică mâinile plictisit.

– Dar nu prin Piana dei Greci.

Cuvintele lui Venezzio îl făcură pe șef să se dea mai la o parte ca să gândească. Îl ținti cu privirea încercând să ghicească unde va merge vizita lui Venezzio.

– La ce te-ai gândit, orașanule?

Venezzio se trase spre masă gata de tocmeală.

– Îți duc eu marfa în Spania la prietenii mei. Intri direct în piața de desfacere prin localurile noastre de acolo. Butoaiele alea, jumătate ți le dau la cubanezi, cum ai promis. Sigur mai ai. Celelalte le punem în comerțul spaniol.

– Don Ciccio ține neapărat să mijlocească transportul ăsta; Greco se frecă pe mustață gândit.

– Tot prin spaniolul meu, susținu Venezzio hotărât.

– Hm. Nu aș plăti doi intermediari.

– Nu plăti. Pot apărea și probleme dacă prea mulți oameni îți ating marfa.

– *Va bene* *. Pe unde o duci?

– Prin Carini. Ajunge mai repede și drumul nu este păzit de fasciști.

---

* *it.* bine, de acord.

Greco trânti palma de masă și apoi o întinse lui Venezzio. Acesta îi strânse mâna cu un zâmbet mulțumit și se ridică.

– Dar...

Greco se ridică de la masă. Venezzio rămase în picioare lângă el.

– Îți trimiți omul în Trapani de acum cu un om de-al meu. Nu risc.

Venezzio tăcu pentru câteva secunde:

– Crista ar fi mai liber acolo decât păzit în casa lui. Încuviință.

– Pregătesc pentru mâine o mașină.

– Foarte bine.

Se despărțiră cu voie bună. Greco rămase pe terasă și se uită lung după Venezzio. Zâmbi fîn și dădu din cap: copiiiăștia, tot timpul vor mai mult decât le încape în mână! Săltă o mandarină în palmă cum saltă Universul soarta omului.

Venezzio ajunsese încântat acasă. Îl strigă pe Crista, care citea ziarul.

– Ei bine, ce au zis? și lăsă ziarul să se îndoaie din mijloc ca să îl poată vedea pe italian.

– Amice! Mâine pleci în Trapani!

Venezzio se aruncă în fotoliu și-și aruncă haina pe masă. Deși privirea îi rămase neschimbată, sprâncenele lui Crista se unduiră cu asprime.

– Dacă vrei, desigur, adăugă Venezzio văzându-i răceala din priviri.

Așeză ziarul cu finețe peste haina lui și se așeză mai comod în fotoliu:

– E cel mai bine așa. Când ajung în Trapani îți scriu o telegramă să poți anunța în teritoriu.

– De acord.

Lui Crista îi alunecă privirea pe podea. Rămase așa câteva minute bune, incapabil să-și aducă mintea în prezent. Venezzio nu prea avea stare așa că plecă din cameră să pregătească drumul de mâine. Crista se gândea dacă să îi mai trimită o telegramă lui Richardson. Ceva îi spunea că trebuie să știe cât mai mulți oameni de încredere că el se află în Trapani. O liniște ciudată îi puse stăpânire pe suflet. De

când aflase de nuntă, trecuse prin foc și amăgire. Știa din prima secundă că va fi uitat, dar privirea ei plină de dor și de supărare atunci când se despărțiră îi dăduse speranța că va fi iubit o viață întreagă. Dacă până acum sufletul i se zdrobise, plecarea în Trapani îl va cosi la loc. Oare pentru că la un braț de mare depărtare se afla ea?

Venezio se întoarse în cameră și-l trezi din reverie.

– Ascultă! Un om de-al lui Greco va veni cu tine.

– Bine. S-ar putea să moară înaintea mea.

Venezio scuipă în podea și-și făcu cruce:

– Ptiu, nu vorbi și tu de moarte înainte de drum!...

Crista îl ținti cu privirea. Își frânse colțurile buzelor într-un surâs și îi zise:

– Îmi trebuie vreo două costume de vară. În Trapani e vacanță.

Se sprijini de brațele fotoliului să se ridice leneș. Venezio aruncă cu ziarul în el și începură amândoi să râdă ca doi puști.

CAPITOLUL 5

La orele patru ale dimineții o mașină se opri în curtea din spate. Crista ieși însoțit de Venezzio și un majordom. Majordomul așeză valiza în lada mașinii în timp ce bărbații își luară la revedere. Șoferul ieși din mașină să dea mâna cu cei doi și să se prezinte. Schimbul de vorbe dură două minute. Majordomul se întoarse acasă și cei doi se urcară în mașină. Venezzio ridică mâna în salut și Crista porni la drum.

Șoferul, un domn bine, abia intrat în a doua jumătate din viață era un om din familia Greco. Urmele alianței mafioate se citeau pe trupul lui atât în cicatrici cât și în însemne. Crista și le notă pe toate în minte. La vorbă era destul de plăcut. Un pic prea vorbăreț pentru gusturile lui Crista, însă așa părea că mașina zboară mai repede pe drum.

– Va trebui să o luăm pe niște drumuri ocolitoare. O să tragem mai mult pe lângă sate ca să scăpăm de controale.

– Trapani e în siguranță, nu? întrebă Crista precaut.

– Da... da.

Tăcură amândoi. Siguranța era o chestiune de noroc în viața lor. De cele mai multe ori reușeai să o obții la amenințarea puștii și de cele mai puține ori o entitate superioară decidea să mai trăiești o vreme. Ca să scape de neliniște Crista își atinse pistolul prins lângă coaste. Se uită la șofer gândind ce bine ar fi dacă era un om de treabă. Parcă citindu-i gândurile, omul îi zâmbi:

– Marcio! O să ne petrecem ceva timp împreună.

– Crista!

Ca și când să spui numele unui străin vă vindecă pe amândoi de necazuri, cei doi începură să se bucure de razele soarelui ce rupeau norii în mici crăpături luminoase. Răsăritul avea o culoare de nărâmzat ca Piatra Nemuririi; dacă îl priveai, uitai unde ești, însă erai fericit. După clipele de fericire, Crista își plănuia vacanța în Trapani. Mai avea de așteptat aproape o săptămână după marfă. Primele zile va trebui să

fie discret în prezență. Apoi va putea să verifice itinerarul și companiile de transport. Se uită din nou la șofer care era și el îngândurat. Poate va reuși să se bizuie pe Marcio.

Odată cu plecarea lui Crista din Palermo, Venezzio avea ocazia să reducă la tăcere gurile ce îl acuzau de trădare națională. Invită în prima seară la cină domni din consiliu care la suprafață nu aveau înclinații fasciste, dar cunoșteau oamenii potriviți alături de comercianți de vază și reprezentați ai poporului. Timp de o oră sau două fiecare individ cercetă casa plimbând un pahar de vin prin toate camerele. Cum nu mai simțiră parfumul de mafie galiciană, au început să se bucure de invitație. De la farmecul alcoolului și voioșia naturală a lui Venezzio pe următoarea zi, invitații credeau cu tărie că, de fapt, nu a fost niciun străin niciodată în casa italianului.

În cea de-a treia zi de la plecarea lui Crista o scrisoare a apărut la ușa lui Venezzio. Alberto scrijeli o scrisoare despre situația din Granada. Ajunse în dimineața de după vizita lui Barova la Manduvio. Nicola fu surprins că îl vede la ei în poartă, iar Barova se schimonosi cu regret. Barova trecu peste politețuri și-l invită în birou unde stătură ore întregi la paza cheii. Totuși, Alberto ceru ceva de mâncare. Nicola era încă destul de naiv, însă ca noroc, și dispus să ajute așa că promise un prânz copios. Rămași singuri, Barova urgentă discuția:

– S-a discutat transportul?

– Grija principală a fost câștigarea teritoriului. Partidul deja conduce mințile italienilor.

Alberto ceru permisia să fumeze o țigară.

– Bine, asta nu e treaba noastră, mustăci sever Barova.

– Este, dacă îți vrei omul în viață înapoi. Alberto trase un fum lung și odată cu eliberarea lui printre buze, spuse: Când am plecat Venezzio, era trădător și spaniolul tău era căutat.

Lui Barova îi împietri gravitatea pe chip. De asta nu putea Crista să ia legătura cu ei!... Ar fi dus la distrugerea întregii înțelegeri.

– Tu ce cauți în Granada? spuse într-un final, încercând să pună cap la cap evenimentele.

– M-a trimis Venezzio. Am auzit că este o nuntă la care trebuie să participăm și noi; Alberto se întoarse spre ușă cu un zâmbet pofticios. Nicola îi aduse o farfurie de *gazpacho*. Barova se ridică de la birou și

Îl pofti la masa de cafea. Alberto se mută pe canapea urmărind cu privirea supa de legume.

– Poftește! Îți pregătim o cameră și diseară continuăm discuția.

– Mulțumesc!

Alberto își ridică mânecile cămășii tacticos și apoi se pierdu în gustare. Barova îl luă deoparte pe Nicola. Îl ținu pe băiat aproape de el și-i șopti:

– Ține-l pe Alberto departe de casa lui Manduvio. Mai ales de Sergio!

Nicola se uită mirat la Barova. Să fi ajuns bătrânul la vorbele lui Crista? Sângele începu să-i fiarbă tânărului. Nu mai bine îl termina el pe Sergio?

Citindu-i gândurile, Barova îl prinse de mână și porunci:

– Nu știm încă nimic sigur.

Înțelese. Se scuză și plecă din birou să anunțe servitoarele de venirea musafirului. Pe drum se întâlni cu doamna Barova.

– Am auzit că a venit cineva, Nicola.

– Da, doamnă. Un prieten, din Italia.

Evită să spună mai multe și dădu să plece. Valentina i se puse în cale:

– Acest prieten îl cunoaște pe Crista?

Nicola aprobă din bărbie repede și fugi din calea doamnei. Valentina rămase pe loc cu brațele încrucișate. Simți o zgârietură în suflet. Tocmai atunci ieșea Barova din birou urmat de Alberto. Privirile li se întâlneau și Barova nu mai putea scăpa din a o îngrijora pe Valentina. Alberto o salută politicos. Ea îi zâmbi matern și dispăru. Barova oftă discret, dar îl grăbi pe Alberto să își ia în primire camera. Această evitare a lui Barova de a discuta pe îndelete întârzie trimiterea informațiilor către Venezzio.

În următoarea zi, Alberto ieși la o plimbare prin provincie împreună cu Nicola. Se agăță de băiat de dimineață bună spunând de repetate ori cât de mult i-ar plăcea să cunoască bucătăria locală pentru a-și renova barul nenorocit de fasciști. Binevoitor cum era, Nicola îl duse la restaurantele de la marginea orașului, în zonele verzi, pentru a-l impresiona iremediabil. Dar Alberto avea alte planuri. La fiecare restaurant cerea un fel de mâncare despre care știa că nu se servește acolo.

Rușinat, Nicola era obligat să servească un cocktail ca să-i dregă supărarea și, uite așa, după vreo patru restaurante, era amețit bine. Când era sub vraja alcoolului într-atâta, încât să plângă după o ședere în tufișurile verzi ca să se dezmeticească, Alberto se scuti de prezența lui. Șezu binișor lângă băiat până acesta adormi dus, apoi luă drumul principal. Nu-i luă mai mult de jumătate de oră să afle cine e Manduvio și unde are casă. Deși vila lui Manduvio era bine protejată împlinea vorba populară „Ferește-mă, Doamne, de prieteni că de dușmani mă apăr singur!”. Astfel, Alberto, prieten al mafiei, știa bine lipsurile unei gărzi personale. Reuși să se cocoate pe un deal din apropierea casei și să privească ca un vultur asupra vieților ferite din casa Manduvio.

Singurul diamant care respira viață îi fură privirile numaidecât. Sophie-Ann își petrecea mai toate zilele în Granada citind romane și poezii, trântită pe o pătură în curtea casei. Plictisită și mereu revoltată de viața domestică, avea alături o servitoare care îi umplea paharul, aducea prăjituri, salva câte o pisică rătăcită doar ca să îi facă pe plac domnișoarei stăpâne. Noroc că pisica era eliberată după o ploaie de afecțiune și o masă copioasă. Văzându-i tabieturile, Alberto nu era convins că domnișoara era în pragul unei logodne. Nonșalanța și fericirea naturală ce le împrăștia în jurul ei erau semne clare de imparțialitate față de iubire. Totodată, o femeie ce azi-mâine și-ar spânzura degetul într-un cerc de fier ar avea o fire mai conținută și întristată.

Cu ochii vigilenți și bine formați cu referire la femeie, Alberto deduse că evenimentul nunții nu va avea loc și toată situația era o caecalma plănuită de Ciccio și cubanezi. Înainte să se retragă din tranșee, văzu un tânăr străbătând curtea înspre domnișoară. Tenul migdalat, trăsăturile aspre de latin și corpul bine clădit fără a ieși din aroganțe mergea prea curtenitor ca Alberto să-l uite. Tânărul se apropie cu prea multă familiaritate de Sophie-Ann. Îngenunche lângă ea și o întrebă ce citește. Fata îi zâmbi dulce și lăsă cartea pe pătură. Deși îi vedea în ochi încercarea de a se ridica la nivelul ei, știa că Sergio nu are cum să deprindă astfel de activități. Începu să chicotească de una singură imaginându-și-l citind trei rânduri printre bătaii. Sergio se amuză și el, mereu îi făcea plăcere să o vadă fericită. Se lăsă pe pătură lângă ea și îi vorbi atent:

– Ești atât de frumoasă când râzi!

– Off, Sergio, știu asta deja! suspină plictisită Sophie-Ann și luă cartea din nou în mână.

– Dacă știi înseamnă că o faci intenționat să mă provocoi...

Sergio nu o scăpă din priviri. Nu era un om urât, putea să treacă destul de plăcut, însă avea ceva în adâncul ochilor ce o rănea pe Sophie-Ann. Probabil nici nu era bărbatul la care ea visa și atunci i se părea și mai nepotrivit.

– Singura provocare este să mă lași în pace acum. Vreau să citec povestea aceasta! Își ridică mâna fină și-l împinse copilărește mai încolo.

Sergio se așază mai bine pe pătură.

– Citește! Voi sta aici să te privesc.

Încercă să citească câteva rânduri, dar o deranja vădit atenția lui. Se opri. Se ridică într-o rână:

– Haide, Sergio, fii cuminte!

Tânărul se ridică ca un miel certat. Se uită la ea ușor furios:

– O să-ți faci plăcere într-o zi!

Ea roși de nervi. Se uită la el cum pleacă și o tristețe urâtă îi legă sufletul. Trânti cartea de pământ și își ascunse fața în mâini. Cu cât primea avansuri de la alții, cu atât și-l dorea mai mult pe Crista. Ducea dorul ochilor lui ca oceanul ce îi purtă până acasă. Trupul ei își amintea mereu atingerea lui și i se părea ridicol ca el să nu fie lângă ea să o dezmiardă.

Alberto înțepea urmărind scena dintre cei doi. După vreo două minute, decise că văzuse destule. Se strecură departe de dealurile casei și se grăbi înapoi lângă Nicola. Băiatul era tot acolo unde îl lăsase, capturat de un somn adânc. Se uită cu milă la el și se aplecă să-i dea două palme sănătoase. Când Nicola se dezmetici, Alberto îl sprijini de el și la prima stradă chemă o cabrioletă. Îl duse prin ușa de spate și ceru servitoarelor să-i facă un duș rece și să-i îndese în gură țelină. El urcă grăbit în camera de oaspete. Anunță cu seriozitate că nu e sigur de logodna ce va urma în câteva săptămâni, însă există în casa lui Manduvio o nuanță de amor. Barova pare să nu fi participat în decizia planului lui Ciccio și peste întreaga casă domnește o îngrijorare generală asupra celor doi prieteni plecați în Sicilia.

Venezio reciti descrierea lui Alberto despre tânărul domn care râvnește la bijuteria din casa Manduvio și simți că i se aprind obraji de nervi. Știa care va fi următorul pas. Trebuia să afle cine a plănuit atacul împotriva lor de pe vapor. Dacă același nume păta ambele onoruri, Crista avea dreptate, din nou. Își stăpâni impulsul de a-l anunța pe Crista de descoperirile lui Alberto și decise să aștepte telegrama de la el, din Trapani.

Drumul spre Trapani trebuia să fie ca o excursiune, dar Crista devenea din ce în ce mai precaut. Marcio era prea tăcut pentru un tovarăș de drum. Crista îi citea pe chip cum calculează ceva și-și ține gândul prins acolo ca nu cumva să fie ispitit de umanitate. Atunci, își petrecea și el ochii peste bucățile de case, dealuri și săteni ce erau întrecuți de mașina lor. Căuta locul cel mai bun unde el ar opri și ar termina pe cineva. Cu fiecare stație a Morții ce trecea și el rămânea în viață, prindea curaj. Într-un sfârșit, Marcio vorbi iar:

– Ar trebui să oprim undeva. Conduci tu?

– Da.

După ce au trecut de un sat, Marcio opri mașina pe o alee micuță, ascunsă de frunzișuri. Crista se dădu jos odată cu el. Se rezemă de mașină și-și aprinse o țigară. Marcio se ușură printre tufișuri, apoi veni să ceară și el un fum. În timp ce-i aprindea țigara, Crista se uită în ochii lui. Flăcările se oglindeau într-o sticlă zgâriată de prea multe crime, însă exista o naturalețe animalică ce îl liniștea pe Crista. Își vedea propria sălbăticie și știa că are cel puțin aceleași șanse să supraviețuiască. Marcio începu să zgândăre pietrișul cu vârful pantofului plictisit.

– Când ajungem în Trapani, trebuie să luăm legătura cu un om de-al lui Greco, îi spuse îngândurat.

Crista asculta atent:

– Ce om?

– O cârțiță. O să ne arate unde vor fi duse butoaiile. Un amic face cognac fructat. Butoaiile noastre conțin kilograme de mandarine.

– Hm. Crista lăsă țigara să ardă nefumată o vreme. Se uită spre cer. Doi sau trei nori albi ca zăpada se plimbau leneși pe cerul de un puternic albastru. Voia să fie îndrăgostit. Și voia ca ea să-l iubească

nebunește. Întoarse țigara spre buze și își arcui sprâncenele deranjat de împunsătura din inimă. Aruncă chiștocul pe jos și-l tocăni de pietriș.

– Eu urc. Fumează și-apoi pornim la drum.

Se cocoță în mașină lăsându-l pe Marcio să-și umezească plămâni pentru câteva minute de relaxare în plus. Verifică interiorul automobilului și după ce se asigură că singura armă împotriva lui era chiar Marcio se așează mai bine în scaunul șoferului. Între timp termină și Marcio țigara și se urcă lângă el.

Conducea mașina grăbit. Voia să ajungă cât mai repede în Trapani să-i poată scrie lui Venezzio. Așa își decise soarta-ca atunci când îi va scrie camaradului său va fi cu siguranță în viață. Peste drum începea să se lase o căldură sufocantă, semn că ziua bătea orele târzii ale după-amiezii. Mai făcură un stop la un bar de sat ca să mănânce. Insistă să conducă tot el. Abia când se apropiară de Trapani schimbă scaunul șoferului cu cel al lui Marcio. Bărbatul știa drumul. Conduseră spre inima orașului. Începea să se însereze și pentru câteva ore parcă toți oamenii dispărură de pe străzi. De fapt, cei ce munceau se încuiiau în case și cei ce trăiau de pe munca altora se pregăteau să se cinstească. Trecură cu mașina încet ca orice turist și deveniră la fel de politicoși ca orice nou venit. Chiar opriră lângă doi gardiști ca să fie îndrumați spre restaurantul „L' Archetto”.

Acest local era faimos pentru concertele de vioară susținute de amatori. Proprietarul era un fost violonist ce-și pierdu o mână în război și decise la întoarcere că menirea lui era de fapt să crească alți violoniști. Desigur, mafia italiană îl călăuzi în a-și găsi această nouă misiune pentru comunitate. Astfel, la văzul lui Marcio, barmanul dispăru pentru câteva secunde în camera din spate și Piero, violonistul fără o mână se întoarse împreună cu el. Îi făcu semn lui Marcio să-l urmeze și-și luară o masă în cel mai îndepărtat colț. După ce Piero și Marcio se sărutară, Crista fu prezentat drept un susținător al artelor nobile aflat în Trapani ca să găsească noi talente. Li se aduse băutura de cea mai bună calitate și după o îndelungată poveste ce arăta în detaliu cum mâna lui Piero a fost spintecată de la cot ajunseră și la mandarine. Piero era interesat de transport și avea să-i ducă de dimineață bună la depozit.

Din vorbă în vorbă, găsiră și refugiu în Trapani la unul dintre prietenii lui Piero. La un ceas după miezul nopții Marcio și Crista au

fost conduși la gazdă. Aveau de stat o săptămână până la venirea transportului.

După cum le-a fost promis, în următoarea zi au fost duși la marginea orașului. Era o zonă redusă, industrială care rupea drastic aerul exotic al unui oraș situat la marginea mării. Casele cu arhitecturi romane, cu bolte și spirale înnodate de genii ai vremurilor furau privirile de la praf și fierul ce murdăreau zona muncitorilor. Crista își regreta meseria pentru câteva clipe. În loc să se plimbe pe nisipul călduros trebuia să asigure fiecare cotlon de rugină ca nu cumva să scape vreun pericol. Totuși după ce stătură câteva ore la depozit, Crista se despărți de Marcio. Trimise o telegramă spre Palermo, apoi luă la pas străduțele Italiei vechi ce ascundeau comori de artă și câteva ferestre ascunse de unde vedea albastrul mării lovindu-se de pereții gălbui ai nisipului. Se cățără pe o stâncă și privi în liniște valurile mării. Auzea râsete și urlete de pe o plajă din apropiere, dar stâncile și dealurile înverzite îl păzeau cât de cât.

Acum avea timp să se simtă în siguranță. Timpul însă îl tulbura. În Italia era al nimănu, mai ales așa departe de Veneția. Își aducea aminte cum se simți prima dată în Spania, purtat de oamenii lui Barova ca o cizmă cumpărată de la ambulanții din România, însă pe atunci promisiunea unei mese calde, unui acoperiș acoperirea sufletului oricărui copil al nimănu. Îi dădea un scop și se ținu cu dinții de el. Acum însă încerca să-și amintească ce visase să devină când era copil. Brutar, cel mai sigur. Ei erau singurii care aveau mereu de mâncare. Apoi, cofetar, pe lângă mâncare, cofetarii aveau și culoare, zâmbete și domnițe bine îmbrăcate prin jur. Milițian. Vrusă să se facă și milițian, dar cu venirea războiului se lămură. Ajunse locotenent în mafie, totuși. Avea mâncare, domnițe, autoritate. Și un contract cu Moartea. L-ar schimba pe un contract cu Dragostea. Avu impresia că stătea de o zi întregă acolo, dar când se uită la ceasul de buzunar, trecu abia o oră.

Numără zilele până când avea să primească un răspuns de la Veneția și înnebunea gândindu-se că Sergio are deja parte de surășul Sophiei. Trebuia să aibă răbdare. Odată luat drumul înapoi spre Spania cu tot cu butoaiele acelea păcătoase nu îi va lăsa să scape.

Deveni ursuz și ca să nu strice amintirea acelei ape frumoase, decise să se întoarcă. În casa în care stătea împreună cu Marcio trăiau

cinci fete trecute de adolescență. Nu-și putea da seama încă ce relație era între ele și amicul lui Piero, însă fiecare fată pe care o întâlnea prin casă fugea din calea lui și-l pândea de după vreo ușă, așa că renunță să le mai urmărească cu privirea cu scopul de a le saluta sau întreține un minim de conversație.

Când intră pe mica alee din fața casei, două dintre fete stăteau sumar îmbrăcate pe terasă. Se opriră din povești și se uitară după el curioase. Își coborî bărbia într-un salut discret și-și continuă drumul spre ușă. Una dintre fete se ridică în picioare și întrebă timidă:

– Ți-e sete?

Se opri nedumerit în pragul casei. Se uită la ele decis să le refuze, apoi văzându-le sclipirea din ochi și obrajii rozalii, acceptă. Fata mai curajoasă îi turnă limonadă și îi întinse paharul. Abia când acreala ușor dulce a băuturii îi atinse gâtulejul își dădu seama, de fapt, cât îi era de sete. Fata ce stătea jos, o brunetică subțire, îl invită să stea lângă ea, pe pătură. Era obosit și voia să fie tratat ca un copil. Le mulțumi pentru băutură și se întoarse în casă. Marcio era în salon cu o fată în brațe, acoperiți de fumul înecăcios de țigară. Ridică paharul să-l salute pe Crista. Acesta trecu pe lângă ei amuzat de combinația de vicii.

Urcă în camera închiriată Scoase pistolul de lângă coaste și-l trânti pe pat. Se duse în baie și-și cufundă capul sub apa rece. Se uită în oglindă. Doamne, parcă îl mistuia dorul! Se întoarse în cameră și privi pe fereastră. Fetele încă erau acolo, jucându-se. Se uită o vreme la ele, apoi se întinse în pat, lângă pistol. Chicotele lor, briza călduroasă de mare, gândurile sale, toate îl amorțiră într-un somn amețitor.

Se trezi pentru câteva clipe când era deja noapte afară. Se ridică în coate și se uită în jurul lui. Răsufală cu putere și se trânti iar pe pat, însă în momentul acela ușa îi fu spartă și trei bărbați intrară peste el. Mâna îi sări pe pistol și reuși să tragă câteva focuri. Unul căzu lat. Ceilalți doi își scoaseră și ei pistoalele. Nu se mai uitau ochi în ochi, ci doar în gloanțe netrase, încărcate pe țevi.

– Ar fi bine să vii în liniște.

– Nu cred că se poate.

Marcio apărui în spatele atacatorilor, dar spre dezamăgirea lui Crista, nu era de partea lui.

– Hai, spaniolule! Nu vrem să te omorâm în casă la om și să-i

facem probleme. Gândește-te la fetele alea, nu au văzut turist mort în veci!

Crista se ridică din pat, însă nu lăasă pistolul din mână. Își îmbracă haina.

– Au văzut ele ceva și mai urât decât mortăciuni.

Se apropie de Marcio și-l scuipe. Marcio le făcu semn să-l ia. Crista își trase brațele din prinzătoarea lor. Bărbații îl lăsară să meargă singur. Mașina care îl duse până în Trapani, îl aștepta în stradă. Marcio se urcă la volan și cei doi îl strâmtorară în spate, între ei. Marcio aranjă oglinda să-l privească.

– Nu o lua personal, amice.

Crista începu să râdă.

– Nu, ce dracu', nu e viața mea?!

– Da, dar vezi tu, motivul pentru care se termină, e afacere. Eu chiar te plac.

– Mulțumesc! Să scrii asta pe o piatră.

Marcio rânji. Ceilalți doi fornăiră și ei.

Când glasurile lor nu mai săltau în răsete, se lăasă o liniște adâncă. Dacă trădătorii aceștia acționară indiferent de existența lui Venezzio asta însemna că și el e în pericol. Putea să fugă, însă asta însemna să fie hăituit în întreaga Sicilie și de fasciști și de mafie. Se întreba dacă transportarea mărfii va mai avea loc în condițiile astea. Cinci familii mafioate aveau să intre în război dacă butoaiele nu ajungeau la cubanezi. Decise să rămână în mașină până la sfârșitul drumului. A fost dus într-o colibă părăsită printre stânci. Marcio îl invită să ocupe loc pe un scaun așezat sub un bec slab. Înainte să se așeze se uită în jur. Pete uscate de sânge împrăștiate pe podeaua de lemn. Știa ce va urma. Se așeză pe scaun și unul dintre bărbați i-a legat mâinile strâns la spate. Încă reușea să-și păstreze calmul, deși instinctul de supraviețuire îi umfla venele cu agitație. Marcio se uită la el și îl plesni priete-nește peste obraz:

– Eu plec. Nu te pot privi așa!

Crista zâmbi din colțul gurii. Îl enerva mai tare ipocrizia lui Marcio decât cruzimea celor doi bărbați rămași să-i facă felul. Totuși simți o ușurare când fostul lui amic de drum plecă. Acum erau doi dușmani care aveau să obosească după un timp. Nu mulți știa, dar

depuneai un efort colosal când torturai pe cineva. Cei doi italieni veniră în fața lui. Stăteau și se holbau la el. După câteva clipe, unul oftă:

– Hai să mâncăm ceva înainte!

Își luă camaradul și se retraseră într-o cameră alăturată.

Singur, Crista își examinează legătura din jurul mâinilor. Era făcută bine. Se uită la uneltele folosite pentru tortură. Îi erau cunoscute. Știa exact fiecare ce rol are și ce parte din corpul omenesc aveau să sfâșie. Și-a închis ochii ca să-și reamintească durerile ca nu cumva să fie luat prin surprindere și să nu reziste torturii. Oare de ce nu-l omorau direct? Până la urmă, scopul lor era să se descotorosească de el. De fapt, nu. Nu aveau să-l omoare, probabil nici nu se vor atinge de el. Aveau nevoie de el ca să garanteze reușita transportului. Prin el aveau să-i oblige pe Barova și Manduvio să cedeze înțelegerea cu italienii și astfel cubanezii să aibă rută directă de comerț, în New York și în Spania.

Cei doi bărbați au revenit în cameră cu o lumină pe chip ce doar un stomac plin și-o poate oferi. Unul dintre ei își trase un scaun și se așeză să-l privească în față pe Crista. Celălalt s-a dus lângă fereastră ca să se asigure că nimeni nu trece pe acolo.

– Nu pari deloc speriat.

Bărbatul de pe scaun se uită atent la Crista.

– Nu sunt speriat, mormăi iritat.

Bărbatul săltă de pe scaun și îi plesni un pumn sănătos peste obraz. Scaunul se bălăngăni într-o parte de la forță. Crista scuipă sângele din obrazul tăiat afară și se uită dezgustat la bărbat.

– Trebuie să mă țineți în viață cinci zile. Va fi un chin pentru voi!

– Te ținem, nu-i problemă. Important e să nu îți se oprească respirația, în rest... Bărbatul luă un ciomag și-l trânti de umărul lui Crista. Simți cum oasele i se crapă. Scrașni din dinți cu durere, dar își mușcă limba să nu mai zică nimic.

Asta îl liniștește pe bărbat. Se așeză iar pe scaun și oftă. Cel de la fereastră se întoarce să-i privească.

– Nu aveți niște cărți? Jucăm un bridge?

– Da, stai.

Se scotoci în buzunare și scoase un pachet de cărți. Cei doi bărbați își aranjară scaunele la măsura pe care stăteau armele. Le-au

dat la o parte și au început să joace cărți, indiferenți de prezența lui Crista. Din cauza rupturii recente, deși nu-și simțea mâna, nu putea să se miște. Stătea cu fruntea atârnată spre podea și încerca să-și țină umărul într-o poziție comodă. Faptul că mâna, din umăr îi era întoarsă spre spate, în legătoare, nu-l ajuta deloc. Știa că atunci când amorțeala îi va trece, durerea îl va năuci serios.

Se uită la armele puse pe jos de către cei doi bărbați. Nu le va putea folosi împotriva lor cel puțin două zile, până când va ști ce putere i-a mai rămas în umărul rupt.

– Jucați cam prost! se trezi spunându-le celor doi.

Bărbații s-au uitat amândoi la el.

– Nu ai vrea să joci și tu?

– Nu... Mai bine îmi dați ceva de băut.

Bărbatul ce îl lovise rânji. Îi făcu semn celuilalt să-i ducă ceva de băut. Îi smuci bărbia lui Crista și îi turnă whisky pe gât în jos. Nu era cel mai plăcut mod să bei alcool. Simți cum băutura îi arde rana din obraz. Se înecă. Bărbatul râse și lăsă sticla lângă scaunul lui Crista, apoi se întoarse la cărți. Crista se liniști.

Jocul celor doi părea atât de plictisitor, încât era sigur că va adormi. Nu mai scoase niciun sunet pentru o vreme îndelungată ceea ce îi ajută pe bărbați să se concentreze asupra jocului și să uite de el, însă nu adormi. Durerea din umăr începea să-i pulseze cu putere și asta îl ținea într-o stare febrilă. Și dacă tot suferea, încerca să-și desfacă legătura. Reuși să-și elibereze încheieturile, dar ținu sfoara între degete. Lovi cu piciorul sticla de alcool și aceasta se prăvăli pe podea spre supărarea celor doi bărbați.

– Ce ai, mă? îl certă unul dintre ei.

– Am vrut să beau...

– Îți dau eu să bei!

Se ridică nervos și veni spre el. Îi pocni una sănătoasă cu sticla. I s-a întunecat privirea. Tot ce mai auzea erau râsete și apoi nimic.

Erau două zile de când Venezzio îi răspunse la telegramă. Spera să-i fi adus alinare. Cum nu primi niciun răspuns, italianul crezu că amicul său e prea liniștit în Trapani să-și mai bată capul cu duduia Sophia. Și totuși ceva nu era în regulă. El trebuia să ajungă de dimineață bună în Trapani. Seara să încarce marfa împreună cu Crista și

să plece în sfârșit în Granada. Crista trebuia să-l informeze de locație. Își făcu totuși bagajele.

Îi trimise o scrisoare lui Jolie să pornească spre Granada, unde va sta la don Barova până vine și el. Jolie se împrietenise cu familia Barova anul trecut, când îi vizitase împreună cu Venezzio în America. O întâlnise și pe Sophie-Ann la câteva petreceri în Brooklyn și New York. Aștepta să o reîntâlnească, mai ales că o știa în prag de logodnă. Jolie avea să ajungă în Granada cu două zile înaintea lor.

Venezzio aranjase totul și, cu toate astea, simțea că ceva e putred. Înainte să plece, trecu pe la familia Greco. Ei i-au spus că Marcio îl așteaptă la restaurantul „L' Archetto”, de unde vor merge la depozit. Venezzio primi actele de transport și apoi merse la don Ciccio. Șeful nu era disponibil. Avea o legătură din străinătate, dar are încredere că transportul va ajunge la destinație, asta îi spuseră oamenii. Venezzio se urcă în mașină și porni spre Trapani. Cum călătorea singur nu-i venea să oprească niciunde. Voia să ajungă cât mai repede în Trapani. Ajunse în oraș cu două ore înainte de întâlnire.

Se opri la un local vizavi de „L' Archetto” și își comandă prânzul. Îl chemă pe chelner la o poveste. Cu o mică îmbărbătare financiară află de la băiat unde au fost cazați Marcio și Crista, însă spunea că în ultimele zile nu l-a mai văzut pe spaniol. Venezzio își scurtă masa și merse la casa indicată. Ca și atunci când sosise Crista, două dintre fete erau afară, în curte. Venezzio le salută și le întrebă de el.

– Trec mulți domni pe aici..., răspunse una.

Cealaltă turnă limonadă.

– Dar nu așa mulți spanioli, răspunse Venezzio amenințător.

– Poftim! Ți-e sete.

Fata îi oferă paharul cu limonadă, însă Venezzio o refuză. O prinse de mână și o trase mai aproape.

– Unde e?

– Nu știm. Nu l-am mai văzut de vreo trei seri. L-au dus Marcio și băieții într-o noapte cu mașina.

Venezzio îi dădu drumul.

– Unde e Marcio?

– Nu e aici.

Înjură și se întoarce la restaurant. Acum era sigur că se întâmplase ceva rău. Intră și ceru o apă tonică și un gin. Îl recunosc pe Marcio de la depărtare, dar acesta nu-l văzu. Îl întrebă pe barman dacă l-a văzut pe Marcio cu un spaniol. Plăti băutura la dublu. Barmanul îi spuse cum vorbiră cu Piero în prima zi și apoi plecară. De atunci nici urmă de spaniol. Venezzio se ridică de la bar și merse spre Marcio. Îl surprinse cu spatele:

– Ce faci, amice? Merg bine afacerea?

Marcio tresări. Încercă un zâmbet larg când îl văzu și-l invită la masă. Venezzio se uită în jur pretinzând că abia acum sosise:

– A fost drumul bun. Și? Crista unde este? Deja l-ați prins de ceva femeie?

Începu să râdă și Marcio i se alătură.

– Da..., ne vedem acolo cu el.

– Hai să mergem atunci!

– Nu așa repede, prietene! Avem timp.

Marcio mai comandă băutura. Venezzio își aprinse o țigară, să își astâmpere nervii. Ducea o luptă de priviri cu celălalt, care se finaliză cu un rânjet din partea lui și invitația să plece spre depozit. Venezzio insistă să meargă cu mașina lui.

După vreo jumătate de oră, ajunseră în zona industrială. Apusul își împărștia razele roșiatice peste întreg platoul. O lumină caldă, de natură fantastică încălzea pereții depozitului și arunca reflexii ce îi orbea pe cei prezenți. Venezzio își ridă sprâncenele în speranța să vadă mai bine. Pe platoul stâncos, în fața depozitului stătea Crista pe un scaun. Nu era legat. Stătea aplecat, chinându-se să respire. Pricepu că pe obrajii lui nu se oglindea lumina apusului, ci sânge uscat.

Marcio își scoase pistolul și-l îndreptă spre Venezzio:

– Fii cuminte, altfel muriți amândoi!

Venezzio zâmbi. Ceru voie să-și scoată țigările. Alte două pistoale se îndreptară spre el, dar reuși să-și deschidă tabachera. Păși spre Crista, mormăind:

– Aveți un serviciu turistic mizerabil!...

Crista rânji obosit la spusele companionului său. Venezzio se aplecă puțin și îi puse o țigară între buze. Crista așteptă să-i aprindă capătul și trase cu poftă fumul în plămâni. Luă țigara dintre buze cu

mâna tremurândă și scui pă pe jos un fum prăfuit cu sânge. Venezzio se schimonosi de parcă el simțea durerea prietenului său. Se întoarse spre Marcio:

– Ei bine..., pentru ce sunt toate astea?

– Greco și Ciccio se înțeleg mai bine decât ai vrea tu, Venezzio.

Marcio vorbise de parcă era un secret.

– Așa și trebuie.

Venezzio rămase lângă Crista.

– Tu acum trebuie să-ți trădezi prietenul spaniol și să duci marfa direct la cubanezi! Îl arată Marcio cu degetul.

Crista începu să râdă, în ciuda durerii din coaste.

– Ce să-i fac? Să-i trag un glonț în cap? strigă Venezzio.

– Da.

Venezzio încuviință și-și scoase pistolul pe care-l îndreptă spre Crista. Se răzgândi și îi spuse lui Marcio:

– Dă-mi două minute să fac o apologie!

Marcio făcu semn oamenilor să stea pe poziții. Venezzio se aplecă spre obrazul lui Crista și șopti:

– Unde naiba ți-e pistolul?

– În haină.

Crista tuși iar și scui pă sânge. Când se aplecă, Venezzio reuși să apuce de patul pistolului și să-l tragă afară. Se întoarse cu amândouă pistoalele în mâini și trase. Un glonț îi sfărtecă piciorul lui Marcio. Doi oameni căzură morți, loviți direct în frunte. Crista se răsturnă cu scaunul și Venezzio se piti după el. Mai apucă să tragă câteva ture. Un al treilea om căzu lovit în burtă și până Marcio avea să-și revină din durere mai rămase doar el cu încă un om în viață. Omul îl cără pe Marcio după o mașină și astfel scăpară din bătaia focurilor. Crista se târî pe pământ și luă pistolul unuia căzut. Rămase lângă, lipit de trupul neanimat. Venezzio se uită în jur după o nouă acoperire. Marcio trase. Glonțul zbură la milimetri de umărul lui Venezzio. Crista îi arată lui Venezzio ușa depozitului. Italianul o zbughi spre ușă. Reuși să intre pe când alte gloanțe îi fugiră după cap. Lăsă ușa întredeschisă și trase foc de acoperire pentru Crista. Spaniolul își adună toate forțele și fugi în depozit. Se trânti pe podeaua rece plin de durere. Venezzio îi pândi pe cei doi de afară. Crista se ridică în genunchi și răsuflă adânc:

– Butoaiile sunt deja înăuntru, Venezzio.

Italianul rânji fericit.

– Marcio! Îți dau butoaiile înapoi dacă ne lași să plecăm!

– Bine! Scoate-le afară!

Venezzio râse scurt și îi șopti lui Crista:

– Al dracului de nesuferit.

Crista îi făcu semn să-l ajute cu un butoi. Au luat unul gol. Crista se urcă în butoi și Venezzio deschise ușa cât să încapă butoiul. Îl împinse cu toată forța afară.

– Unul acum. Unul după!

Marcio îl trimise pe om să verifice butoiul. Când acesta se apropie destul de mult, Crista săltă din butoi și-l împușcă. Venezzio ieși din depozit și trase spre mașină fără oprire. Crista ieși din butoi împleticindu-se și porni alături de Venezzio spre mașină.

Au mers fiecare pe părți diferite. L-au găsit pe Marcio pitit la mijlocul mașinii. Crista îi puse pistolul la tâmplă. Mâna îi tremura.

– Eu nu te-am omorât, frate! se scuză Marcio.

– Așa e.

Crista lăasă pistolul jos. Venezzio apăsă trăgaciul. Luciul mașinii fu vopsit în sânge și terci.

Crista se odihni sprijinit de mașină. Venezzio se uită la ceasul de buzunar, ascuns în veston.

– Ar trebui să mergem în port.

– Bine. Este o furgonetă în spate.

Venezzio se duse după mașină. O opri cât mai aproape de ușa depozitului, ca să poată încărca butoaiile. Crista strânse pistoalele și le aruncă pe banchetă. Se uita la oamenii căzuți din jurul lor și oftă:

– Ce bine era dacă încărcau ei butoaiile!...

Venezzio începu să râdă. Deschise larg ușa depozitului. Au decis că e mai bine să ducă câte un butoi împreună. Crista nu ar fi reușit de unul singur, trupul îi era rănit și pe dinăuntru. Au reușit să încarce zece butoaie. Crista luă mașina lui Venezzio, iar italianul urcă la volanul furgonului. De câteva ori, pe drum, mașina lui Venezzio pierdu direcția. Starea lui Crista avea să se înrăutățească pe vaporul spre casă.

Pe când să se afle de crimele săvârșite de ei, butoaiile cu mandarine ce aveau să ametească simțurile petrecăreților erau pe vapor și Venezzio împreună cu Crista în paza drumului spre casă.

În prima zi, Crista nu se mișcă deloc din pat. Legănatul vaporului îi aducea uneori dureri de nesuportat și doar un vârful, două de substanță puteau să-l adoarmă. Apoi își petrecea somnul într-o halucinație dulce. Visa că mâna ei subțire se așeza pe fruntea lui; era rece, totuși nu-l deranja; îi aducea alinare. Buzele ei, însă, când îi sărutau obraji erau calde, ca o ploaie de vară, o ploaie ce cade din ceruri purtând bucați din Soare și astfel fiecare picur lovește cu fierbințeală. Așa erau săruturile ei.

Apoi se trezea și cu regret își dădea seama că febra, încercarea trupului să răzbească era cea de lângă el, nu fata. Intra într-o stare de plictis și de nemulțumire. Ce mai contau toate când ea nu-l iubea? Cum să fie atât de naivă să-l schimbe pentru altul? Da, așa e, dacă l-ar fi meritat, l-ar fi așteptat. Apoi se enerva și-și căuta pistolul, să-și zboare mințile afară pentru că el era cel naiv, însă pistolul său era în mâinile lui Venezzio care stătea tăcut în colțul cabinei și curăța armele. Se uita la el și ofta:

– M-ai urî, dacă ți-aș cere iertare, Crista.

– Las-o așa. Trăiesc în lumea asta de mic.

Închise ochii.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să vorbim cu Barova de trădătorul ăla împuțit!

Venezzio gesticula cu pistolul în aer, nervos.

– Așa e.

Venezzio se liniști. Îl privi îndelung pe prietenul său, apoi încercă să vorbească:

– Știi..., pe când ai plecat..., a scris Alberto.

Crista oftă lung. Nu voia să audă ce coșmarurile sale îi arătau deja. Venezzio continuă pe un ton împăciuitor:

– Sunt sigur că Sophie-Ann nu știe de planurile lui Sergio.

– Despre ce vorbești?

– Sergio a încercat să ne ucidă pe noi doi.

– Îți poți cere iertare acum.

Crista încercă un zâmbet.

– Nu încă. Alberto spunea că a văzut-o pe fată plângând mai mult decât în viață. Și, Crista, crede-mă, o fată în prag de logodnă nu face așa! A mea, Jolie, zburda ca nebuna! Mă făcea să regret că o iau!

Venezio se ridică și pași lângă patul lui. Vorbea cu atâta emoție, încât Crista îl lovi peste stomac să-l liniștească.

– Nu mai zvântura al naibii pistolul ăla pe lângă mine!

Îi lăsă pistolul în poale și se așeză iar pe scaun.

– Eu zic că înainte de Barova, ea trebuie să te vadă.

Crista nu-i răspunse. Se uita în gol, spre tocul de la ușă și-și imagina cum îl așteaptă în port. Cu părul desfăcut, un pic încrețit de la umezeala mării, cu o rochie ce nu avea să o simtă când o strânge în brațe. Adormi la loc.

Venezio trimise o telegramă. Barova îl numi pe Nicola să meargă împreună cu Alberto și încă trei oameni să preia butoaiile și să-i aducă pe cei doi călători în siguranță acasă.

În ultimele două zile, Crista începu să facă plimbări scurte pe puntea vaporului. Își ținea haina legată strâns ca să poată merge drept și să nu atragă atenția asupra lui. O pălărie trasă peste ochi să-i ascundă obrajii vineți și pași lenți să pară nobil.

Când vaporul opri în portul Malaga, Crista simți că reînvie. Mergea înaintea lui Venezio hotărât. Plăți hamalii să asigure butoaiile până veneau mașinile și coborî de pe punte. Jos, îi aștepta Nicola, Alberto și încă trei camarazi. Nicola sări să-i îmbrățișeze și așa Crista își reaminti că e rănit. Venezio îl luă deoparte pe Alberto și îi dădu câteva indicații. Apoi se uită la tot grupul:

– Hai să punem butoaiile în mașini și să plecăm odată de aici!

Zece butoaie luară un sfert de oră. Crista și Venezio schimbă priviri amuzați. Lor le trebui o oră. Erau fericiți să fie în Spania. Crista urcă alături de Nicola în prima mașină cu oamenii lui Barova, iar pe Venezio îl conduse Alberto. În vreo cinci ore ajunseră în fața porții lui Barova.

Jolie era deja în alea principală, cu mâinile încrucișate. Venezio se coborî din mașina și își desfăcu brațele larg.

– Hai, îngeraș!

Jolie alergă spre el și-l cuprinse cu putere în brațe. Crista coborî din mașină cu grijă și se uită spre ușă. Barova le făcu semn să

intre. Jolie se desprinse din brațele lui Venezzio și veni să-l sărute pe Crista pe obraz.

– Vai, săracul de tine! Ești bine, Crista?

– Lasă-l, Jolie, lasă-l!

Venezzio o prinse de umeri și o trase după el. Nicola vru să-l ajute pe Crista, însă acesta îl trimise înainte în casă. Intră ultimul. Se strânsură cu toții în biroul lui Barova. Venezzio îi ceru lui Jolie să îi lase să discute. Fata își umflă obrazii cu ciudă și plecă.

Barova își așază palmele pe birou și își aplecă fruntea să se reculeagă.

– Ce trebuia să faceți în Italia, Crista?

Auzindu-i tonul aspru, se încruntă. Venezzio începu să vorbească ca să-l scutească pe Crista:

– *Mio don*, nici nu am călcat bine că ne-au atacat!

– Crista! Care era misiunea ta?! replică Barova indiferent la vorbele lui Venezzio.

Crista puse mâna pe umărul lui Venezzio să-l lase să-și ducă lupta și spuse calm:

– Trebuia să aduc familia lui Ciccio în Malaga.

– Nu-i văd nicăieri!

– Don Barova..., Ciccio a făcut un târg cu Greco. Câștigă din ce în ce mai multă popularitate în ciuda fasciștilor din Palermo. Greco a promis butoaiele alea cubanezilor. Transportul trebuia să treacă prin noi.

– De ce? Trebuia să vă întoarceți în aceeași zi!

Barova lovi cu pumnul masa. Crista aproape că răcni, dar durerea din coaste îl temperă:

– Cineva! Cineva a vândut ruta noastră cubanezilor... târgul se încheie la nuntă.

– Manduvio nu mi-a zis asta...

Barova căzu pe gânduri.

– Ce a spus Manduvio, șefu'? întrebă Crista precaut.

– Nunta este făcută pentru casa lui, pentru popularitatea noastră...

Crista se enervă brusc și dădu un picior fotoliului care sări în față, nevinovat.

– Jur pe ce am mai sfânt că nunta aceea nu o să aibă loc! Jur!

Crista se întoarse brusc și ieși din casă. Barova rămase încremenit. Ceilalți se uitau uimiți la Venezzio care se lăsa de umeri mai pitit. Crista o căută prin casă pe Jolie. O găsi lângă Valentina, fluturând paginile unei reviste de modă. Valentina se umplu de bucurie când îl văzu. Crista îi sărută mâna:

– Señora..., trebuie să vorbesc cu Jolie...

Jolie se uită la el surprinsă.

– Da' cum să nu, Jolie?

Valentina îi zâmbi domnișoarei. Jolie se scuză și ieși din cameră. Crista dădu să o urmeze, însă vocea doamnei îl opri:

– Cât ești de rănit, Crista?

– Voi supraviețui.

Se închină și ieși din cameră. Valentina își strânse mâinile la piept și chipul i se strânse cu îngrijorare, însă cu împăcare că-l vede în viață. Crista o opri pe Jolie în holul casei.

– Te duci acum la Manduvio și o duci pe Sophie-Ann în grădinile muzeului. Mă așteptați acolo!

– Crista..., nu știu dacă se cuvine să...

– Ascultă, Jolie! Nu-i zici nimic! Hai, du-te!

Oftă și merse în cameră să-și ia săculețul. El se întoarse în holul ce dădea spre biroul lui Barova. Se sprijini de perete și respiră adânc. Barova și Venezzio veniră spre el. Barova îl luă de umeri:

– Venezzio mi-a povestit bănuiala ta. Crista, trebuie să jucăm foarte discret.

– Rezolv eu, domnule, rezolv eu.

– Chemăm un doctor! spuse Venezzio.

– Nu, nu, trebuie să plec.

Crista încercă să-i dea la o parte.

– Unde să pleci în starea asta, băiete? îl certă Barova.

– Mă întorc repede. Dă-mi să beau ceva, amice!

Crista se sprijini de Venezzio. Acesta îl conduse înapoi în birou și îi turnă o spirtoasă puternică, pe care o aruncă pe gât și apoi se așeză în fotoliu.

– Dacă adorm, lasă-mă zece minute. Atât.

Închise ochii. Venezzio oftă și se așează pe marginea unui alt fotoliu. Îi făcu semn lui Barova că are totul sub control, deși începea să fie mai îngrijorat pentru Crista acum decât în Trapani.

După fix nouă minute, în care adormi iepurește, ochii lui Crista s-au deschis brusc. Singurul ceas de care avea nevoie era până la urmă clipa universală; clipa universală nu ține cont de timpul inventat de oameni – secunde, ore sau zile, ci doar de potrivire. Astfel, ajunse în grădină înaintea celor două femei. Se plimbă puțin printre siluetele de arbuști și apoi se opri cu un oftat discret. Jolie și Sophie-Ann ajunseră în fața lui. Jolie o trăgea de mână pe Sophie zicând:

– Oare unde e?

– Jolie, ce tot faci? Ce căutăm aici?

Sophie trăgea în spate cu un surâs jucăuș. La văzul lui Crista, Jolie o lăsă de mână pe Sophie-Ann și se retrase la o parte. În prima secundă, fata nu știu ce se întâmplă și cine e omul din fața ei. Și atunci când realizează, își acoperi fața cu palmele și începu să plângă tăcută. Jolie îi făcu semn lui Crista că pleacă și îi lăsă singuri.

El se apropie încet de Sophie-Ann. O cuprinse în brațe și o aduse la pieptul lui. Când se știu atât de aproape de el, simți cum genunchii i se înmoaie. Își dezveli chipul și se bosumflă. Se trase din brațele lui și își puse palmele pe pieptul lui să-l țină departe:

– Eram gata să te uit!

Sophie-Ann încercă să vorbească dur.

– Știu.

O cuprinse de brațe și o strânse ușor:

Asta înaintea să-l accepți pe Sergio sau după?

– Poftim?!

Sophie-Ann se uită nedumerită la el.

– Toată mafia vorbește despre logodna voastră!

Crista se enervă și o strânse mai tare. Sophie-Ann se smuci din mâinile lui și îi plesni pieptul cu pumnii săi micuți. Crista regretă că e rănit. Îi luă pumnii cu grijă și o îndepărtă de el.

– Eu nu sunt logodită cu nimeni!

Crista se încruntă. Se întoarse să caute o bancă, dar în jurul lor erau doar pietre. Se așează totuși pe jos să poată gândi. Încă era slăbit și obosit. Își așează fruntea în palmă nemulțumit:

– Sophie..., Sergio plănuiește ceva. Împotriva ta și a tatălui tău!
– Imposibil! Sergio e cu noi de când era mic și e tare loial familiei!

Se ghemui lângă el cumintică.

– Era să ne nenorocească în Italia.

Crista se uită la ea grav.

– Of, Crista! Așa trăiți voi.

Își umflă obrajii neîncrezătoare.

– După ce ați plecat voi de pe vapor, și eu, și Venezzio am fost atacați.

Sophie-Ann sări în picioare:

– Gata, nu mai vreau să aud! Însă îți promit că voi fi atentă.

Îi întinse mâinile să-l ajute să se ridice. Depuse ceva efort să se urnească și văzându-i schimonoseala de pe chip, ea înțelese că era în durere.

– Ești rănit!...

Își așeză palmele fin pe brațele lui și Crista îi conduse atingerea peste lovituri.

– Voi fi bine. Te rog, ferește-te de Sergio...

Sophie-Ann zâmbi și-l sărută pe obraz. Vru să o apuce de mijloc, însă fata se grăbi să plece. Îi făcu din mână cu un surâs cald și ademenitor înainte să dispară pe sub porțile grădinii.

Rămase îngândurat în urma ei. O știa naivă și știa cât de viclan putea fi Sergio. La finalul zilei, nu avea nicio dovadă clară împotriva lui. Trebuia să-l demaște în fața tuturor și spera că măcar Venezzio e de partea lui. Încerca să se reîntoarcă la sentimentele de furie și răzbunare, iar prezența ei îi lumină sufletul. Îi venea să zâmbească. Să meargă cu Venezzio la un păhărel și să vorbească despre cât de ridicol ar fi să meargă toți patru într-o drumeție. Se uită încă o dată după ea și apoi plecă spre casă.

Când se apropie de poartă, văzu o siluetă așteptându-l lângă fântâna arteziană de pe aleea principală. Vila donului Miguel Barova încă purta arhitecturi andalusiene și faptul că exista o mână de femeie să îngrijească aceste elemente oferea întregului ansamblu o atmosferă de paradis exotic. Silueta ce-l aștepta era femeia în cauză. Dona

Valentina îl privi lung, parcă îl cântărea ca un negustor. Se apropie și o salută respectuos.

– Stai cu mine o vreme, băiete! Îi vorbi cu un ton matern, plin de griji.

Se așează pe marmura fântânii ca un copil ascultător. Era o marmură pictată în verzui și cărămiziu ce abia ținea apa să nu se împrăștie în întreaga grădină. Părea un râu cu o curgere infinită. Deasupra fântânii se întindeau palmieri cu frunze late ca umbrele. Întreaga grădină era aglomerată de plante și flori viu colorate. Apoi casa se ridica în pereți cu modele geometrice albastre și galbene. Nu mai voiai să pleci. Cutreieră cu ochii ageri toate formele din grădină ce se împleticeau cu atâta sens încât făceau orice om invidios. Vedeă în acele culori cum oamenii își creau singuri problemele, își trădau singuri iubirea și se întristau tot singuri. Voia să-i spună Valentinei să-l transforme într-o bucată de marmură și să o așeze în grădina asta unde exista iubire, liniște și scop. Parcă citindu-i gândurile, Dona Valentina îl luă de mână și îi zâmbi cald:

– Crista, știi că ești mai mult decât atât. Ești un om bun și muncitor. De ce cauți probleme?

Se uită la ea așa cum privi mai înainte grădina. Oftă.

– Nu le caut, dar mă găsesc ele. Don Barova are încredere în oamenii greșiți.

– Șșșt! Să nu te audă!

– Să mă audă, seņnora. Prietenii ți-s prieteni până au datorii la tine.

– Crista..., femeile vorbesc. Jolie mi-a spus de fiica domnului Manduvio...

Își trase mâna și se încruntă. Știa ce avea să zică și asta îl înfurie.

– Cât de sincer e ceea ce simți pentru ea? Ce îi poți tu oferi?

Valentina încerca să-l țină aproape de ea, să nu-l supere, însă fapta era deja făcută. Crista se ridică în picioare:

– Fata aceea e doar un miel de sacrificat pentru Sergio! Nu e vorba de iubire aici, ci de afaceri!

– Au crescut împreună de mici; legătura lor e mai strânsă decât putem bănui noi.

– Señora, dacă mă cunoașteți, nu ziceți lucrurile astea! Eu nu vreau să aștept, să văd toată munca lui don Miguel distrusă, ca abia apoi voi să-mi dați dreptate!

– Gata, Crista, gata!

Valentina se ridică și ea în picioare și îi făcu semn să se liniștească.

– Unde sunt oamenii?

El își păstră tonul aspru.

– Miguel s-a dus la Manduvio. Venezzio și Jolie se plimbă prin oraș.

– Bine.

Îi luă mâna și i-o sărută, apoi se grăbi în casă. Se retrase în camera lui. Se dezbracă de veston și se așeză la masa de scris. Pregăti o scrisoare pentru Richardson cu ordine clare. Dacă nu putea să ajungă la Sergio de la doi pași, o va lua pe ocolite. Când puse penița jos, simți tendoanele mâinii țepene și se îngrozi de durerea simțită. Își vârî mâna sub robinetul rece. Pulsul inimii îi crescuse nebunește. Trebuia să fie oboseala. Îndură atâta durere fizică în alte dăți, cum să se sperie de la un mic fior?

Auzi servitoarea pe hol și își aminti de scrisoare. Cum trase ușa din țâțâni să o deschidă, săraca fată se sperie. Își ceru scuze și îi întinse scrisoarea. O sfătuia să nu o vadă nimeni și să se ducă repede. Se retrase din nou în cameră. Își aminti vorbele donei Valentina și se întrebă dacă Barova a aflat și el despre mica escapadă sentimentală cu Sophie-Ann. Era doar atât? O cădere amoroasă care nu avea să dureze mai mult de trei luni? Și atunci de ce lupta să o aibă el și nu altul? Se așeză pe marginea patului și-și închipui că vizitează casa lui Manduvio cu Sergio ca ginere. Îi era indiferent. Nu-l interesa cine stă la masa donului. Totuși, când imaginația sa o așeză pe Sophie-Ann în brațele lui Sergio simți cum îi arde sângele în vene. Încercă și alte exerciții de gândire, dar fără rost. Mai bine să o aibă el și va decide atunci. Nu era singurul care se gândea la soarta fetei.

Așezați la o masă ferită de ceilalți locuitori ai vilei Manduvio, cei doi doni stăteau și cugetau. Transportul era acum în portul lor, sub paza lor. Trebuia organizată o petrecere ca să poată aduce fructele pline de droguri sub nasul cubanezilor. O logodnă trebuia să aibă loc.

Manduvio se uita furios după servitori și îi întreba la fiecare cinci minute unde este Sophie-Ann, dar ea era prea pierdută în visare să se grăbească pe drumul spre casă. Își amintea trupul masculin strâns lângă al ei și o treceau florii. Poate că a exagerat să plângă de dorul lui, însă așa i-a venit. De ce s-ar feri de galanteriile altui bărbat doar ca să-i reușească lui afacerile? Până la urmă era o femeie tânără care avea nevoie să fie curtată. Însă niciunul nu-i vorbi ca el. Nici măcar nu i-a spus multe, doar o tachinează. Sergio, în toți acești ani s-a străduit mai mult ca el. O cunoaște și nu are cum să o rănească. E bolnav după ea și ea l-ar putea ucide oricând. Plictisitor. S-ar simți ca un trofeu lângă Sergio, pe când alături de Crista se simțea mereu prinsă pe o tablă de șah. Cum se apropie de casă, doi bărbați din clan o înconjură protectiv.

– Domnișoara Sophie..., don Manduvio tot întreabă de dumneavoastră.

– Of, nu mă obosiți. Rămân puțin în grădină și apoi mă duc la el. Unde e?

– În salon, cu don Barova.

– Mhm... Mulțumesc!

Sophie-Ann le făcu din mână leneșă și se grăbi într-un loc din grădină, ascuns de priviri, unde corpul ei micuț nu se vedea de copaci. Se rezemă de trunchiul unui măslin și suspină lung. Crista este doar gelos, se gândi ea. Sigur suferă de un complex încurajat de viața lui neortodoxă care îi dă voie să controleze toți oamenii aparent firavi din drumul lui. Își reaminti atențiile primite din partea lui Sergio de când revenise în Spania. Desigur, la petrecerile din Boston și New York era mereu prezent. Stătea liniștit într-un colț și o privea întreaga seară. „Și ea? Cum se simțea atunci? În siguranță și... atât?” Când se îndepărtară de vapor, în Malaga, Sergio veni repede lângă ea să-i ofere brațul. „Drăguț gest, însă până la urmă asta era datoria lui. Nu, sigur era doar un prieten îngrijorat. E un bărbat tânăr și e normal să fie galant.” Sophie-Ann se ridică în picioare hotărâtă. Își șopti cu voce tare:

– Sunt doar închipuirile bolnave ale lui Crista!

Doar rostindu-i numele simțea că îi aparține. Acum era veselă și putea sta în compania tatălui ei. Se grăbi în casă, alunecă în salon și îi salută pe cei doi doni senină.

– Vai, domnilor, pe o vreme așa frumoasă stați aici?

Îi sărută obrajii lui Barova apoi se așează lângă tatăl ei și-l luă în brațe.

– Sophia! Unde ai fost? Sergio te-a căutat peste tot!

Manduvio se arată îngrijorat.

– Ce bizar! De ce mi-ar păsa mie cine și unde mă caută? Aveai nevoie de ceva, tată?

– Nu, dar...e mai bine să pleci însoțită.

– Am fost însoțită. M-am plimbat cu Jolie. Acum, gata, mă simt condamnată și nu-mi place asta! se bosumflă și ceru servitoarei de băut.

Barova stătea tăcut. Chibzuia la anumite potriveli de orar, totuși înțelepciunea vârstei sale îi spunea să aștepte. I se părea că excursia în Italia îl schimbă pe Crista și spera ca pricina să nu fie o fată, mai ales Sophie-Ann.

Odată cu paharul de apă, veni și Sergio. I se schimbă ochii când o văzu pe Sophie-Ann la masă și Manduvio îl invită să ia loc cu ei.

– Dragilor, pentru că suntem în familie, aș vrea să vorbim ceva despre viitorul acestei familii.

Manduvio începu să vorbească ceremonios. Sergio se îndreptă de spate și își asumă o postură elegantă. Lui Sophie-Ann începea să i se facă rău. Înainte să bănuiască ceva, i se înmuia genunchii și o senzație neplăcută îi tăie stomacul.

– Cum eu sunt bătrân și nu am o femeie lângă mine care să-mi așeze lucrurile în caz că se întâmplă ceva...

– De ce vorbim despre astfel de treburi, tată? Încercă Sophie-Ann să-l oprească.

– Ascultă-mă!

Manduvio o luă de mână strâns. Ea începu să tremure ușor.

– Trebuie să mă asigur, în zilele astea, că tu, pușor, o să fii bine. Are cine să aibă grijă de tine, să conducă familia.

– Tată..., pot și singură.

Sophie-Ann simțea cum vocea i se oprește în gât. Barova oftă și se uită în jos. Ținea mult la ea și știa că nu îi va fi prielnică decizia lui Manduvio.

– Tu și cu Sergio vă cunoașteți de mult. Am încredere în el. Ca să poți dormi tu liniștită noaptea, am decis să te căsătorești cu el!

Sergio se ridică să sărute mâna lui don Manduvio, pe când Sophie-Ann zbură din scaun, în picioare.

– Nu! Aici nu este despre mine, este despre afacerile tale!

Sergio se uită la ea și încercă să o liniștească cu un zâmbet prietenesc:

– Sophie, afacerea este și familia aceasta. Țiți promit că nu o să îți lipsească nimic!

– Fata mea, Sergio ține mult la tine.

– Gata, gata!

Fugi din salon cu ochii în lacrimi. Sergio vru să meargă după ea, însă Barova se ridică în picioare:

– Cred că e mai bine să o lași acum, băiete.

Manduvio oftă cu sufletul greu. Sergio se uită încruntat la Barova și pentru prima dată bătrânul înțelese de ce Crista îl judeca așa aspru. Avea o privire de mișel în stare să ucidă pe oricine stătea între el și scopul lui. Barova se uită la prietenul său. Manduvio părea orbit de încredere.

– E timpul să mă întorc acasă.

– Cel mai bine..., bolborosi Sergio și făcu semn servitorilor să pregătească mașina.

Barova simți jignirea, totuși se uită din nou la Manduvio. Prietenul său era pierdut în gânduri, măcinat parcă de șoapte false. Cu toate acestea, îi luă mâna și i-o strânse cu putere:

– Hai la noi, mâine. Valentina o să gătească ceva special.

– Da, da, vin, mulțumesc!

Se sărutară pe obraji, apoi Barova plecă. Îi spuse șoferului să se grăbească spre casă. Aștepta să dea ochii cu Crista.

De cum ajunse acasă, îl convocă pe Crista în birou alături de Nicola. Se așeză pe scaun și își puse tacticos degetele încrucișate pe birou. Crista luă loc în fotoliu. Nicola veni în dreapta lui. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să vorbească văzându-l pe capul mafiei gândit. După câteva secunde încercate, Barova oftă și-l ținti pe Crista cu privirea:

– Sergio se va căsători cu Sophie-Ann.

– Afurisitul! Asta da! Prinzi fiica donului, te asigur pe viață! Chiui Nicola neștiutor de suferința altora.

Barova și Crista încă se uitau unul în ochii celuilalt. Unul să vadă în suflet, altul să-și ascundă tainele sufletului. Crista trase aer scurt în piept și-l plesni pe Nicola prietenește.

– Nu cânta încă. Se întoarse hotărât spre Barova și se ridică în picioare. Don Barova, căsătoria asta are loc doar cu prețul vieții mele! Sergio vă lucrează pe la spate și jur, jur că nu stau potolit ca el să-și poată face jocul!

Barova încuviință cu un aer înțelept. Își ridică palma și îi făcu semn să se așeze liniștit. Crista ascultă.

– Sper doar că nu faci asta din alte motive; spuse bătrânul mafiot cu un ton părintesc.

Nicola se uită la cei doi buimac.

– Șefu', am fost atacați pe vapor. Interesul era să nu ajungem în Italia. Când am ajuns acolo, fasciștii erau deja pe urmele mele. În Trapani..., aflăm că sicilienii ne trădează ca să-și facă afaceri direct în Cuba. Ori un om de-al nostru face asta, ori Sergio, ori chiar don Manduvio; Crista vorbi calm, însă sigur pe spusele sale.

Barova trânti palma de birou:

– Nu-ți permit. Manduvio nu știe nimic.

Crista își ridică mâinile în aer cu un gest scurt.

– Rămân doi.

– Omul ăsta, Alberto, italianul e tare ciudat.

Nicola își încrucișă brațele gândit. Crista se uită în sus la el:

– Alberto e de-al nostru. Fii cu ochii în patru, oricum.

Nicola zâmbi entuziasmat de noua misiune. Barova se ridică și-și turnă un deget de cognac:

– Ce ai de gând să faci, Crista?

– Nu știu, încă. Să nu plecați nicăieri fără pază. Nicola să fie mereu cu dumneavoastră și seșora Valentina.

– Și Sophie-Ann? Mi-e dragă ca o fiică, Crista.

Barova ridică degetul să-l amenințe pe băiat. Crista se ridică iar din fotoliu, de data aceasta relaxat.

– Sophie-Ann decide singură.

Barova se uită la el, din nou să-i caute în suflet, dar Crista de când era mic copil demonstrează o iscusință diabolică de a-și ascunde sentimentele.

– Bine. Sunteți liberi.

Nicola și Crista îl salutară respectuos. Ieșiră din birou la timp să se întâlnească cu Venezzio și Jolie.

– Amigo, hai la o poveste! Îi făcu semn Crista italianului.

Venezzio sărută brațul lui Jolie cu patimă și o trimise în cameră. Nicola se uită după femeie ca după un tablou scump și spuse întristat:

– Îți pot ține eu companie...

Jolie zâmbi șireată și îi aruncă un sărut în aer:

– Mulțumesc, draguțule, dar sunt tare obosită.

Venezzio își scoase pălăria și-l plesni pe Nicola peste cap. El se așeză pe vine în hol și-și ceru scuze, în răsetele lui Crista și Venezzio. Cei doi ieșiră din casă, așa că Nicola avu prilejul să-și rearanjeze hainele și să se uite cu o ultimă dorință după Jolie.

Dacă Jolie mergea în camera ei, cu siguranța că pe dimineață bărbatul iubit o va strânge în brațe. Sophie-Ann își blestema zilele sub amenințarea unei logodne plănuită de alții. După plecarea lui Barova de la vilă, atât Manduvio, cât și Sergio încercară să vorbească cu ea, însă fata nu ieșea din cameră și chiar puse două servitoare să țină pe oricine departe de ea. Asta îl mâhni crunt pe Manduvio și bătrânul don se închise în birou să vorbească cu portretul răposatei sale iubite.

Sergio stătea răbdător la etajul Sophiei în speranța că acea fată plină de viață și bunătate va ceda la un moment dat și el, hain se va strecura în inima ei.

Însă Sergio nu știa că inima fetei era deja plină de romanțele altui bărbat. Sophie-Ann se opri din plâns când își aduse aminte de vorbele lui Crista. Găsi alinare în ele, dar se și mâhni la gândul că s-ar putea să o folosească doar pentru a-și apăra afacerile și nimic mai mult. Apoi cădea iar într-o pasiune mistuitoare amintindu-și trupul lângă al ei. Decise să se dea bolnavă, așa putea să-și viseze povestea de iubire în paza singurătății, însă totul trebuia să dureze o noapte.

Dimineața îi aducea speranța să-l revadă și așa trebuia să iasă din cameră. Ochii i se deschiseră cu bucurie și două-trei lacrimi îi

căzură din nou. Și le șterse de pe obrajii încălziți și găsi prilejul perfect. O va vizita pe Jolie! Mândră de planul ei, își așeză capul frumos pe pernă și adormi sănătoasă. Pe timpul nopții se mai trezea speriată și căuta o siluetă întunecată în camera ei, dar luna strălucitoare pe cerul de vară târzie îi spulbera orice fantasmă.

La aceeași lună se uita Crista cu un ghimpe în inimă. Venezzio stătea sprijinit de un copac în spatele lui și fuma. Crista își împlântă privirea în ochii Reginei Noptii și păru că-i șoptește ceva. Nu era sigur, însă credea că ea îi zâmbește. S-a întors spre Venezzio care îi aștepta decizia liniștit.

– O să refacem firul până la el.

Venezzio suflă fumul afară din plămâni de acoperi lucirea stelelor.

– Și cu Sophie cum rămâne? îl întrebă precaut.

Crista veni lângă prietenul său și îi ceru o țigară. Abia când își atinse țigara de buze și văzu flăcările chibritului mistuind căpătâiul otrăvitor, șopti:

– Sophie trebuie să aleagă singură!

Venezzio își scutură bărbia a dezaprobare, dar nu îi mai zise nimic. Au rămas în tăcere până au fumat o ultimă țigară pentru acea noapte și apoi s-au retras în camere. Crista nu adormi imediat, în ciuda oboselii și a trupului lovit. Se uita la tavanul camerei încercând să și-o imagineze pe Sophie-Ann exact așa cum era. Acelei imagini îi șoptea să nu facă vreo prostie. Să rămână cu el. Dar ce avea să-i ofere? Știa toate motivele pentru care Manduvio l-ar accepta pe Sergio. Crista era pe o poziție mai sigură ca a lui Sergio, însă nu era legat de sânge. Ar duce-o departe, oricum. Și dacă atunci când ar ține-o în brațe și-ar da seama că nu o iubește așa cum și-au promis? Chipul ei perfect pentru inima lui se sparse în mii și mii de frici, așa că se aruncă în negura viselor și încheie clipele acelei zile.

CAPITOLUL 6

Dimineața devreme, Barova îl invită pe Manduvio în port alături de oamenii celor două clanuri pentru a confirma valoarea mărfii. La apel au fost chemați și doi cubanezi, care erau însărcinați să vegheze asupra târgului. Sergio vru să deschidă primul butoi, dar Crista îl prinse de mână cu un zâmbet larg:

– Cred că e mai bine să-l deschidem noi.

Crista îi făcu semn lui Nicola să vină lângă el. Băiatul îl dădu la o parte pe Sergio cu entuziasm. Venezzio stătea lângă cubanezi să urmărească dialogul lor cu Sergio.

Crista deschise primul butoi și dezveli mandarinele ce acopereau drogurile. Îi chemă pe cei doi doni să verifice. Sergio se retrase spre cubanezi, dar nu le zise nimic. Venezzio stătea la pândă ca un vultur. Unul dintre cubanezi a venit lângă cei doi doni să guste marfa. Se arătă mulțumit. Barova îi ordonă să închidă butoaietele. Sergio dădu mâna mulțumit cu cei doi cubanezi și le spuse cu un zâmbet și mai larg ca al lui Crista:

– Așa cum am discutat, transportul se ridică în noaptea logodnei.

– Totuși..., răsună vocea lui Crista în întreg depozit. Toți s-au întors spre el. Știm prea bine în ce stare vom fi la petrecere. E mai bine să facem transportul înainte de fericita ocazie.

Venezzio își lăți colțurile buzelor amuzat. Barova coborî privirea în podea și se legănă pe călcâie să nu i se vadă satisfacția din priviri. Sergio îl săgetă scurt, apoi reveni zâmbitor către cubanezi:

– Nu trebuie să vă faceți probleme. Eu sunt mirele, rămân treaz.

– Hm, murmură Crista neîncrezător.

Cubanezii și-au mutat privirea nesiguri pe el. Manduvio începea să se enerveze pe incertitudinea ce plutea între ei așa că anunță:

– În casa mea, sub nasul oamenilor mei, transportul se va face fără nicio problemă.

– Perfect, ne-am decis! vorbi aprins Sergio și îi îndemnă pe cubanezi să-l urmeze afară din depozit.

Barova își drese vocea și îl luă de braț pe Manduvio:

– Prietene dragă, Crista are dreptate. La petrecere vor fi și alți oameni. Nu vrem ca vreun nefericit să-și bage nasul în treburile noastre. E mai cuminte să faci transportul înainte.

Manduvio îl ascultă cu interes, apoi rămase gândit o vreme. Pe când să împingă Sergio cubanezii afară, Manduvio își ridică mâna:

– Luis, Javier, haideți înapoi!

Auzindu-și numele, cei doi cubanezi se întoarseră, indiferenți la indemnurile lui Sergio.

– Cum facem, don Manduvio? întrebă nervos Luis, un cubanez robust și mititel, cu voce adâncă.

– Veniți înainte de petrecere și rezolvăm.

– Bine.

Luis dădu mâna cu Manduvio apoi se întoarse către Javier care era opusul său, subțirel, tot la fel de mic, însă mai liniștit în purtare, și îi spuse să plece cât mai repede că-și pierde rezervarea la dans.

Sergio încercă să-i conducă pe cei doi cubanezi, dar aceștia erau prea grăbiți așa că tânărul mafiot rămase în pragul depozitului.

Crista, Venezzio și Nicola îi conduseră pe cei doni afară din depozit, dar Crista se opri lângă Sergio cu un zâmbet stins:

– Închid eu depozitul. Condu-l pe don Manduvio la mașină!

Sergio se întoarse cu un rânjel forțat:

– Cât ești de amabil!... Nu mă feliciți?

Crista își ridică mâinile în aer, plictisit:

– Am auzit că nu e sigur, de aceea nu m-am grăbit. Hai să nu îi ținem pe doni să aștepte. Arată spre cei doi doni care stăteau lângă mașini în povești. Sergio scrâșni din dinți, însă nu se arătă afectat. Îl lăsă pe Crista să închidă depozitul.

Rămas singur, îl fluieră pe un vagabond ce își ducea veacul prin zonă și îi lăsă câteva monede în palma murdară. Apoi se alătură celorlalți. Nicola se agita pe lângă mașină, exasperat de poveștile lungi ale donilor. Crista îl luă de după guler și-l trase la o parte să-i afle baiul. Tânărul se plânse că avea o întâlnire, dar nu apucă să zică mai multe, că primi o cafeală scurtă. Crista îl trimise în mașină. Se urcă și el. Parcă neastâmpărul lui Nicola se prinse și de el. Simțea că trebuie să ajungă cât mai repede înapoi acasă. Bănuia că servitoarea are ceva vești de la

Richardson sau din Italia. Se uita la cerul albastru, de un senin puternic și nu știa dacă îl sufocă letargia de afară sau depărtarea de obiectul atracției. Ca o binecuvântare, Venezzio anunță plecarea și în câteva secunde, mașinile se porniră.

În aceeași dimineață, Sophie-Ann ieși din cameră când auzi vocile bărbaților părăsind vila. Pândi ca un copil plecarea tatălui ei și apoi anunță servitoarele că merge în vizită la o prietenă veche. Alese să se plimbe până la vila lui Barova cu pretextul unui cer senin, dar, de fapt, încerca să-și controleze emoțiile. Își imagina dialogul dintre ei doi, încerca să-i prezică reacția când o va vedea atât de aproape de el.

Cu cât se apropia de domeniul Barova, cu atât inima îi zvâcnea mai tare. Își pregăti un zâmbet cald și de cum intră pe porțile vilei, îl căuta din priviri. O servitoare o anunță pe dona Valentina și femeia ieși în întâmpinarea ei. O sărută pe obraji și o pofti în casă unde era mai răcoare și mai liniște. Cu fiecare secundă ce trecea fără ca prezența lui să lase vreo urmă, Sophie-Ann se întrista. O mare amăgire îi cuprindea sufletul și mintea îi repeta că el, de fapt, nu o iubește. În timp ce se decidea dacă era iubită sau nu, prietena ei, Jolie apăru în salon cu un aer boem. Se grăbi să-i vină alături și după ce o sărută, îi spuse:

- Sophie, spune-mi că nu e adevărat ce am auzit!
- Of! Nu pot să cred că tata mi-ar face una ca asta!

Sophie-Ann se bosumflă. Ochii i se umeziră ușor. Jolie îi luă palmele într-ale sale:

- Dar e decizia ta, Sophie! Îl îndrăgești măcar pe Sergio?
- E un băiat bun. Nu m-a rănit niciodată...
- Nu de asta îl iubesc pe Venezzio, fetițo! o certă Jolie cu finețe.
- De ce?

Se uită la ea cu ochi mari, plini de speranță.

– Îl iubesc pentru că și atunci când mă rănește nu aș vrea pe altcineva în locul lui, scumpa mea!

Jolie îi cuprinse bărbia între degetele sale cochete. Sophie-Ann își coborî privirea și mai afectată ca înainte. Ar fi vrut să-i vorbească numai despre Crista, oarecum să-și verifice inima, să i se spună de altcineva că tânărul este îndrăgostit de ea. Totuși, ca orice om a cui inimă este lașă, dacă ar auzi-o pe Jolie spunându-i că el are alte scopuri, ar fi crezut-o; oamenii mai degrabă cred ce li se spune decât ceea ce

simt ei. Inima fiindu-i mai înțeleaptă și avertizând-o pe Sophie-Ann că povestea ei ar putea fi compromisă de opinia altora i-a spus să tacă. Fata doar se uită zâmbind cu recunoștință la Jolie:

– Ai dreptate. Atunci când o să iubesc, o să știu sigur. Se uită în jur descumpănită. O să plec. Ne vedem diseară la dans?

Jolie o privi îngrijorată. Recunoștea simptomele unei inimii bolnave de dragoste. Se ridică deodată cu Sophie-Ann de pe canapea și o conduse spre ușă.

– Da, desigur. O să încerc să-i aduc și pe băieți!

Cuvintele ei porniră o furtună în inima Sophiei. Fata îi luă mâinile cu drag:

– Ne vedem la club, atunci.

Jolie o sărută pe obraz și îi zâmbi cu entuziasm. Sophie-Ann ieși din casă. Jolie încă mai rămase în ușă să o privească cum trece prin grădină. Sophie pășea fără poftă de viață și cu privirea în pământ. Făcea pașii încet parcă ceva o trăgea în spate sau parcă ea voia să fie drumul spre casă cât mai lung. Oare dacă se căsătorește cu Sergio așa va fi? Își va petrece fiecare drum departe de casă rugându-se să ajungă cât mai târziu?

În partea cealaltă a grădinii opri un automobil negru. Nicola coborî să deschidă portiera lui Barova. Venezzio se dădu jos să facă bucuros cu mâna iubitei sale din ușă. Crista coborî ultimul și se rezemă de mașină să-și aprindă o țigară. Sophie-Ann apucă să-l vadă pe don Barova și se grăbi să se ascundă după sculpturile din grădină. Jolie înțelese comportamentul ei imediat și își aruncă mâinile în aer să atragă atenția bărbaților:

– V-ați întors! Ați luat prânzul?

Barova zâmbi și intră în casă hotărât să ordone pregătirea prânzului. Nicola îi zâmbi larg lui Jolie, însă simțind umbra lui Venezzio se piti și intră în casă. Italianul își luă de mijloc logodnica și o sărută cu foc.

Crista rămase lângă mașină privind amuzat scena din fața casei. O prinse pe Jolie aruncând priviri grăbite în celălalt capăt la grădinii și din instinct, Crista se uită într-acolo. Sophie-Ann stătea ascunsă după statuie cu un aer descumpănit. Privirile lor se întâlneau. Ceva din ochii ei îi spunea lui Crista să rămână pe loc, departe de ea. Ca un mag-

net care te atrage în raza sa doar ca să te stăpânească. Sophie-Ann văzu în ochii lui răceală. O răceală ce o împietri în loc. Acum era sigură că nu o iubește. Cum ar putea cineva care are sufletul dedicat ție să te privească cu atâta temere? Fata își lăsă ochii în pământ și plecă. Crista își întoarse privirea spre casă pentru că nu suporta să o vadă plecând. Își clădi amărăciunea din suflet cu un oftat scurt și intră în casă după prietenii lui.

De cum ieși din curtea vilei Barova, Sophie-Ann începu să plângă. Era o tristețe tăcută ce îi amorțea trupul întreg. Nu avea până la urmă niciun motiv să se îndoiască de iubirea lui, dar trebuia să plângă. Senzația de neliniște ce îi cuprindea inima îi spunea că, deși ea va clădi jumătate din podul iubirii, el s-ar putea să nu o întâlnească la mijlocul tuturor furtunilor. Era decisă ca până să ajungă acasă să se oprească din plâns.

Drumul ce odată nu lua mai mult de jumătate de oră, acum se prelungi până în a doua oră. Avea dreptate să plece de acasă. De cum ajunsese, Manduvio o asaltă cu întrebări. O luă lângă el și îi explica de ce el binecuvântează căsătoria ei cu Sergio. Sophie asculta ispășită, însă nu credea nimic. Niște sunete deranjante se loveau de cerceii de cristale și lăsau urme subtile ca un fulg pe zăpada proaspătă. Aștepta seara. Când Sergio intră în salon, Sophie-Ann se ridică imediat și se scuză. Băiatul vru să o prindă de mână, dar ea îl ocoli și fugi în sus, pe scări. Sergio se uită întristat spre Manduvio. Bătrânul oftă și îl invită să stea lângă el:

– Sophie-Ann a fost un copil rebel de mică. Încearcă să o cucerești altcumva. Ieși cu ea diseară.

– Așa am să fac, mulțumesc.

Sergio luă mâna donului și o sărută cu respect. Apoi merse în bucătărie și dădu ordin servitoarei să pregătească prânzul domnișoarei în camera ei. Încercă să afle din timp unde va avea loc dansul ca să verifice lista celor prezenți. Îi reuși planul pe jumătate. Îl apuca nebunia amintindu-și vorbele lui Crista și era gata să ducă până în pânzele albe cucerirea ei. Era hotărât să o convingă prin toate metodele. Sergio credea cu desăvârșire că iubirea este o alegere, nu o întâmplare. Singura persoană ce o oprea pe Sophie de la a face alegerea corectă era Crista, iar Crista nu putea fi doborât, nici pe vapor, nici zdrobit de

dușmani. Trebuia să-i afle slăbiciunea, altceva în afară de față pentru că pe ea nu putea să o sacrifice doar ca să-l vadă pe Crista nimicî. Sergio își petrecu ziua cât mai departe de Sophie. În club avea să-și ocupe timpul cu alte fete ca să o facă geloasă. Spera să vină seara la fel de mult ca ea.

Mulți își făcură planuri pentru acea seară. Jolie îi destăinuî lui Venezzio vizita lui Sophie și îl rugă să le ajute. Venezzio se feri să se bage în suflelele altora și își refuză iubita. Ea îi reproșă că bărbații sunt tonți și nu înțeleg câte eforturi depun femeile să îi conducă spre inimile lor. Venezzio se amuză pe seama ei și erau aproape de o ceartă zdravănă când cedă. Îi făgădui că îl va duce pe Crista la dans, dar să nu se mire dacă amândoi vor fi beți și indiferenți jocurilor de-a soarta. Crista era singurul care nu dedica iubirea acelei seri. Planurile sale se învârteau în jurul unor afaceri mult mai crude. Aștepta telegrama de la Richardson ca să poată face următorul pas împotriva cubanezilor. Apropierea serii îl găsi în biroul lui Barova povestindu-i donului legătura dintre clanurile newyorkeze și siciliene. Venezzio îi întrerupse la rugămintile lui Jolie care era gata îmbrăcată într-un veșmânt ce se leghăna abitur la cea mai mică mișcare a taliei sale.

Barova îl trimise pe Crista de acasă cu gândul că tânărul va mai uita de socotelile sângeroase. Astfel, Venezzio la braț cu Jolie, iar Crista urmat de Nicola ca un frate mai mare luură drumul spre petrecerea din mijlocul Granadei. Cu emoții mai mari și fără un sprijin, Sophie-Ann coborî scările casei și ceru șoferului să pregătească automobilul. Manduvio și viitorul ei logodnic o așteptau în salon. Ea îi salută grăbită. Sergio insista să o însoțească. O urmă până la mașina și îi ținu portiera ca Sophie să nu o poată închide. Se simțea sufocată și se enervă cuprinsă de panică:

– Sergio! Dacă nu-mi dai atât de puțină libertate, nu o să mă căsătoresc cu tine niciodată!

Fie forța ce o îndemnă să tragă de portieră, fie păcăleala în care căzu Sergio la gândul că ar putea să fie a lui lăasă mașina să plece cu ea singură. Imediat se întoarse în casă și începu să dea câteva telefoane. Măinile centralistei zburdau pe legături ca să îi dea șansa lui Sergio să-și aranjeze pânzele în jurul Sophiei de la distanță. Trimise trei oameni la club.

Jolie îl rugă pe Venezzio să aștepte restul invitaților în fața clubului. Crista când auzi că și alții vor veni îl luă pe Nicola de guler și-l duse cu el la bar să bea. Nu era în stare să întrețină voia bună a nimănui și doar alcoolul în cantități potrivite avea să-l facă o companie tolerabilă în acea seară. După câteva minute, Nicola îl bătu pe umăr și îi arătă intrarea. Sophie-Ann purta o rochie de seară, cu perle lungi ce păreau a-i fi aripi de înger, materialul era fin și lucrat manual în mii și mii de paiete translucide.

Crista rămase ancorat în acea secundă dulce când ochii săi o văzură pentru prima dată. Sophie îi simți privirea arzătoare ca un fior ce făcea parte din ea. Momentul se rupse când Nicola porni înspre Sophie și îi luă mâna să o conducă la o masă pregătită pentru ei. Venezzio și Jolie îi urmă. Crista aruncă whisky-ul deja comandat pe gât și se duse după ei. Se apropie de masă. Deși Nicola își povestea sotiiile cu spirit mare, Sophie nu-și putea dezlipi ochii de pe Crista. Îl privea în neștire încercând să-și dea seama cât de mult vor suferi amândoi. El știa deja. Se așeză lângă ea și chemă chelnerul. Comandă băuturile preferate de fiecare în parte și apoi se întoarse la poveștile lui Nicola. Se uita în jur, prin club, însă nici urmă de Sergio. Și-a întors privirile asupra Sophiei și ea îi ghici gândul. Îl luă de braț și se așeză mai aproape de el. El zâmbi cu sufletul topit. Băuturile le mai descrețiră frunțile și încurajară sufletele. Jolie o luă de mână pe Sophie și o duse pe ringul de dans. Cele două femei dansau mai joviale decât cuplurile. Venezzio li se alătură după câteva minute. Nicola se uita în jur să invite vreo fată singură sau destul de beată la dans. Atunci observă cum niște ochi străini erau pe urmele lor din trei unghiuri diferite. Îi atrase atenția lui Crista. Crista rânji:

– Începe jocul!

Se ridică hotărât și intră pe ringul de dans. O luă de mână pe Sophie-Ann și o trase după el cu grijă, printre oameni. Ieșiră din club pe ușa din spate. Sophie-Ann se agăță de el:

– Unde mergem?

– E mai bine să nu știm. Hai!

Crista o luă de după umeri și o conduse pe străduțe mici, rătăcitoare. Sophiei-Ann îi părea rău de rochia ce trebuia să o țină mototolită în pumni ca să poată ține pasul cu Crista.

Venezio continuă să danseze cu Jolie, iar Nicola îi făcu semn unde să se uite. Observă și el trei oameni care ieșiră din club după Crista și Sophie-Ann. O întrebă pe Jolie dacă să meargă după ei, însă ea îl opri. Îi luă obrazii în palmele sale calde și îl sărută. Îi spuse cu o voce șoptită:

– Lasă-i...

Venezio o cuprinse mai strâns de mijloc. Nicola zâmbi văzându-și prietenii așa îndrăgostiți. Era seara iubirii. Se ridică de la masă și porni în căutarea unei domnișoare potrivite lui.

Luna aprinsă se oglindea în străzile înnegrite de seară. Liniștea era întreruptă de inimile lor ce băteau alerte. Degetele lui Crista amorțiră cât de strâns îi țineau mâna ei, totuși nu avea de gând să-i dea drumul. Se opri la un moment dat la capătul unei grădini și se uită în urmă. Cei trei bărbați le pierdură urma. Crista zâmbi mulțumit. Se uită la chipul supărat al Sophiei și se amuză și mai tare. Fata încercă să se aranjeze. Crista o luă în brațe și o sărută pe frunte:

– Ești fix așa cum vreau eu. Hai...

– Unde mai mergem?

Sophie își vârî pantoful în pământ parcă să prindă rădăcini acolo. Crista îi luă mâna, iar.

– Vino! O să vezi. Ne întoarcem acolo unde nimeni nu ne poate ajunge.

Fermecată de cuvintele lui, prinse aripi și pluti după el. Nu mai avea nevoie de picioare. Doar de inima lui. O conduse cu grijă pe malul apei. Desfăcu o barcă de la un ponton mic, folosit de pescari pe lacurile Granadei și se urcă cu un picior în barcă să o țină în loc până se urca Sophie-Ann. Când fata se așează în siguranță, Crista împinse barca cât mai departe de ponton. Lacul strălucea în nuanțe închise de albastru și turcoaz. Luna stătea ca un felinar gigantic pe cer, doar pentru ei.

Sophie-Ann se uita în jur la apa ce se legăna în valuri mici în jurul lor. Crista îi luă mâinile într-ale lui și îi șopti:

– Nu-ți fie frică!

Îl privi lung. Avea dreptate. Se mută cu grijă în brațele lui și își așează capul pe pieptul lui. Crista o îmbrățișă cu o poftă tăcută.

Câteva stânci îmbătrânite îi ținea în pază și un pod de piatră se ridica în apropiere ca să îi ademenească pe trecători să ocolească lacul.

Sophie-Ann închise ochii, ca să simtă mai bine cum pieptul lui Crista tremură sub ea după bătăile inimii. El o sărută pe obraz și apoi își întâlnește buzele ca o promisiune de demult. Crista avea dreptate. Erau într-un loc unde nimeni nu îi putea ajunge.

Noaptea se împărți în două. Pentru prietenii lor, trecu ca o ploaie puternică de vară cu sute de picuri de whisky și gin, râsete ca o furtună cu vânt și un calm obositor la sfârșit. Venezzio, Jolie și Nicola se întoarseră acasă cu gustul amar al sfârșitului de petrecere. Crista era captiv în vraja celeilalte jumătăți de noapte. Nu era singur. Sophie-Ann îl ținea de mână. Abia când soarele ardea puternic deasupra lor și-au făcut curaj să se întoarcă în lumea celorlalți. Crista o conduse pe Sophie înapoi pe străzile orașului. Hotărâră că era mai bine să se întoarcă singură, cu mașina așa cum plecă. Șoferul se uita atent la ceea ce se întâmpla între ei, dar nu avea cum să simtă ce era de fapt. Crista îi sărută mâna și se retrase pe margine. După ce crezu că se satură să se uite la el, Sophie-Ann ordonă șoferului să o ducă acasă.

El se uita cum mașina se îndepărtează de el și un val de furie îl cuprinse. Se stăpâni și reveni la amintiri mai dulci și proaspete. Se întoarse pe jos acasă.

Când ajunse el, vila Barova era ocupată cu prânzul. Un sfert din meseni se bucurau de merinde, iar ceilalți luau tratamente împotriva migrenelor. Barova se uită spre hol, după Crista. Îi făcu semn să vină și el la masă cât mai repede. După un sfert de oră îi onoră cu prezența. Nicola râdea pe sub mustață, Jolie suspina îndrăgostită, iar Venezzio încerca să înțeleagă ce rămâne de făcut. Crista evită să dea replică la oricare dintre aceste atitudini. Doar Barova îl privi suspicios. A fost și el tânăr și nu îi erau străine tainele curtatului. Crista înțelegea acum de ce atâți îndrăgostiți alegeau să fugă departe sau să stea unul departe de celălalt – când iubești, trebuie să te izolezi de cei dinafară, ca să nu pricinuiască iubirii. Își dresе vocea:

– Trebuie să ne mișcăm mai repede. Sergio e oricum cu un pas înaintea noastră.

– Mă doare capul îngrozitor, se plânse Jolie.

– Tu cu Valentina vă puteți retrage de la masă! ordonă Barova.

Jolie se arătă puțin deranjată de atitudinea lui, însă avea dreptate. Oricum, ele nu puteau să-i ajute, doar să le spele rănilе. Dona

Valentina o luă cu binișorul și o conduse afară pe terasă. Era mult mai plăcut acolo, oricum.

Barova se întoarse apoi spre Crista și Venezzio:

– Richardson a răspuns la telegramă. E cum ai bănuț, Crista.

L-a trimis pe copil la italienii din New York și ei au confirmat așteptarea transportului de la cubanezi. Richardson ne-a găsit o rută directă.

Încă nu a găsit identitatea celor ce v-au atacat pe vapor.

– Pentru asta mă tem că trebuie să-l trimit pe Alberto în Sicilia, murmură Venezzio.

– Chiar mâine. Dacă Greco sau Ciccio ne-au trădat, ruta asta directă în New York ar putea fi înmormântarea noastră, rosti Crista cu un ton sever.

Barova îi făcu semn servitoarei ce voia să le schimbe farfuriile să se retragă. Apoi își umezi mustața cu o gură de cognac și îi vorbi lui Crista:

– Unde crezi că e implicat Sergio în treaba asta?

– El i-a găsit pe cubanezi. Nu știu ce le-a promis, dar... ei de mult caută o intrare în Spania și Portugalia.

– Conflictetele dintre clanuri sunt din ce în ce mai dese..., șopti

Barova gândit.

– Azi e aproape gata, concluzionă Venezzio.

– Joia viitoare este logodna, hâsâi Crista.

– Mai trebuie să ne îngrijorăm pentru asta? glumi Venezzio.

Barova își lăsă palma pe masă de paharele lăsară un clinchet scurt:

– Sophie-Ann va trebui să asculte de Manduvio. Dacă scăpăm de Sergio, o scăpăm și pe ea.

– Ți-l omor în seara asta! spuse hotărât Crista.

– Nu..., asta sigur va atrage un război între noi, îl opri decis

Barova.

Crista încuviință. Știa că vorbi cu sufletul, nu cu mintea și asta îl deranja. Trebuia să fie mai atent ca niciodată. Cu toate că el avea momente de luciditate, Sergio era pierdut cu totul. Când oamenii îi spuseră că i-au pierdut din ochi în noaptea aceea, Sergio le oferi câte un glonț în cap fiecăruia. Se duse direct la Manduvio și îi spuse că mâna dreaptă a prietenului său drag caută să-i trădeze. Primi informații

din Italia că era de partea fasciștilor și scena din Trapani a fost doar o minciună. Manduvio îi văzu rănilor lui Crista. Era pentru prima dată când se îndoia de cuvintele lui Sergio. Îl vedea în ultimele zile cum se uita înnebunit după Sophie-Ann și nu așa își dorea ca un bărbat să se uite după fiica lui.

Sergio avea un as în mânecă. Îi spuse că Sophie-Ann își petrecuse noaptea cu Crista și acum, mai mult ca niciodată să-i păstreze onoarea trebuie să se căsătorească cu el. Punct lovit. Manduvio îl privea întotdeauna cu suspiciune pe Crista. Îl respecta pentru forța și iscusința puse în serviciul lui Barova, însă știa că cei tăcuți și calculați erau mai periculoși decât o șatră cu arme gălăgioase. Știa și cât de atentă era Sophie-Ann la atitudinea unui tânăr. Se uita acum la fiica lui ce tocmai intra pe ușa casei și îi văzu sclipirea din ochi.

– A durat ceva petrecerea asta, se auzi spunându-i cu un ton certăreț.

Ea îi zâmbi. Un zâmbet superior, atât de departe de lumea aceasta încât doar un suflet înrobitor de iubire poate să ajungă atât de sus.

– Petrecerea de logodnă va fi și mai lungă, presupun.

Sophie-Ann aruncă vorbele cu nepăsare și urcă scările spre camera ei. Manduvio și Sergio rămaseră în urma ei condamnați la tăcere.

În tăcere se lăsă și Sophie în așternuturile patului ei. Închise ochii și îi vedea chipul. Îi era frică să și-l amintească ca nu cumva mintea ei să strice realitatea ce a fost. Avea să accepte logodna cu Sergio. Acum era sigură că el o să o salveze în ultima clipă. Îl va putea proteja până atunci de tatăl ei și de Sergio. Avea să-i demonstreze că și ea poate fi rece, dar nu cu iubirea lor. Adormi cu un zâmbet senin și o căldură aprinsă în suflet.

Acum, că Sergio avea promisiunea logodnei, începea să o dozească mai mult. Nu ar suporta ca soția lui să zâmbească așa după ce își petrece noaptea cu un alt bărbat. Sophie-Ann era naivă, însă el nu. Cu timpul se uită orice aventură. Sergio se scuza față de Manduvio și își strânse oamenii în curte. Le dădu întâlnire în barul din centrul orașului. Vindeta lui Sergio era clară; ceea ce începu pe vapor trebuia să se încheie înainte de logodnă. Mai erau patru zile. Puse un preț pe reușită și dublă câștigul celui ce va executa ordinul în ziua logodnei ca

să fie imposibil să o amâne. Mai mult, avea să o trimită pe Sophie-Ann în Madrid, ca să-și pregătească rochiile. Știa că majoritatea femeilor adorau să organizeze o logodnă sau nuntă, dar nu neapărat să se căsătorească. Avea să-i țină mintea ocupată Sophiei cu nimicuri femeiești până va fi prea târziu.

Când se întoarse la vilă îl anunță pe Manduvio că ar dori să îi facă o surpriză Sophiei. Se gândi că o călătorie în Madrid alături de o prietenă o va liniști. Manduvio fu de acord numaidecât. Dis-de-dimineață o primi pe Sophie la micul-dejun doar el.

– Scumpa mea, Sofia..., începu a-i zice. Știu că îți este dor să călătorești. Văd că ești plictisită de când ne-am întors din Boston.

– Așa e.

Sophie răsuflă cu greu și-și coborî umerii.

– M-am gândit că o călătorie în Madrid ți-ar prinde bine. Îți duci cu tine prietenele și vă puteți desfăta acolo în cumpărături.

– Ah, ar fi perfect! Dar logodna e aproape..., spuse îngândurat.

– Sergio nu are nimic împotriva. Îți cumperi de acolo tot ce vrei.

– Foarte bine. Când pot pleca?

– De mâine chiar!

Sări din scaun și își sărută tatăl cu foc pe obraji. Nu mai rămase la micul dejun, ci se grăbi să își sune prietenele. Putea să dea o fugă până la vila lui Barova să o anunțe pe Jolie, însă îi era frică să nu-l supere pe Crista. Ziua de ieri era încă prea vie în sufletul ei ca să-i permită lui să o strice cu un comportament serios și distant. Pe Jolie o sună ultima. De cum închise telefonul, Jolie coborî grăbită în biroul lui Barova și anunță:

– Sophie pleacă cu fetele în Madrid. Mâine!

Crista se ridică din fotoliu și rămase în picioare gânditor. Spuse brusc:

– Venezia! Mergi cu ele! Am un plan.

Venezia își plesni buzele cu nemulțumire:

– Crista..., tu nu înțelegi ce înseamnă să mergi cu damele la cumpărături!

Jolie își așeză brațele peste piept supărată. Crista veni lângă Venezia și îl luă de după umeri. Îl trase aproape de el să-i șoptească:

– Sergio trebuie să se ocupe de transport. Nu va merge cu ea în Madrid. Ai înțeles?

– Ooo..., ooo...

Venezzio își căscă ochii și apoi începu să rânjească.

– Bine, *signorina* Jolie, mergem în Madrid!

O împinse afară din cameră jucăuș:

– Du-te, fă bagajele!

Fata țopăi în sus de bucurie și se grăbi pe scări. Crista se întoarse în fotoliu. Reveni la tonul cumpătat:

– Don Barova, trebuie să ne decidem ce facem cu transportul.

Barova își așeză coatele pe masă și ceru un trabuc lui Nicola.

– Au timp cei din New York să ajungă joi?

– Da, anunță Venezzio.

– Atunci, cerem miliției să-i oprească când se apropie de port.

Să rezolvăm totul pe mare.

– De acord, spuse Crista după ce chibzui bine.

– Nicola, te duci astăzi și pregătești trupele. Plătește-i bine. O să vorbesc eu cu Manduvio.

Crista lăsă un sunet de dezaprobare să-i scape.

– Nu cred că e o idee bună. El încă are încredere oarbă în Sergio.

– Cineva trebuie să-l demaște pe acest om.

Barova se ridică de la birou semn că ședința se încheie. Venezzio și Nicola ieșiră din birou, însă Crista mai rămase. Se ridică din fotoliu:

– Don Barova..., mai așteptați puțin. Îi spunem lui don Manduvio joi.

– Crista...nu pot să-l las în casă cu un șarpe veninos.

– Dar el nu-l vede așa. Nu încă.

– Sper totuși că are încredere mai multă în mine decât în băiatul acela.

Crista trase aer adânc în piept. Îi era groază de răspuns. Lăsă bărbia în jos și renunță. Barova ieși din birou. Se uită în jur îngândurat, apoi oftă și închise biroul. Pe când să urce scările, Valentina îl opri:

– Crista! Am uitat de medicament.

Se opri nedumerit. Veni lângă ea și citi hârtia scrisă de mult timp.

- Așa e. Ne-am luat cu altele. Cred că și acum are dureri.
- Mai rezistă câteva zile.
- Voi merge până în sat.

Urcă câteva scări și doamna Valentina îi vorbi din nou:

- Nici tu nu ești prea bine, Crista.

El se întoarse cu un zâmbet obosit:

- Nu este medicament pentru ce am eu.

Valentina oftă cu inimă grea și-l lăsă să plece. Era fiul ei, deși venise dintr-o țară străină murdar și sărăcăcios. De prima dată de când îl văzuse, știa că iubirea se va sădi cu greu în sufletul lui. Și totuși, știa că oamenii asemenea lui Crista iubesc o dată în viață și cad puternic. Barova al ei era de tânăr un băiat simțit și bun la suflet. Plângea când vedea un câine rănit, însă reuși să se ridice în rangul mafiei tocmai pentru că știa când să fie inimos și când dur. Era înțelept. Crista cel mai probabil nu ar fi plâns după câine, însă l-ar fi vindecat. Culmea, singur nicicum nu reușea să se vindece. Doamna Valentina spera că Sophie-Ann era îngerul ce avea să-i stingă întunericul.

Ajuns în cameră, Crista avea liniștea să se gândească la planul său. Trupul său își aminti cum făptura acea supusă lui stătea sprijinită de el, visând la iubirea desăvârșită. Putea să aibă încredere în ea? Plecarea la Madrid putea să însemne un singur lucru. Pregătiri. Dacă îl juca pe degete? Își dădea seama că era un laș în fața ei. Dacă ea avea să-i zdrobească sufletul, el ar lăsa-o să-l calce în picioare. Știa că ea avea să fie singura care îl poate face câștigător în fața tuturor bărbaților. Totodată, era singura care înțelegea în cel mai mic detaliu slăbiciunile sale. Simțea că boala pune iar stăpânire pe el. Poate ar trebui să meargă la doftorul lui Barova să-i ceară un leac împotriva iubirii.

În ziua următoare, se simțea mai obosit ca niciodată. Îi conduse pe Venezzio și Jolie la tren, totuși dispăru înainte ca Sophie-Ann să ajungă. Îi ceru lui Barova să-l lase să-l însoțească la vila Manduvio, iar Nicola să stea de pază acasă. Sergio nu era prezent. Când Barova îl întrebă pe Manduvio unde se află viitorul ginere, prietenul său își dădu seama că nu are habar. Crista încercă să-l ajute spunându-i de depozit, dar Manduvio îi asigură că Sergio nu mai trecu pe acolo de la întâlnirea

lor. Vagabondul plătit de Crista era de altă părere. Se uită la Barova întristat și bătrânul își dădu seama că prietenul său este jucat pe degete mai mult decât se așteptau ei. Își mână limba, însă trebuia să o zică.

– Manduvio prietene...

Crista se ridică și părăsi camera. Știa că Manduvio nu-l prea are la inimă și voia să ofere omului intimitate când află de trădare. Manduvio se uită după Crista, apoi își întoarse privirea pe Barova:

– Vrei să-mi zici ceva?

– Da... Acest băiat, Sergio..., merită oare încrederea ta?

Barova încerca să fie cât mai gingaș în vorbe.

– Da, până acum a făcut tot ce trebuia. La fel și Crista pentru tine, bănuiesc.

– Hm. Crista de multe ori a făcut ce l-a tăiat capul, dar a făcut bine, răsă Barova scurt.

– Sergio nu a mișcat niciun deget fără ordinul meu! anunță Manduvio triumfător.

Barova se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, chinuit.

– Totuși..., am aflat o informațiune care e împotriva lui.

– Ce vrei să spui, Barova? se încruntă Manduvio.

– Sergio face înțelegeri în Cuba fără ca noi doi să știm.

– Dar știm. Cubanezii vin după butoaie joi.

– Apoi vor să le ducă în New York la preț mai mare.

– De unde știi asta? se uită Manduvio cu suspiciune la prietenul său.

– Au aflat Venezzio și Crista în Italia.

– Și de ce nu mi-ai spus imediat?

– Acum am aflat sigur și eu.

– Prietene... Manduvio se ridică de pe scaun și veni în fața lui Barova: Ești sigur că acest Crista are cele mai bune intenții? Știu, a crescut în mediul nostru, însă tot un străin rămâne.

Barova își puse mâinile în buzunarele pantalonului și veni rândul său să se încrunte.

– Manduvio, nu am venit aici să ne batem în locotenenți. Am dovezi clare că Sergio ne lucrează pe la spate.

– Cum îți permiți să aduci în casă omul care îmi răpește fiica?
Asta nu e lucrat pe la spate?

Manduvio arătă cu degetul nervos spre hol, unde îl văzuse ultima dată pe Crista. Barova rămase tăcut. Credea și el că afecțiunea dintre cei doi era o greșeală. Își strânse aer în piept și vorbi împăciuitor:

– L-am crescut pe Crista de mic. I-aș da și mâine conducerea familiei, chiar dacă nu e sângele meu. Poți să zici la fel despre Sergio?

– Da! Asta și fac! Face parte din sat, se ținea scai de noi ca un pisic plouat.

– Da... Sergio tot timpul s-a ținut scai de câștig, murmură neșigur. Întotdeauna a avut vise mărețe.

– Barova, hai să nu ne certăm, prietene! Sergio va prelua afacerile în curând. Manduvio își ridică mâinile în aer cu atâta naturalețe de parcă nu ținea de el decizia, ci de soartă.

– Cred, prietene, că faci o mare greșeală. S-ar putea să crești șarpele la sân.

– Barova, Sergio e atât de îndrăgostit de Sophie-Ann, încât o va lăsa pe ea să conducă totul, zâmbi victorios Manduvio.

Barova dădu din cap deznădăjduit. Nu avea cum să alunge valul de ceață ce îl orbea pe Manduvio. Stătea și se gândea, absent la invitația lui Manduvio să bea un păhărel de împăcare. Îi așeza pe Crista și Sergio unul lângă altul și se bucura că omul său este cel corect. Ceea ce Barova gândea se transpuse în realitate.

Crista și Sergio se întâlneau în holul vilei. Sergio nici nu intră bine că răcni:

– Ce cauți tu aici?

– Am venit să mă asigur că totul merge ca pe roate, zâmbi Crista dintr-un colț leneș al gurii.

Sergio sări la gâtul lui și îi mototoli în pumn cămașa de pe piept:

– Te omor dacă ai pus mâna pe ea! Auzi?! Te omor!

Îi prinse mâna cu forță și îl privi drept în ochi:

– Sergio, ea a pus mâna pe mine. Asta nu pricepi tu!

Cuvintele sale avură un efect mai puternic decât și-ar fi dorit. Sergio se dădu un pas în spate și aruncă un pumn peste obrazul lui. Îl

zgârie mai mult decât să-l atingă. Asta dădu ocazia să-l prindă de după cap și să îi vâre un pumn în stomac. Îl ținu aplecat și îi șopti în ureche:

– O să îți zdrobesc țeasta într-o zi!

Una dintre servitoare traversă holul pentru a merge în salon și îi surprinse bățându-se. Lăsă un țipăt scurt care îi aduse pe cei doni la locul scenei.

– Crista! ordonă Barova scurt.

Tânărul îi dădu drumul la Sergio și se retrase cu mâinile sus ca predat.

Manduvio se așează între cei doi:

– Ați întrecut măsura! Amândoi! Faceți bine și ocupați-vă de afaceri! Sunteți ca doi cocoși într-un ring!

Sergio rămase aplecat și-și ceru iertare:

– Nu se va mai repeta. Nu din partea mea.

Se îndreptă de spate și-l ținti pe Crista cu o privire vicleană. Crista rămase drept, își ridică puțin bărbia. Văzându-i firea mândră, Barova îl plesni pe Crista peste spate și ordonă:

– Plecăm!

Crista își aplecă scurt bărbia în semn de respect față de Manduvio și ieși din casă fără să comenteze. Barova se uită la Manduvio:

– Vorbim!

– Te salut!

Barova ieși din casă furios. Mai că nu-i venea să-i dea un picior în dos la Crista. Tânărul îi deschise ușa și apoi se urcă la volan.

– Cum a mers? întrebă Crista după o vreme.

– Așa cum mă așteptam. Manduvio a ruginit.

Crista își luă pentru câteva secunde privirea de pe drum și se uită la șeful său. Îi vedea tristețea de pe chip. Era și o îngrijorare. În lumea lor, dacă te încredeai în persoana greșită, erai cu un picior în mormânt. Mai lipsea un glonț în cap.

Crista era mai hotărât ca niciodată să împiedice logodna. Îl duse pe bătrân acasă. Se decisă să viziteze depozitul singur. Se opri la câțiva metri de locație și privi în jur. Trebuia să stea la pândă pentru câteva ore. Italienii aveau să ajungă în două zile să preia butoaietele. Mandarinele începură să se înmoaie. După o oră, apărură un grup de

tineri prin zonă. Crista ieși din mașină și se îndepărtă ca să nu dea de bănuț. Văzându-l îmbrăcat așa bine și singur, câteva fete din grup credeau că au să-și procure distracțiuni. Două dintre ele se apropiară de el:

– Of, dragule, rățăcești? îl întrebă cea mai brunetică.

– Nu vrei să vii cu noi? Mergem la restaurant și apoi..., par-tenera ei se agăță de brațul lui.

– Iertați-mă, doamnelor, însă sunt în timpul muncii.

– Hmmm. Și ce muncești ca să ai trupul ăsta?

Fata ce stătea de brațul lui își lipi acum palmele de pieptul său și veni cu talia mai aproape de el. Prietenii lor se veseleau la câțiva pași. Până și băieții, vizibil amețiți îl chemau cu ei. Trebuia să recunoască. Îi era dor să țină aproape o femeie și să se bucure de atenția ei. Din instinct își așeză palmele calzi pe talia fetei ca să o țină la depărtare, acesta era scopul lui, dar degetele i se pierdură pe curbele fetei. Cele două ispite chicotiră.

– Însoțește-ne! Poți să minți că ai muncit pentru noi.

Aveau un surâs ademenitor. Ciudat! Înainte ar fi condus scena. Le-ar fi invitat pe cele două într-unul din localurile familiei. Ar fi petrecut un timp frumos și apoi s-ar fi întors la afaceri. Fetele erau perfecte pentru asta. Seducția lor promitea o plăcere de scurtă durată, o ame-teală fără complicațiuni. Nu exista frică, doar o eliberare animalică care păstra instinctul, dar uita de *anima**. În câteva ore ar fi uitat unii de alții. Fără urme, fără cicatrici. Se uita în ochii lor și vedea toate acestea ca un viitor posibil.

Dar acea bucurie de minut pălea acum în fața iubirii. Era bărbat, putea oricând să-și păcălească trupul, însă sufletul nu mai era al lui. Era ținut în palmele firave ale unei femei. Gata să cadă și să se sfarme de pământ ca un diamant în mii și mii de atomi. Numai măturați ar mai putea fi strânși la un loc. Nu știa ce descântec șoptea Sophie-Ann suflând peste inima lui, însă îi conduse mâinile să o cuprindă pe fata străină și să o îndepărteze de el. Îi făcu glasul hotărât să spună:

– Mulțumesc, domnișoarelor, dar poate altădată.

Îi mișcă ochii asupra însoțitorilor fetelor ca să le spună:

---

* Latin., însuflețire, viață

– Mergeți la restaurantul din capătul străzii principale. Spuneți că sunteți prieteni de-ai șefului și amețiți cu ce licoare vreți femeile astea frumoase.

Băieții chiuiră amuzați:

– Sănătate!

Le luară pe fete de lângă Crista și se grăbiră să beneficieze de curtoazia promisă. Abia când au ajuns în restaurant și-au dat seama pentru câteva secunde că erau atât de aproape să își riște viețile jucându-se cu un mafiot. Erau și mai convinși acum să trăiască fiecare clipă cu fericire.

Crista se întoarse la mașină. Se sprijini de tabla încălzită de soare și-și aprinse o țigară. Cât își consumă foaia de tutun se uită atent în jur, în zona depozitului. Apăru stăpânul locului. Un om de vârstă mijlocie, îmbrăcat zdrențaros, cu fața pătată de soare și prea multe greșeli de viață. Crista îl lăsă să se retragă printre fiarele vechi de lângă depozit, considerate acasă. Își termină țigara și îl privea de la distanță pe om cum mănâncă o conservă de carne. Sophie-Ann poate ar fi îngrozită de scenă. Nu, ea l-ar fi luat pe om cu un surâs angelic, l-ar fi pus la o masă caldă, i-ar da haine noi și l-ar face prieten. El scoase câteva monede din buzunar și le cântări în palmă. Când vagabondul își termină masa, Crista se apropie de el. Sărmanul își căscă ochii zâmbitori și-l salută cu respect:

– Ziua bună, șefule!

– Ziua bună, Carlos!

Crista se așeză pe o țevă veche spre disperarea vagabondului:

– Griji, te murdărești, șeful!

– Lasă, am apă să le spele.

Carlos vagabondul începu să râdă cu poftă. Crista se uită la depozit, apoi grăi:

– Spune-mi, Carlos, ai avut musafiri?

– Șefule, vine sfrijitul acela cu nasul pe sus pe aici. Eu mă ascund când îl văd.

– Bine faci, Carlos. Vine singur?

– O dată.

Îi așeză câteva monede în palmă. Vagabondul rânji cu puținii dinți pe care îi mai avea.

– O mai venit o dată cu ăia doi, cămeși colorate.

– Ce au vorbit?

– Au dat să intre în depozit.

– Și au reușit?

– Aproape, șefule. Am început eu să urlu.

– Ești priceput, Carlos.

Îi mai puse câteva monede în palmă.

– Dacă vine până joi, fugi și-mi spui!

– Bine, șefule. Ce zi e azi?

– Marți.

– E ziua unu. Bine, bine. Fac, șefule, cum zici.

Crista se ridică, dar nu înainte să strângă mâna vagabondului.

– Îți iei de mâncare, da? Dacă te prind cu băutura...

– Nu, șefule.

Îl salută scurt și plecă înapoi la mașină. Se urcă, dar nu plecă imediat. Mai aștepta. Trecură alte jumătăți de oră până se decise să se întoarcă acasă. Barova stătea în salon în compania soției sale. Își freca piciorul bolnav din când în când. Dona Valentina îi zâmbi tânărului și el se așeză pe canapea lângă șef.

– Mă duc mâine după medicament.

– Bine faci. Poate era mai bine să-l tai. Îți dai seama cum ar arăta un șef de familie galiciană șchiop?

Cuvintele lui Barova se rupseră într-un râs ironic.

– Erai căpitan pe corabie, Șefu', zâmbi Crista amuzat.

– Nu știu cum m-aș descurca. Nu am furat nimic, în viața mea.

Barova se uită la Valentina și Crista serios. Ei se uitară neîncrezători la el, dar nu-i contestară opinia. Valentina și Crista își zâmbiră complice.

– Șefu', am aflat că cineva dă târcoale la depozit.

– O fi trimis-o pe Sophie în Madrid să nu-i stea în cale, bombăni Barova.

– Mut jocul în Madrid, atunci.

– Cine are grijă de transport atunci? Întrebă precaută Valentina.

Era imposibil ca Barova să-i ascundă ceva și bine făcea.

Femeia îl ajută de multe ori să-și limpezească mintea.

– Richardson vine cu newyorkezii. Îl trimitem și pe Nicola.

Barova încuviință. Scutură clopoțelul de pe masă și o servitoare apăru numaidecât:

– Cheamă-l pe Nicola!

Femeia ieși în grădină să-l caute. Nicola străbătea grădina în lung și-n lat pentru rondul obișnuit de pază. De cum o zări, pe știu că era chemat de șef. Veni entuziasmat în salon și salută militărește:

– Prezent, Șefu'!

Crista îl privi cu un oftat. Uneori îl invidia pe băiat pentru simplitatea lui în bucurie. Barova vorbi cu o seriozitate ce se bătea cap în cap cu voioșia băiatului, dar se potriveau:

– Joi dimineată iei trei oameni și te duci la depozit! Richardson o să fie acolo. Îi lăsați pe italieni să vadă marfa, apoi dispăreți în port. Vă urcați în vapor cu milițienii! De acolo, te descurci.

– Da, să trăiți! Nicola se uită apoi la Crista curios: Tu ce treabă ai?

– I-auzi, pișicherule! Mă duc în călătorie. Vai și amar de tine, de nu ajunge marfa la New York!

– Lasă că vezi tu! se îndreptă Nicola de spate cu mândrie.

– Văd. Diseară mai dăm o tură la depozit. Rămânem acolo peste noapte.

– Am înțeleș!

– Ești liber! îi spuse Barova băiatului.

Nicola fugi direct în bucătărie să se răcorească cu un pahar sănătos de sangria.

Crista urcă și el în cameră pentru un răstimp. Paza de noapte era cea mai grea. Se trânti pe pat și închise ochii. Simțea că nu are stare. Voia să treacă timpul cât mai repede să ajungă în Madrid și nu de dragul lui Venezzio. Totodată, voia să oprească timpul în loc de teama cum putea să se schimbe viitorul.

Se lăsă pradă oboselii și dureri din coastele încă în refacere. Era ca o durere de mușchi, slabă, dar prezentă și incomodă la mișcare. Ațipi. S-a trezit cu spaima că a dormit prea mult. Verifică ceasul de buzunar ce atârna din vestonul aruncat pe scaun. A dormit doar patruzeci de minute. S-a trezit, s-a spălat și a coborât în curte. Deja zăpușeala verii mediteraneene se schimba într-o briză răcoroasă. Doi oameni din suita lui Barova au venit la el să-i dea de știre că un grup

de golani fac pariuri pe familiile mafiotе. Tensiunile dintre clanuri, în Spania, Italia, chiar și America s-au răspândit destul de mult. Criza politică ce îi păștea agita și mai mult spiritele. Te gândeaі că oamenii după ce au trecut de un război mondial nu mai voiau scaldă în sânge. Iporizia umanității: când ți-e bine, vrei rău, când ți-e rău zici că nu ți-a fost bine. Crista îi sfătui pe oameni să ignore și să fie văzuți cât mai mult în compania familiei Manduvio sau Rodriguez ce dețineau partea de nord din Malaga. Relațiile dintre clanuri erau atât de întortocheate încât dacă izbucneau războaie între ei ajugeau să se omoare veri cu verișori și fii cu unchi.

O scurtă privire aruncată peste arborele mafiei îl făcu pe Crista să-și aprindă o țigară. În scurt timp apăru și Nicola.

– Ne aducem ceva de băut? întrebă relaxat.

Crista se încruntă. Îl săgetă cu privirea:

– Ai băut ceva azi?

– Nuuu..., bine, un pic.

Nicola se frecă pe căpătâi rușinat.

– Vreo priză?

– Nu, asta nu, Crista.

– Ne ducem la pândă. Trebuie să fim cu toate simțurile pregătite.

Nicola deveni și el serios. Se apropie mai tare de Crista și vorbi pe un ton mai scăzut:

– Nu era mai ușor dacă îl terminam pe ăsta pe vapor?

– Naiba a știut ce îi poartă pielea. Crista se uită în jur și trase un fum sănătos din țigară.

– Am auzit serile trecute de niște pariuri, mormăi Nicola cu dispreț.

– Au ajuns să strângă alții bani de pe noi. Crista toci mucul de țigară de cotul unei sculpturi cu o încruntare umilită. Răsuflă obosit: Hai să mergem.

– Hai! Conduc eu?

– Condu. Oprești unde îți zic eu.

Nicola merse să pregătească mașina. O servitoare ieși cu un pachet de sandvici. Crista îi mulțumi și merse la mașină.

Când au ajuns la postul de supraveghere, au oprit mașina sub niște arbuști cu frunze late. Seara abia se lăsa. Crista ieși din mașină și se uita în jurul depozitului. Vagabondul Carlos dormea sub fiare. Crista se uită țintă la ușa depozitului să vadă dacă e crăpată, dar părea închisă bine. Intră din nou în mașină.

Nicola bătea cu degetele în volan, plictisit. Crista stătea tăcut cu ochii fixați pe depozit.

– Tu care te gândești la toate relele, te-ai gândit ce facem dacă o să vină careva? Nicola încercă să glumească, deși era destul de neliniștit.

Crista nici nu se uită la el. Murmură absent:

– Vedem atunci.

Nicola își învârti ochii cu neastâmpăr, apoi se uită în jur atent. Tăcu doar câteva secunde, deși el simțea că au trecut ore. Se uită iar la Crista:

– Pot să te întreb ceva?

Crista se uită la el ușor iritat:

– Zi, dar fii scurt.

– Îi zici Sophiei să-mi găsească și mie o prietenă de-a ei?

– Te pocnesc, Nicola. Fii cu ochii-n patru.

Nicola oftă plictisit. Ieși din mașină tacticos și se plimbă prin apropiere, în liniște.

Stelele începeau să apară pe cer. Crista auzi un motor în depărtare și bătu în geam să-l cheme pe Nicola înapoi. Băiatul urcă în mașină și stăteau amândoi pitiți în liniște. Automobilul se apropie de ei, dar ținu strada principală. Carlos se trezi cu urechile ciulite. Văzu că nu e niciun pericol și se puse la iar somn. Nicola și Crista se ridicară în scaune. Nicola își aruncă bărbia spre depozit și spuse:

– Pe ăsta unde l-ai mai găsit?

Crista se uită la locul unde dormea Carlos. O urmă de melancolie se așternu pe fața lui și nu prea avea dorință să vorbească. După câteva secunde, răspunse:

– Apar și ei din greșeală. Pune-te și dormi puțin. Fac eu primul schimb.

– Bine. Nicola își trase bereta pe ochi și-și așeză brațele încrucișate pe piept. Îi prindea bine somnul ăsta; îl ajuta să se mai

dezmeticească. Crista așteptă o vreme în mașină, apoi ieși. Își întinse oasele cu poftă, apoi răsufală ușurat. Deja cerul începea să se întunece în nuanțe puternice. Mai fumă trei țigări până Nicola se trezi. Băiatul ieși din mașină și se uită în jur. Crista îi făcu semn că totul e în regulă.

– E rândul tău, Crista!

– Mai stau puțin.

Luă decizia corectă. La cincisprezece minute după ce spuse asta atât el cât și Nicola zăriră în depărtare trei siluete. Nicola se piti după mașină, iar Crista se ascunse în frunziș cu ochii pe ei. Cei trei bărbați meraseră țintă la depozit. Crista recunoscă un cubanez după port și doi dintre oamenii lui Sergio. Zâmbi amuzat. Erau de fapt oameni de-ai lui Manduvio, trădători. Îi văzu apropiindu-se de ușă cu două răngi. Un sunet gutural se auzi dintre fiare. Carlos încercă să-i sperie, dar bărbații și-au scos pistoalele. Nicola vru să țâșnească după ei, dar Crista îi făcu semn să stea locului. El dispăru printre arbuști. Carlos se ridică dintre fiare și aruncă cu lucruri în bărbați. Unul își îndreptă pistolul spre el, dar de nicăieri un glonț îi găuri mâna. Bărbații intrară în panică, în timp ce Carlos se ascunse iar sub rămășițele din fier. Își acoperi capul speriat. Cei trei oaspeți traseră în întuneric la nimereală. Crista reveni în scurt timp la mașină și îi făcu semn lui Nicola să-l urmeze. Desigurile îi conduseră undeva în spatele depozitului. Fiecare luă o parte. Pășiră încet spre fața depozitului. Auzeau vocile agitate ale bărbaților. Urlau unul la altul. Cubanezul zicea că i s-a promis că nu e păzit, iar oamenii lui Sergio erau gata să-l ia la interogatoriu pe amărâtul de Carlos. Nicola ajunsese la colțul stâng al depozitului. Cei doi spanioli veniră spre dreapta unde era Carlos. Nu trecură bine de marginea depozitului că au fost culcați jos de două împușcături. Cubanezul fugi. Crista ieși de după colț și Carlos începu să bâgăie speriat:

– Carlos, gata! Cheamă-ți trei prieteni și duceți-i de aici! Luați tot de pe ei.

Carlos încă speriat încuviință și fugi numaidecât. Crista îl fluieră pe Nicola.

– Hai înapoi la mașină.

– Trebuie să aducem doi oameni aici mâine, vorbi Nicola îngrijorat.

Crista îi dădea dreptate. Avea o idee mai bună. După ce Carlos împreună cu ceilalți vagabonzi se ocupară de morți, Crista îi spuse să strângă o șatră la depozit. Pe dimineață nu mai puțin de zece oameni își făcură așezare în curtea depozitului. Crista și Nicola se întoarseră acasă. După ce îi dădură raportul lui Barova, Crista decise să meargă după medicament până în sat. Așa Nicola avea vreme să doarmă un pic și apoi să întărească paza la vilă. La plecarea lui Crista, Barova telefonă lui Manduvio în scopuri prietenești. Nu părea să aibă habar de vreun atac asupra depozitului. Mai mult, cu poșta de dimineață sosi o telegramă de la Alberto care confirma relația lui Sergio cu fasciștii. Barova se aruncă în fotoliu îngrijorat. Voia să trimită un om după Crista de nerăbdare să-i dea veștile, dar apoi se gândi că tânărul suspecta deja toate acestea, doar el, bătrân înțelept fu orb și întârziat.

Vraciul locuia într-o casă retrasă în sătucul cel mai apropiat orașului. Mai marii din Spania îi căutau serviciile și plăteau bine încât își putu asigura o casă bine aranjată, atât de aproape de clienți săi. Tinctura ce o pregătea în fiecare lună pentru Barova era amestecată din fel și fel de ierburi ca să-i calmeze durerile rănilor vechi. De multe ori simțea că nu se mai poate ține pe picioare, că oasele îi mănâncă interiorul, dar acea tinctură special creată îi alinau durerile. Îi luă ceva timp lui Crista să câștige încrederea vraciului încât să-i spună rețeta. Oricum au făcut o înțelegere ca vraciul să fie singurul doftor care îi produce tinctura și Crista să poată controla astfel calitatea și corectitudinea rețetei. Când veni ziua obișnuită să meargă după tinctură, îl instrui pe Nicola să păzească vila Barova; puse câte doi oameni de siguranță la toate intrările și amenință servitoarele să nu lase pe nimeni înăuntru.

Decise să meargă pe bicicletă până în sat. Tot drumul nu îi luă mai mult de un sfert de zi. A fost destul. Sergio deja își întinse pânzele printre oamenii celor doi doni.

Pe drumul spre casă, Crista simțea că i se strânge inima. Așa se simțea de serile trecute de când Venezzio plecase cu Jolie și cu Sophie-Ann în Madrid. Se apropia de aleea ce ducea spre vila Barova și observă un automobil negru apropiindu-se în viteză de el. Se aruncă de pe bicicletă în adunătura de tufișuri abia când țevile pistoalelor ieșiră pe geamurile mașinii. Scăpă la limită. Era îngrozit de ce avea să gă-

seacă acasă. Se urcă din nou pe bicicletă și pedală ca nebunul. De la intrarea în curte până la ușa deschisă a vilei găsi câte un om căzut jos, altul împușcat, altul rănit. Fugi în casă și se opri cutremurat în ușa salonului. Nicola îi sprijinea capul donului Barova în poalele sale. Valentina era leșinată lângă ei. Crista veni repede lângă don și îi verifică rănille.

– Totul va fi bine...totul va fi bine; repeta nervos.

– Valentina? Barova încercă să vorbească.

Crista se uită cu disperare către Nicola. Nu îndrăznea să se uite la femeie. Nicola oftă cu greu:

– E doar inconstiență.

Crista răsuflă ușurat. Îl ridică ușor pe Barova să-l mute pe picioarele sale.

– Adu alcool și trezește-o. Ea știe cum să scoată gloanțele mai bine ca noi.

Nicola o și zbughi. Crista ținea palma pe găurile din piciorul lui Barova. Mai era împușcat în umăr. Dacă trecea cu bine de asta, clanul Barova avea să fie binecuvântat. Nicola se întoarse cu alcoolul în câteva clipe. Duse sticla aproape de nările femeii și o plesni ușor peste obraji. Valentina se trezi buimacă pentru câteva minute. Când îl văzu pe Barova plin de sânge începu să plângă, dar Crista îi urlă cu strictețe:

– Trebuie scoase gloanțele! ACUM!

Femeia își reveni în fire. Folosi alcoolul să spele rănille și să găsească locul gloanțelor. Nicola fugi la etaj să aducă ustensilele de operat pe care Valentina încă le păstra cu sfințenie de pe vremea când era asistentă medicală. Nu era prima dată când îl salva pe Barova. Așa îl întâlni când erau tineri. Cât timp se ocupa de rănille soțului ei, Crista îi ceru lui Nicola să o ajute. El bătu casa în lung și în lat să facă un bilanț al pierderilor. Două dintre servitoare erau ucise. Alți trei oameni erau răniți. Doi bărbați morți. Număra gloanțele și oamenii. Doi oameni nu erau nicăieri. Ei erau trădătorii. Se întoarse înapoi în salon. Barova supraviețuise. Îi duse tinctura și o lăsă în palmele Valentinei:

– Acum o să îi prindă și mai bine.

– Unde mergi, Crista? Valentina îl luă de mână speriată.

Barova se uită la el. Bătrânul pricepu. Nu-i mai spuse nimic. Crista îi sărută mâna femeii și apoi ordonă lui Nicola:

– Strângi lucrurile și plecați. Îi duci direct la vraci. O să vă gălesc eu. Te duci apoi în port!

Nicola se ridică și-l îmbrățișă:

– Ai grijă, amice!

Crista îi zâmbi. Îi bătu umărul cu încurajare și plecă. Își strânse într-un geamantan armele necesare și încărcăturile. Le ascunse sub haine de schimb. Înainte să plece trecu pe la depozit. Șatra încă era acolo. În mijlocul nomazilor stătea Richardson împreună cu italienii, iar Carlos le dădea prăjeală de șobolani să guste. Richardson râdea cu poftă spre disperarea italienilor îmbrăcați după ultima modă. Crista opri mașina grăbit și fluieră. Richardson îl recunoscu numaidecât. Se grăbi la mașină și doi dintre italieni îl urmară. Richardson îl îmbrățișă cu drag pe Crista, însă nu aveau timp de politețuri. Dădu mâna cu italianii:

– Cei din șatră o să vă ajute cu butoaiele. Le duceți în port acum.

Unul dintre italieni scoase în față o geantă. O deschise ca să arate banii. Crista îi mulțumi și lăsă banii în grija lui Richardson. Se întoarseră cu toții la depozit și Crista deschise ușile. Le arătă marfa. Italienii gustară praful amar. Erau gata pentru transport. După ce văzu marfa încărcată în două din căruțele șatrei, Crista plăti bani lui Carlos să mai țină două zile șatra în curtea depozitului. Porni deodată cu alaiul de căruțe, dar luă drumul spre gară.

Luă primul tren spre Madrid. De data aceasta era el cu un pas înaintea lui Sergio. Timpul pe care trădătorul și-l luă pentru a-i ataca familia se întoarse împotriva lui.

Când ajunsese în sat, Barova dădu un telefon scurt. Îl anunță pe Manduvio că a fost atacat. Acela îi ceru lui Sergio să întărească paza. Sergio se arătă îngrijorat. Ieși grăbit din casă și chemă oamenii. Puse câțiva în jurul vilei și pe restul îi luă cu ei. Se apropia ora de întâlnire. Ajunse la depozit înaintea cubanezilor. În fața depozitului stăteau nomazii care pe unde întinși ca după chef.

– Ce naiba căutați aici?! urlă Sergio înnebunit.

– Ce ai, bre?

Conducătorul șatrei ieși dintr-o căruță cu fața adormită.

– Hai, dispăreți de aici!

Sergio scoase pistolul și îi amenință. Puse pistolul la fruntea conducătorului:

– V-ați băgat în depozit?

– E ferecat, măi! Ești nebun? Nu îi al tău, ha? De era al tău știai că e închis, tsk, tsk. Ptiu pe tine!

Conducătorul șatrei își împinse fruntea pe țeava pistolului să poată scuipa mai bine, apoi făcu semn șatrei să plece.

Spre nemulțumirea lui Sergio, se mișcau încet. Carlos se piti într-o căruță și plecă alături de ei. Când trecu șatra pe lângă Sergio, conducătorul mai scuipă o dată și spuse:

– Aștia-s mai mari hoți ca noi, bre, vai de domnia lor!...

Așa se aranjară lucrurile că atunci când șatra plecă, mașinile cubanezilor așteptau după ei să poată intra în curte. Opriră mașinile cât mai aproape de depozit ca să poată încărca marfa. Sergio luă ranga de la unul dintre oameni și rupse lacătul cu nervi. De cum intra, i se părea că poziția butoaielor era diferită. Merse ață spre butoaie și le controlă. Oricât de mult scotocea singurul lucru care îi ajungea pe mâini era suc de mandarine. Simțea că înnebunește. Cubanezii veniră după el în depozit:

– Unde e marfa?

Înfuriat la culme, Sergio trânti picioarele în butoaie și urla ca descreieratul:

– NU MAI E!

Cubanezii îl lăsară să-și împrăștie nervii prin depozit. Au controlat marfa. Un om de-al lui Sergio veni fugind în depozit:

– Oamenii lui Barova au fost văzuți în port!

Sergio se aprinse ca racul.

– Când?

– De o oră-două!

Sergio îl prinse pe liderul cubanezilor de haină:

– Acolo ți-i marfa! Să mergem!

Cubanezul îl prinse de mână și-l împinse la o parte:

– Du-te după ea! Noi te așteptăm la vila lui Manduvio.

Sergio se încruntă, însă nu mai zise nimic. Își strânse oamenii și plecă spre port. Se liniști când văzu că vaporul ce trebuia să ducă marfa în America încă era ancorat. Se grăbi printre călătorii strânși în linie să urce pe vapor. Dădu ordin să fie căutați oamenii lui Barova în timp ce el avansa spre urcarea pe vapor. Undeva în dreapta sa, în mulțime începu un conflict. Spera că i-a prins. Se îndreptă spre gălăgie. Se opri brusc când văzu uniforme de poliție în jurul oamenilor săi. Un om scăpă și veni după el. Se opri aproape și îi spuse cât de încet putea în zarva aceea:

– Un vapor a plecat deja spre Americi!

Sergio se încruntă. Nu putea să priceapă ce se întâmpla. Omul îi repeta, însă el căzu într-o transă. Auzea cuvintele ca într-o visare:

– Au plecat deja spre Americi. Au venit din New York.

Sergio îl împinse pe om de lângă el și se chină prin mulțime să ajungă înapoi la mașină. Se urcă la volan și porni iute spre vila lui Manduvio.

Casa stătea în bătaia soarelui de amiază în deplină liniște. Servitoarea îi deschise senină ușa și pentru o clipă, Sergio avu impresia că nimic nu se întâmplă. Păși spre salon. Auzea voci binedispuse. Când ajunse în pragul ușii ochii i se loviră prima dată de Barova. Stătea pe canapea lângă Manduvio, bandajat cu grijă și servit cu prietenie. Nicola era lângă el întretinând o conversație aprinsă cu un tânăr cubanez. La văzul său, Manduvio își ridică mâinile cu voie bună:

– A, Sergio! Bine că te-ai întors! Acum îmi spunea Barova ce bine a decurs transportul. Marfa va ajunge în New York în câteva zile.

Sergio încercă un zâmbet. Cubanezii îl priveau cu ochi dușmănoși și zâmbete mulțumite. Barova îl cerceta cu o privire ascuțită. Nicola încerca să se abțină să nu-l bată. Sergio încerca să-și recapete vocea:

– Mă bucur.

– Pari abătut, îi spuse cu familiaritate Manduvio. Ai emoții pentru logodnă?

Își duse degetele la frunte și se frecă cu durere:

– Da, cred că da.

– Revino-ți. Rămânem și noi la petrecere.

Cubanezii rânjiră.

– Mai trebuie să se întoarcă Venezzio și Crista din Madrid și putem chefui! anunță Nicola cu un zâmbet larg.

Sergio își coborî mâna amorțit. Înainte să se poată controla, cuvintele îi ieșiră cu venin afară:

– Ce caută Crista în Madrid?

Nicola zâmbi și mai larg. Manduvio se ridică de pe canapea și veni să-l ia de braț cu binșorul:

– Sophie-Ann se întoarce în curând. Până atunci Barova se va simți mai bine și putem petrece. Nu-i problemă că se amână logodna pentru câteva zile.

Sergio se lăsă condus de Manduvio la canapea. Își dădea seama că bătrânul nu știa de pierderea mărfii. Nu înțelegea la ce acord căzură cubanezii cu el, sau cu Barova. Când se așeză pe canapea, își reveni în fire:

– Poate ar trebui să mă duc și eu în Madrid. Sophie-Ann o fi cu prieteni acolo, dar nu are pe nimeni din familie.

– Bine, bine. Te poți duce mâine, îl bătu pe umăr înțelegător Manduvio.

– Plec diseară!

Sergio vorbi cu atâta hotărâre, încât Manduvio nu mai avea ce să zică. Se lăsă o liniște apăsătoare în salon, așa că Sergio găsi prilej să se scuze.

– Mă duc să mă pregătesc.

– Bine.

Manduvio se uită zâmbind la oamenii din jurul său. Se simțea o tensiune între cei prezenți; oricum, și el era prea emoționat de logodnă și bănuia că și restul. Sergio ieși din salon. Nicola îl urmări cu privirea apoi își mută atenția pe Barova. Barova îi făcu semn. Nicola se ridică și ieși în hol. Ceru servitoarei să-l conducă la telefon. Ridică receptorul și ceru centralistei legătura cu hotelul Atlantico, camera o sută patru. Vocea lui Venezzio se auzi în câteva minute:

– Da?

– Pleacă în seara asta.

Se auzi un murmur apoi legătura se închise. Nicola reveni în salon. Barova zâmbi mulțumit:

– Ești sigur, Manduvio că nu te deranjăm?

– Cum poți să vorbești așa? Sophie-Ann e plecată. Sergio mă lasă și el. Deja aștept să îmi petrec mai mult timp în compania Valentinei. Casa asta nu a mai văzut de mult o doamnă!

– Mulțumim! rosti Barova cu prietenie. Nicola poate să preia ordinea lucrurilor...

– Da, da, desigur, susțin Manduvio uitându-se liniștit la Nicola.

Băiatul se așează mai drept, în semn de respect. Barova suferea privind acest spectacol aranjat fără știrea lui Manduvio, însă Crista avea dreptate: de multe ori emoțiile încurcă treburile.

Culmea, Crista tot din emoție acționa. În momentul în care a urcat pe trenul spre Madrid, nu mai era mafiot sau afacerist. Era pur și simplu un tânăr gata să-și câștige iubita.

Ajunse spre seară. Nu i-a luat mult timp să găsească hotelul unde erau cazați prietenii lui. Îi ceru recepționarului să sune la camera 104 și să-l cheme pe Venezzio jos în salon. Crista merse înainte și-și comandă de băut. Venezzio intră nerăbdător în salon și când îl văzu își desfăcu brațele:

– Spune-mi doar două cuvinte, amice!

– Transportul a plecat.

Venezzio se așează la masă cu un zâmbet larg și liniștit ridică trei degete.

– Ce mi-ar fi plăcut să-i văd fața lui Sergio!

– Hm – Crista simțea la fel. Sophie-Ann?

– Nu știu cine trebuie să se logodească, Jolie sau Sophie? râse Venezzio. O poartă Jolie prin toate magazinele.

– Dar cum e? insistă Crista.

Venezzio îl privi cu drag. Oftă și se lăsă pe spătarul scaunului:

– Aș vrea să zic fericită.

Crista încuviință și-și coborî privirea întristată pe licoarea din pahar.

– Dar va fi mai bine acum că ești tu aici, continuă Venezzio ca să întrețină voia bună.

Crista dădu din cap, tăcut.

– Ți-ai rezervat vreo cameră?

– Nu voi sta aici. O să găesc o gazdă și e mai bine ca ea să nu știe unde sunt.

Venezziro reveni pe coate, peste masă, indignat:

– Ce vorbești, Crista? Sunteți liberi, nu?

– Suntem?! îl privi încrunțat. Dacă scap de Sergio, dau de tatăl ei.

– Fii serios!

– Am un plan..., dacă ea îl acceptă.

– Sper al naibii de tare că ai un plan! exclamă Venezziro.

Nu mai ziseră nimic câteva minute. Crista trase aer în piept și vorbi din nou:

– Mă duc. Ne vedem diseară, tot aici.

Se ridică și dădu să plece. Venezziro se ridică și el.

– Le aduc și pe fete?

– Nu. Nu încă.

Crista se luă și plecă. Venezziro rămase în salon buimăcit. Ceru să treacă băutura lui Crista pe nota camerei sale și ieși din salon. În același moment, Jolie și Sophie-Ann intrară pe ușile hotelului și aproape dădură nas în nas cu el. Jolie îi arătă sacoșele entuziasmată:

– Să vezi ce frumoase o să fim!

Le luă sacoșele și zâmbi cu regret:

– Al naibii soartă cum le învârte!

– Ce vrei să zici, dragă? se arătă Jolie ofensată că nu-i înțelege vorba.

Venezziro se uită la Sophie-Ann:

– De veneați mai repede...

Inima ei tresări cu un fior. Veni în urma lui curiosă:

– Am pierdut ceva...?

– Hmph...! făcu Venezziro aruncându-și privirea către cer ca să-i vorbească Domnului și făcu semn băiatului de serviciu să țină ascensorul pentru ei.

Până o conduse pe Sophie-Ann în camera ei, nu scăpă de privirea întrebătoare și ușor afectată a fetei. Jolie stătea liniștită convinsă că o să-l descoase la ei, în cameră. Aștepta degeaba, pentru că odată ajunși în cameră, Venezziro deveni gândit și tăcut. Oricât încerca să-l

tachineze, el era rupt de realitate. Ba chiar o certa la un moment dat că nu-i dă pace.

Jolie se aruncă în pat supărată și-și ascunse chipul în pernă, hotărâtă să nu-i mai vorbească niciodată. După cinci minute, se întoarse spre el și rosti cu ciudă:

– Să știi că noi, femeile, simțim lucrurile astea! Mai aveai un pic și-mi spuneai, iubitule!

– Tocmai de aceea, tac, pisică! Dacă îți zic, fugi imediat la Sophie și îi spui! arată Venezzio spre ușă enervat.

– Ba nu-i spun!

– Bine. Don Manduvio este în Madrid!

– Hiii...

Jolie sări din pat. Își aruncă un șal și dădu să iasă din cameră, când Venezzio începu să râdă cu sughituri.

– Ești o nemernică, Jolie!

Fata se supără iar. Își aruncă șalul înapoi pe pat și se bosumflă. Veni și i se cocoță în poală. Începu cu o voce suavă:

– De ce mă chinui? Știi doar că îmi place să aflui totul!

– Știu, asta e problema. O mângâie pe obraz cu blândețe și îi vorbi serios: Crede-mă că ți-aș spune, însă nu pot trăda un prieten.

Când îl văzu cum se întristează, îl sărută pe obraz și îl strânse la pieptul ei.

– Bine, te iert. Mă duc să-mi fac siesta, apoi ies cu Sophie la plimbare. Săraca, parcă se stinge...

Părăsi brațele lui Venezzio și acesta oftă. Jolie avea să facă o baie parfumată, să-și reîmprospăteze pielea. Era extrem de atentă să arate mereu bine. Câteodată o oboseau toate aceste eforturi, totuși se uita la bărbatul de lângă ea și se anima imediat. Trebuia să-l țină pe Venezzio mereu sedus. O invidia pe Sophie-Ann, care îi părea o faptură gingașă ce fermeca bărbații în alt fel. Se gândea stând în spumele parfumate de trandafir și iasomie dacă prietena ei chiar i se potrivea lui Crista. Aveau înălțimea potrivită, el avea trupul zvelt și bine muncit, iar Sophie-Ann putea să se piardă în brațele sale. Dacă îi așeza unul lângă altul, i se părea că Sophie-Ann fusese sculptată după Crista. Da, Jolie zâmbi mulțumită. Asta însemna să exagerezi mitul lui Adam și

Eva. Era mândră pentru că avea în viață doi îndrăgostiți ce orice regizor de film ar visa să-i fotografieze.

Eva totuși avea o lume întreagă prin care să se plimbe; o lume plină de grădini și fiare exotice, pe când Sophie-Ann se simțea captivă în orice cameră stătea. Încea să-și dea seama ce a vrut să zică Venezzio și acest efort o ținea blocată în scaunul din fața oglinzii. Ținea strâns cu degetele marginea scaunului și nu-și dădea seama că se rănea. Căuta un motiv real pentru care inima începu să zburde nebunește iar. Se decise să se logodească cu Sergio pentru a-l scăpa pe Crista, însă asta nu o făcea fericită nicidecum. Doar resemnată că iubirea avea să o chinuie întreaga viață fără să se împlinească. Nu putea să-și părăsească tatăl în voia sorții așa că avea să se întoarcă din nou în Granada unde acea vilă enormă îi va amăgi gustul libertății. Poate, totuși, ar putea din când în când să dea fuga în America, și acolo, la vreo petrecere să-și reîntâlnească iubirea, singura iubire. Ar fi în stare să-și înșele soțul chiar dacă nu-l iubea? Îi era drag Sergio ca om. Putea să aibă un suflet bun și grijuliu, dar...își amintea iar de perfecțiunea ce o simțea alături de Crista și începu să plângă. Adormi obosită. În ultimele zile se chinuia într-o boală fierbinte ce îi strângea sufletul în îndoială, iar apoi îl întindea până la stele cu o frenezie de neînțeles.

Când veni seara, Jolie îi bătu la ușă cu un sunet spart și ascuțit. Sophie-Ann sări speriată.

– Da?

– Sophie? Ești gata?

– Gata pentru ce?

– Fetițo, deschide ușa! își dădu Jolie ochii peste cap.

Sophie-Ann coborî leneșă din pat și reuși să se dezmeticească abia când Jolie intră în cameră. Se uită la patul nefăcut și la fața plânsă a prietenei sale.

– Of, iubirea mea! – o luă în brațe strâns. Hai să te spălăm și să vedem Madridul noaptea.

O trase în baie. Mai că nu o împinse în cadă cu forța în timp ce continua să-i vorbească:

– Venezzio are o întâlnire așa că vom fi doar noi, fetele. Hai, spală-te, eu mă duc să fumez o țigară pe terasă!

Sophie-Ann abia ridică brațele să-și dezbrace cămașa de noapte și intră în cadă uitând să-și potrivească apa. Un fulger îi cuprinse trupul când apa rece împroșcă. Lăasă un țipăt scurt, dar nu se auzi de tonul vorbăreț al lui Jolie. Italianca ieși pe terasă și inspiră aerul de seară al Madridului. Își aprinse țigara și se cocoță pe oțelul cald al balustradei.

– Ai o priveliște magnifică de aici, Sophie!

Sophie-Ann nu mai auzea nimic de apă, doar niște tonalități și bănuia că Jolie i se adresează. Enervată că nu înțelegea ce i se spune, se grăbi să-și termine baia. Pe când reveni în cameră, Jolie se uita prin hainele sale să-i aleagă ținuta. Alese o rochie simplă, care frapa prin detalii. Era și puțin transparentă.

– Jolie, te rog. Am destule probleme pe cap.

– Aha!

Începură amândouă să chicotească. Până la urmă, Sophie își alese o rochie de un turcoaz aprins cu câteva straturi de dantelă. O ajută să se fardeze și spre bucuria ei reușiră să onoreze străzile Madridului în mai puțin de o oră.

Când au dat să iasă din hotel, Jolie prinse din ochi figura lui Venezzio și deja știa că este în salon la întâlnire. Nu reuși să vadă cu cine era, deoarece seara hotelul prindea viață cu zeci de perechi și Sophie-Ann se grăbi să iasă din forfotă la aer.

Crista îl aștepta pe Venezzio la o masă din colțul restaurantului, unde erau ferți și de lumină și de ochi curioși. De data aceasta, nu-și mai comandă nimic și-și aștepta prietenul într-o manieră mai plăcută. Venezzio zâmbi binedispus când îl văzu. Veni direct la masă și se așeză pregătit de orice. Crista făcu semn chelnerului.

– Aștept confirmarea lui Nicola, dar cum stau lucrurile, cred că am câștigat bătălia aceasta, îi spuse lui Venezzio pe ton grav, însă liniștit.

– Am telefonat la Manduvio după ce te-am întâlnit și încă nu știau de escapada ta, se arătă Venezzio mulțumit.

– Sergio va afla în curând. Până vine el aici trebuie să mă asigur că planul funcționează.

– Bine, dar ce plan, Crista?

Tăcură cât timp chelnerul veni la masa lor. Își comandară cina. Chelnerul se retrase și Crista vorbi:

– Voi pleca cu Sophie-Ann.

Se uită la el năucit.

– Unde?

– În Franța, cel mai probabil.

– Îți spun eu, dacă tu nu știi: îi va fi foarte greu să-l lase în urmă pe Manduvio.

Venezzio își frecă fruntea numai gândindu-se la ce scandal ar porni.

– Știi. Tocmai de aceea, don Barova și Valentina vor avea grijă de prietenul lor. Măcar o perioadă. Am totul sub control. Vreau doar să o conving.

– Tu nu ai greșit niciodată, însă astea nu sunt afaceri, sunt probleme de inimă, încerca Venezzio să-l sfătuiască.

– Mâine dimineață vreau să-i vorbesc.

Crista se uită la masa netedă, ușor absent. Venezzio oftă. Știa că, odată ce acela își puna mintea pe ceva, nu avea să fie contrazis.

– Vă aranjez o întâlnire.

– Nu, voi urca eu de dimineață în cameră. Am nevoie de intimitate. Nu știu cum va reacționa.

– Te-ai gândit și la asta. Bine, Crista. Îți sunt alături, prietene, știi asta.

CAPITOLUL 7

Crista îi zâmbi recunoscător și ciocniră un păhărel. De multe ori au luat masa împreună, dar mereu păstra o distanță oficială. Acum, când recunoștea experiența în iubire a lui Venezzio era mai prietenos. Chiar puteau spune că au petrecut o cină ca doi camarazi ce se vedeau după mult timp. Au încheiat seara cu o serie de glume nuanțate de un umor pervertit și de multe ori sec specific bărbaților, însă le-a căzut bine.

În ultimele minute, Crista își verifica ceasul de buzunar cu neastâmpăr și Venezzio recunoscuse emoțiile de îndrăgostit.

– Hai să plecăm înainte să vină fetele!

De data aceasta plăti Crista consumația și cei doi se ridicară împreună. S-au hotărât să se vadă dimineața următoare.

Că era noapte, că zi, Crista își pierdu simțul timpului. Își repeta discursul și când era treaz, și când dormea. Ațipi cândva, dar se trezi agitat să nu cumva să fi întârziat. Era abia șase ale dimineții. Decise să se pregătească pentru că s-ar chinui în somn. Își petrecu primele minute ale dimineții holbându-se în oglindă. Nu se întreba de ce îl iubea Sophie-Ann, ci doar se holba în propriii ochi ca să-și găsească curajul să fie iubit de o femeie ca ea. Oricât a încercat să stea potolită, ajunsese devreme la hotel. Urcă la etaj și devenea din ce în ce mai posomorât. Ajunse în fața camerei. Se uită la ușa de alături ca să audă bătăi de inimă. Oftă și lăsă un ciocănit ușor în ușă. Jolie aproape că rupse ușa de entuziasm. Îl trase în cameră și le făcu semn băieților să tacă.

– Femeia mea e nebună. Nu a dormit toată noaptea, bolborosi Venezzio de după ziar.

– Shhh! își puse Jolie degetul la buze.

Crista zâmbi discret.

– La ce oră v-ați întors aseară?

– Nici măcar Venezzio nu mă întreabă asta, dragă!

Venezzio mustăci. Crista pufăi cu neîncredere.

– Bine, hai, era aproape de miezul nopții.

Jolie se trânti în fotoliu și se acoperi mai bine cu halatul.

Crista se apropie de balcon și se uită precaut. Se întoarce peste umăr către Jolie și murmură:

– Cam târziu pentru două fete neînsoțite, nu?

– Pistolul prins de coapsa mea nu este de acord cu tine, se linguși ea.

Zâmbi amuzat și ochii îi trecură peste piciorul lung al lui Jolie înainte să se întoarcă pe balcon. Venezzio se ridică:

– Vrei o cafea, amice?

– Nu, nu. E mare distanța între balcoane?

Crista deschise ușa de la balcon și ieși precaut afară. Venezzio îl însoți. Jolie sări din fotoliu și veni în urma lor:

– Cât de romantic!

Amândoi se întoarseră spre ea cu un „șșșt” puternic. Jolie se bosumflă și se întoarce în fotoliu. Crista se propti de balustradă să măsoare distanța mai corect. Venezzio se întoarce panicat către Jolie:

– Auzi, închide noaptea ușa balconului?

Jolie se uită uimită la iubitul ei:

– Normal! E o fată singură! Dacă ceva nebun vrea să-i sară în balcon?!

Crista reveni în cameră să o certe cu privirea. Jolie începu să chicotească. Se ridică la fel ca o panteră și-și scoase o agrafă din păr. I-o dăruie cu un zâmbet larg:

– Te pricepi, nu?

Crista râse încet și-și prinse agrafa de mâneca hainei. Se uită la Venezzio hotărât:

– Vă chemăm noi.

– Ei, drace! Ascultăm noi la perete.

Cei doi râseră cât de șoptit putură. Crista se cocoță peste balustrada de la camera lui Venezzio. Își întinse piciorul drept și se aruncă cu mâinile de următoarea balustradă. Jolie veni lângă Venezzio curioasă. Se prinse de brațul iubitului cu frică pentru Crista. Nu era nicio îndoială că el va reuși să treacă pe celălalt balcon, însă cum puse piciorul jos, ușile balconului se deschiseră brusc și toți trei întepeniră. Sophie-Ann ieșise adormită și supărată să ia aer. Nu-i observă decât atunci când se prinse de balustradă ametițită de atâtea gânduri. Când îl

văzu cocoțat în balconul ei, se făcu palidă. Se sperie crunt; totuși îl iubea enorm.

– Crista!?! suspină contrariată.

Jolie își scoase capul de după el și o salută din balcon:

– Bună dimineața!

Sophie-Ann clipi nedumerită. Își strânse repede cămașa de noapte în jurul ei. Crista veni să o ia în brațe, însă ea, rușinată, se întoarse în cameră. O urmă și închise ușile în urma lor.

Jolie și Venezzio rămaseră în balcon cu niște fețe lungi. După două secunde, începură să râdă isteric. Ca să nu-i deranjeze pe vecini, se retraseră și ei în cameră.

Sophie-Ann își luă halatul pe ea. Nu îndrăznea să se uite la Crista. El veni cu finețe și o îmbrățișă. O strânse la pieptul lui. Sophie-Ann se întoarse spre el și-l sărută pe obraz, dar nu se dezlipi de el.

– Nu știam că ești în Madrid.

– Nu am spus nimănui. L-am surprins până și pe Venezzio.

– Și totuși el a aflat înaintea mea.

Sophie vorbi cu un reproș copilăresc. Crista îi aranjă părul fin și o sărută pe frunte. O luă ca pe un bibelou și o îndepărtă ușor de el.

– Sophie...

– S-a întâmplat ceva?

Fata se gândi imediat la tatăl ei.

– Nu, dar... Sergio va veni după tine.

Crista încerca să-și controleze cuvintele, să o facă să înțeleagă.

Ea își coborî bărbia întristată.

– Am un plan, rosti convins.

Sophie îi zâmbi gingaș, însă stins.

– Pe când ajunge Sergio aici, noi doi o să fim plecați.

Rămase puțin pe gânduri. Se așeză în fotoliu absentă, apoi îl întrebă:

– Unde plecăm?

– Am pregătit un iaht să ne ducă în Franța.

– Dar nu pot pleca, Crista! Sophie-Ann se ridică din fotoliu, înflăcărată. Dacă nu mă găsește aici, se va răzbuna pe tatăl meu.

O luă frumos de umeri:

– Tatăl tău nu e singur. E în paza lui Barova și a oamenilor noștri.

– Va suferi groaznic să afle că am fugit!

Păși deoparte și oftă enervat. Bănuia că avea să reacționeze așa și într-o oarecare măsură îi dădea dreptate. Nu știa cum să o convingă de reușita planului său și nici nu voia să o sperie. Veni în spatele lui și îi luă umerii în brațe.

– Crista, lasă-l să vină. Voi vorbi cu el.

Se întoarse, însă rămase departe de ea:

– E înnebunit, Sophie.

Ea se simți respinsă și făcu câțiva pași în spate, stingheră.

– Mi-e prieten vechi. Țin la el și merită o vorbă.

Se încruntă. Își stăpâni vocea, dar tot avu un ton aspru:

– Nu se va mulțumi doar cu o vorbă.

– Crista! Trebuie să ai încredere în mine! răspunse Sophie-Ann fără vlagă.

Și el se simțea obosit. Se așeză pe marginea patului și-și luă fruntea între palme. Ea veni lângă el cu blândețe și se așeză cu piciorul lipit de-al lui. Îl împinse ușor să-l tachineze și zâmbi:

– Ai venit după mine ca în basme!

Pufni într-un râs adormit.

– Nu te comporti tocmai ca o prințesă neajutorată!

Sophie-Ann sări în picioare și își plesni palmele laolaltă:

– Am și eu un plan!

– Oh, nu..., zâmbi cu neîncredere.

– În seara aceasta avem bilete cu Jolie la operă! Tu cu Venezzio ne-ați putea însoți!

Îl luă de mână și-l ridică în picioare cu forța.

– Ieși pe balcon până mă schimb.

– Prefer să rămân aici.

– Bine.

Își lăsă halatul să cadă de pe umeri. Cămașa de noapte, din mătase fină, alunecă pe trupul ei aproape perfect. Crista înghiți în sec și se întoarse spre balcon:

– Mai bine aștept afară.

Sophie-Ann chicoti și se grăbi să se schimbe.

Crista se sprijini de balustradă și se uită la oraș cum prindea viață tot mai tare. Liniștea pe care Sophie-Ann i-o aduse în suflet îl făcea să privească cu drag lumea. Venezzio ieși și el pe balcon. Îi făcu semn să se apropie. Crista se sprijini de balustrada laterală.

– Sergio va ajunge în seara asta.

Se uită înapoi spre camera unde Sophie-Ann fredona un cântec.

– Fă în așa fel, încât să știe că mergem la operă. Vreau să termin jocul ăsta odată pentru totdeauna.

Venezzio se uită îngrijorat la prietenul său.

– Am un sentiment neplăcut, Crista.

– Și eu. Încotinu, de când îl cunosc pe afurisitul ăla.

Sophie-Ann apăru pe balcon cu un zâmbet cristalin:

– Deschide-ne ușa, Venezzio. Venim la voi!

Venezzio îi zâmbi și strigă înăuntru către Jolie:

– Poftește-i înăuntru!

Crista o urmă afară din cameră. În câteva secunde, era din nou în același loc ca mai devreme. Viața i se arăta ca un labirint circular și Crista se bucură că alege calea prezentă. Jolie le pregăti câte o cafea scurtă, apoi se așeză cu Sophie în câte un fotoliu să-și plănuiască ziua. Venezzio și Crista ieșiră din nou pe balcon.

– Nu va putea veni cu toată suita. Până diseară pot strânge câțiva oameni, îi vorbi Venezzio încet lui Crista.

– Nu. Mai bine să nu mai implicăm alți oameni. Lăsăm doamnele să se bucure de operă, iar noi dăm o raită în jur.

Încuviință. Se uită în spate la Sophie-Ann, apoi la Crista:

– Ce ai de gând să faci până diseară?

– Voi trimite o telegramă lui Manduvio.

– Ți-aș zice că e o idee proastă, însă nu m-ai asculta.

– Corect.

– Dar cu Sophie?

Crista se uită la fată.

– Spune-mi, Venezzio: cum e Sophie de când am intrat în viața ei?

Se întoarse iar să se uite la cele două femei tinere.

– Până acum a plâns. Azi văd că zâmbește cu tot sufletul.

– Mi-ar plăcea să o văd zâmbind așa mereu.

– Mult noroc, amice! Hai să-ți dau un sfat – își mută privirea pe Jolie a lui. Singurul moment când mă îngrijorez e atunci când se comportă normal.

Amândoi începură să râdă, încât le făcură pe fete să se oprească din bârfă și să-i certe din priviri.

Crista căzu iar pe gânduri, cu privirea în podea:

– Nu e ușoară iubirea, nu?

Venezio oftă și aruncă o privire nesătulă asupra orașului păzit de un cer albastru deschis.

– E simplă ca o poezie pentru copii. Noi o complicăm.

Venezio îl bătu pe umăr și se întoarse în cameră. Se așeză pe marginea de fotoliu în care stătea Jolie și îi fură din cafea. Femeia îl plesni ușor peste picior, apoi îi povesti cu amănunte plictisitoare ce va face până seara. Sophie își odihni ochii pe chipul lui Crista. Și ei îi era frică. Avea doar mai mult curaj să renunțe la ea pentru a se dedica iubirii cum făceau de multe ori femeile și greșeau. Crista încerca să o învețe un alt fel de iubire. O iubire care nu cerea sacrificii, doar chema doi oameni să stea mână în mână în fața furtunii.

După micul-dejun, o conduse pe străzile Madridului așa cum făcură în Bermuda. Îi cumpără înghețată de caramel și o duse la un spectacol de dans. Soarele amiezii îi găsi la marginea unui parc, stând tăcuți pe o bancă. Încă aveau secrete unul față de celălalt. Amândoi își puneau speranța în venirea serii pentru a se dezbrăca de orice taină și a se încrede în totalitate.

Seara veni în același stil colorat și exuberant. Străzile se umpleau de oameni care treceau unul pe lângă altul, neatenți. Cei trudiți vedeau în fața ochilor doar căldura casei. Cei odihniți visau la romanțe și răceala candelabrelor ce luminau sălile de dans. Un singur om stătea rezemat de un stâlp cu o privire întunecată. Își trase bereta mai bine pe ochi și stătea cu gulerul hainei ridicat să se ascundă. La scurtă vreme, un alt bărbat se opri lângă el și îi șopti ceva. După vorbe, mâinile lor schimbară bani. Omul se desprinsese de stâlp și luă rezolut drumul spre teatrul central.

Sala de spectacol era deja plină-ochi. Luminile de pe scenă concureau triste împotriva a câte unui diamant strălucitor ce ședea în jurul gâtului vreunei dame. Venezio și Crista le conduse pe fete la

unul dintre balcoane. Locurile erau excepționale. Reușeau să vadă întreaga scenă și erau destul de aproape de orchestră. În curând gongul anunță începutul operei. Venezzio și Crista se așezară pe scaunele din spate. Stăteau cu ochii în patru. Orchestra începu cu un grup de viori timide. Crista prinse o forfotă în spatele lor, spre ieșirea din sală și se uită grăbit. Erau doar niște tineri nu tare convinși că vor să asculte note așa culturale. Încet, muzica și jocul forte al artiștilor fermecă orice inimă. Jolie ședea cu brațele pe balustradă absorbită de scenă. Sophie-Ann privea prin binoclu detaliile de pe costumele artiștilor. Venezzio era pe jumătate adormit; de fapt, asculta atent arcurile instrumentelor. Crista căzu într-o beție privind-o pe Sophie-Ann într-un mediu atât de potrivit ei. Se dezmetici aproape de pauza dintre acte. Din instinct își întoarse iar privirea prin sală. Fuse atras ca metalul de magnet și i se păru că-l vede pe Sergio. Îi șopti lui Venezzio și se scuză fetelor. Ieși în holul teatrului și se uită atent. Venezzio ieși în urma lui după câteva clipe.

– Unde l-ai văzut?

– Era în sala de jos. Rămâi în zona asta.

Crista coborî un rând de scări precaut. Nici urmă de Sergio. Nu avea cum să i se pară. L-ar recunoaște din sute de oameni. Venezzio porni spre celălalt capăt al etajului.

Sophie-Ann își luă privirea de pe scenă și se uită în spate după Crista. O neliniști absența lui. Când gongul anunță pauza, se ridică brusc din scaun și îi spuse lui Jolie că merge să-l caute pe Crista. Ieși în hol și nu-l zări. Coborî treptele îngrijorată.

Crista stătea la pândă. Acum că oamenii ieșeau în grupuri din sala de spectacol îi îngreuna misiunea. Din colțul ochilor prinse o lumină roșiatică și când se uită spre trepte o zări pe Sophie-Ann. Purta o rochie aprinsă de mătase brodată cu perle sifed și ștrasuri argintii. Ieși de după colț și o strigă. Sophie-Ann îi zâmbi și se grăbi să coboare scările spre el. Dintr-odată un glonț șuieră amenințător deasupra lui Crista. Se feri, însă îi era mai frică să nu fie rănită Sophie. Sophie-Ann începu să fugă spre el, dar un alt ropot de gloanțe îl acoperi.

Tânărul se aruncă după mâna lui Sophie și când îi simți degetele subțiri o prinse strâns și o trase după el. O luă la goană pe holurile teatrului. Crista își scoase pistolul și se opri după un colț de perete. O ținea pe Sophie-Ann lipită de perete lângă el. Palma lui mai

că nu lua foc pe abdomenul fetei înnebunit să nu pătească ceva. Sophie-Ann se ținea strâns de mâneca lui.

Când Crista prinse un licăr de dușman trase țintit. Reuși să-l lovească în picior, însă nu era Sergio. Pare-se că trădătorul își găsi o suită și în Madrid. Cinci oameni îl căutau pe Crista să-l doboare. Crista o luă de mână pe Sophie-Ann și fugi pe scările de servici în jos. Plănuia să iasă pe aleea din spate. Gloanțele zburau deasupra lor și de multe ori loveau grilajul din fier scoțând scânteii. Chiar când ajunseră în subsolul teatrului, trei oameni își descărcară pistoalele pe casa scârilor. Un glonț ricoșă în stânga lui Crista; preocupat să o scoată pe Sophie-Ann teafără din teatru, nu observă.

Aerul răcoros al nopții le lovi plămâni brusc. Atunci când trase aer în piept, Crista simți durerea străbătându-i întregul abdomen. Sophie-Ann îl privea îngrozită: cămașa începea să i se umple de sânge.

– Sophie, ascultă-mă! Fugi înapoi la hotel și așteaptă-mă acolo!

– Nu, Crista, nu te las singur! Mă duc după Venezzio.

El se sprijini de perete:

– Nu avem mult timp. Fugi la hotel!

Ea îi cuprinse obrajii între palme și-l sărută. Dădu să fugă, însă o mașină îi tăie calea și Sergio coborî numaidecât. Sophie-Ann se lovi de mașină, dar Sergio o prinse de braț și o trase spre el:

– Mi-a fost dor de tine!

Se smulse din mâna lui, iar acesta o trânti de mașină și o țintui locului. Se uită spre alee, însă Crista dispăruse. Sergio începu să râdă:

– Ai văzut ce laș e? Te-ar fi părăsit oricum, la un moment dat.

I se umeziră ochii și-l lovi cu pumnii în piept. Sergio o împinse în mașină și dădu ordin să pornească cât mai repede. Crista reveni din ascunzătoare și porni în urmărirea mașinii. Spre norocul lui, mașina părea să ia drumuri cunoscute de el. Tăia traseul prin alei și reușea să mențină mașina în vizor. Își împingea pumnul în rană cât de tare putea ca să oprească sângerarea, dar durerea era insuportabilă, mai ales de la efortul fizic.

Mașina se opri. Crista intră repede într-un bar din apropiere și ceru să dea un telefon. Sună la hotel. Lăsă un mesaj pentru Venezzio, apoi se întoarse să privească mașina. Cumpără o sticlă de băutură spir-

toasă de la bar și se târî în baie. Cu briceagul scotoci după glonț și reuși să-l găsească destul de repede. Nu apucă să intre prea adânc. Își spală rana cu alcool și rupse mânecile de la cămașă. Le legă una de alta strâns peste rană.

Își luă haina pe el și o încheie până în gât, să ascundă rana. Se întoarse la geamul barului să privească mașina. Văzu lumini aprinzându-se la un apartament din apropiere. Știa unde să meargă după Sophie. Își numără gloanțele. Dacă avea noroc, reușea să doboare trei oameni.

Ieși din bar și trecu strada. Intră în clădire și ascultă. Nu era nimeni pe scări. Urcă încet, aproape gâfâind. Transpira destul de tare. Se opri două etaje mai sus pentru că auzi o ușă deschizându-se. Auzi un păsăit și se uită în jos. Venezzio îi făcu semn să-l aștepte. Răsufală ușurat și se lipi de perete. Venezzio urcă scările grăbit și-l ajunse numaidecât. Îi ridică haina să verifice rana, însă el îi făcu semn că e bine. Continuară să urce. Ajunseră la etajul cu pricina. Venezzio își lipi urechea de ușă și asculta.

Sergio o amenință pe Sophie-Ann să stea cuminte în fotoliu. Spera ca Crista să vină după ea să-l poată termina odată. Mai avea încă trei oameni sănătoși cu el. Deja se vedea învingător. Își trase un scaun în fața ei. Se așează. O privi cu durere, totuși încercă să-i vorbească cât mai blând:

– Te iert, Sophie. E un golan priceput și e normal să-ți fure inima.

Sophie-Ann îl plesni.

– Uită-te la tine, Sergio! Cum îți permiți? Ți-am spus eu vreodată că te iubesc?

Își frecă obrazul nervos.

– Am spus că te iert!

Aruncă scaunul în spatele lui de nervi. Atât Crista, cât și Venezzio auziră bubuitul puternic. Schimbară priviri hotărâte și se aruncară în ușă. Sergio ridică pistolul numaidecât. De fapt, toată lumea ținea un pistol îndreptat către cineva, în afară de Sophie-Ann. Două pistoale stăteau pe Venezzio, două pe Crista. Crista îl ținti pe Sergio, iar Venezzio pe bărbatul mai zdravăn. Sergio rânji:

– Sophie, draga mea, poți să numeri. Când ajungi la unu, zi și o rugăciune pentru scumpul tău Crista!

Sophie-Ann se uită tremurând la Crista. Acum regreta că nu plecaseră în Franța. Nu avea, totuși să stea ca o fetiță speriată în fotoliu. Își scoase o agrafă din păr discret, profitând de concentrarea bărbaților.

– Sergio..., spuse cu un glas dulceag. Hai să terminăm aici!

– Oh, nu. Cât trăiește el, nu poți fi a mea!

– Nici dacă mor, nu va fi a ta! răspică Crista.

Își dădu ochii peste cap, enervată de orgoliul masculin.

– Bine – și se ridică în picioare. Eu plec de aici.

Dădu să treacă de Sergio, însă acesta o prinse de braț și vru să o arunce în fotoliu. Sophie-Ann se dezechilibra atât cât să-și poată trage mâna și să-i taie fața lui Sergio cu agrafa. Crista profită de moment și-l împușcă pe unul din bărbați, iar Venezzio trase două gloanțe rapide pentru ceilalți doi. Sergio se prinse de față înnebunit și începu să răcească. Crista o trase rapid pe Sophie-Ann în spatele lui și când Sergio ridică pistolul, apăsă pe trăgaci. Acela căzu peste fotoliu. Sophie-Ann închise ochii și-și ascunse chipul în spatele lui Crista. Venezzio păși peste picioarele celorlalți și-l verifică pe Sergio. Se uită cu apreciere la prietenul său:

– Dacă trăiește, nu-și va mai aduce aminte de noi.

– Asta era și planul, rosti Crista împăcat.

O simțea pe Sophie-Ann tremurând ca varga în spatele lui.

– Cheamă ambulanța, Venezzio. Jolie unde e?

– La hotel.

Crista se întoarce și o luă pe Sophie-Ann în brațele sale. Fata începu să plângă. Printre lacrimi, suspină:

– Mai trăiește?

– Da. Hai să plecăm!

O conduse cu grijă afară din apartament și o ajută să coboare scările. Venezzio fugi la barul din apropiere și telefonă după echipa medicală. Apoi chemă un taxi și îi așteptă pe Sophie și Crista.

În Granada, vremea începea să se răcorească în noapte, dar în timpul zilei soarele încă ardea cu putere. Barova stătea în jilț și se plângea Valentinei de durerile de oase pe care ploaia mărunță i le pricinuia. Încă stăteau la vila lui Manduvio și asta îl făcea morocănos pe Barova,

știind că profită de bunăvoința prietenului său. Manduvio însă era fericit. Casa lui răsună acum în mai multe voci și știa că are oameni de încredere în jur.

Era singur în birou când servitoarea îi aduse un plic. Desfăcu plicul cu emoție și scoase un desen și o mică scrisoare. Desenul schița o parte din palatul de la Versailles. Citi scrisoarea pe nerăsuflăte. Sophie-Ann îi înșirua toate locurile pe care le vizitase în Franța și lauda patiseria. Îi spunea că avea să deschidă în Granada, când se va întoarce, o cafenea în stil parizian. Manduvio răsă cu lacrimi. După ce reciti scrisoarea încă de două ori, ieși din birou să le-o ducă și lui Barova și soției sale.

Palatul Versailles își întindea grădinile verzi sub un cer azuriu intens. Crista stătea cu ochii pironiți pe acea mare de albastru pe care doar păsările o stăpâneau. Sophie-Ann se așeză pe bancă lângă el. Își cocoță picioarele sus și își sprijini spatele de umărul lui. Deschise o carte de povești scurte în limba franceză și încercă să citească. Crista pufăi. Sophie-Ann se opri. El zâmbi. Ea continuă să citească, dar iar îl auzi pe Crista oftând. Își întoarse chipul de înger spre el și întrebă:

– Te pot ajuta cu ceva?

Zâmbi larg.

– Da. Să stai tăcută lângă mine.

Își închise ochii și parcă vedea mutrița bosumflată a Sophiei. Fata se trânti mai puternic în umărul lui și redeschise cartea. Citi în tăcere cu un surâs dulce.